

Chương 4: Bạn Thành Thù

Ở bãi đất trống, bụi bay mù mịt, chỉ thấy một nhóm thanh thiếu niên chia làm thành hai phe, mỗi bên khoảng hai mấy, ba chục tên nhìn nhau đầy sát khí như thể bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên cắn xé nhau một trận.

Phi Long đứng đầu một nhóm người, cả người đầy phí phách, hếch mặt nhìn người đối diện

- Hừ, Lâm Hoàng mày mau nhận thua đi thì có lẽ chị hai sẽ nể tình cũ tha cho cái mạng chó của mày, không thì hôm nay mày chết không có chỗ chôn rồi!- Phi Long khi thể hùng hực lấy sang tụi đàn em ở sau lên làm bọn hắn cũng khí huyết dâng trào. Tên Lâm Hoàng này chính là ăn gan trời mà, dám khi dễ chị ba (ko bik ai khi dễ ai), ai chả biết chị ba chính là thần tượng trong lòng bọn hắn, một cộng long chân cũng không thể đụng vào chứ đừng nói là khi dễ, đúng là chán sống!

Lâm Hoàng đứng đối diện hết sức kinh thường nhìn Phi Long cùng đám đàn em

- Đánh thì đánh đi còn nhiều lời làm gì, không phải là chị hai mày sợ quá nên về ôm mẹ nên mới để một đám éo là tụi bay ra chết thay đấy chứ- Lâm Hoàng vừa dứt lời đám đàn em sau lưng hắn lập tức cười lớn. Lâm Hoàng cũng không dễ chịu gì, lần trước tại An Vy mà hắn mấy ngày không xuống giường được, mỗi thù này hắn sẽ đòi cả vốn lẫn lời.

Phi Long và tụi đàn em bị làm tức muốn điên, chỉ muốn xông lên cho Lâm Hoàng một trận.

- Đứng lại- chỉ một câu nói đơn giản mà uy lực không hề nhỏ làm Phi Long và bọn đàn em đang định xông lên cho Lâm Hoàng một trận lập tức dừng lại.

- Chị hai, sao bây giờ mới đến, chị mà chậm một chút là em xử đẹp tên này rồi!- Phi Long mừng như điên khi thấy nó từ phía sau đi tới. Bọn đàn em thấy nó tới cũng lập tức đứng đật sang hai bên cho nó đi vào. Bọn hắn đối với nó chính tôn kính tuyệt đối. Nếu An Vy là nữ thần thì nó chính là nữ vương. Một nữ vương không kiêu ngạo, hống hách, đối với bọn hắn luôn rất tốt.

- Lâm Hoàng lâu không gặp... ừm mày cũng không xấu như trước- Nó hơi cười nhìn Lâm Hoàng. Nói thật, Lâm Hoàng không xấu xí như lời nó nói mà ngược lại rất đẹp trai, khuôn mặt góc cạnh, mắt sâu, môi mỏng, trên trán còn có mấy cộng tóc mai rũ xuống nhìn rất đào hoa nha! Nhưng cũng không đúng, lúc nhỏ Lâm Hoàng nhìn rất xấu, nó cũng không ngờ hắn lớn lên lại như thế này! Đúng là trên đời này không có chuyện gì là không thể!

Lâm Hoàng nghe lời này cũng không tức giận ngược lại cười rất tươi, quan sát nó vì hắn cũng bất ngờ khi biết nó là chị hai trong truyền thuyết của Liên Vân

- Nhóc cũng không lớn hơn trước là mấy nhì- Dù chi lớn hơn một thảng nhưng Lâm Hoàng từ nhỏ đến lớn vẫn luôn gọi nó là nhóc. Dù nó có nói thế nào cũng không sửa miệng. Người ta nói nước chảy đá còn nó chính là nghe riết thành quen

- Hừ! Lâm Hoàng hôm nay sẽ không có bạn bè hay thanh mai trúc mã gì nữa mà chỉ có kẻ thù. Cũng nói luôn, Mày lên lựa sức mình một chút, gà chính là gà không thể thành điều hâu-Hừ bạn bè thì sao, thanh mai trúc mã thì sao dù sao từ nhỏ mối quan hệ của nó với Lâm Hoàng đã không tốt. Gặp nhau không đánh chính là chửi, bây giờ gặp lại cũng không thay đổi . Dù học chung một thầy dạy võ thì cũng không thể thay đổi là Lâm Hoàng đã chuyển nhà nên mọi bí kíp võ công thầy đều truyền lại cho đồ đệ duy nhất là nó đây. Mà dù Lâm Hoàng không chuyển đi thì hắn cũng không có cửa vì thầy từng nói chỉ có những người có thiên phú như nó mới học được những chiêu thức này! Nên nếu thực sự phải đấu một trận với Lâm Hoàng thì nó tin chắc mình sẽ thắng.

Thấy nó tự tin như vậy Lâm Hoàng cũng tức giận nói

- Vậy thì chúng ta đấu đi!!!!

hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Nhu Khắc Cương

Lời tuyên chiến vừa hạ xuống, nó và Lâm Hoàng cùng đồng thanh:

- Lên- Mệnh lệnh vừa ban tụi đàn em hai phe liền xông lên như hổ đói. Hai bên không ai nhường ai nên trận đấu chắc rất lâu mới kết thúc.

Lâm Hoàng cũng xông về phía nó, ung xung nó nộ cười

- Nhóc con, tiếp chiêu

Nhìn Lâm Hoàng xông đến nó cũng không nhúc nhích, môi anh đào nhỏ nhắn hơi nhếch. Trận đấu bắt phân thắng bại 7 năm trước bây giờ đã đến lúc kết thúc và người thắng sẽ là...nó.

Chốc lát Lâm Hoàng đã đến trước mặt nó, một đám vung lên nhưng đã bị nó tránh được.Nó cũng không kém, chân phải nâng lên tập kích bụng hắn. Lâm Hoàng cười lạnh một tiếng, tay giữ chặt chân nó nhưng hắn không biết nó đã đoán được trước việc này, thuận thế lấy đà, chân trái lập tức cho hắn một cước. Một cước này nó dùng không ít lực, làm Lâm Hoàng lùi lại mấy bước

Thấy Lâm Hoàng thất thế nó liếc mắt kinh thường

- Lâm Hoàng chịu thua đi rồi chị dạy tha cho- Nó biết Lâm Hoàng sẽ không dễ dàng chịu thua như vậy nhưng nó rất thích đá kích người khác nha! Hôm nay nó sẽ cho cái danh hiệu thủ lĩnh Đồng Phong xuống dốc.

Lâm Hoàng tất nhiên không chịu thua cũng không ngờ bao nhiêu năm gặp lại nó lại mạnh như vậy khiến hắn rất muốn thử một trận sống còn. Lâm Hoàng một lần nữa xông lên, lần này là sát chiêu

Nó biết Lâm Hoàng đã muốn dùng sát chiêu cũng không chần chừ xông lên. Lợi thế của nó chính là cơ thể này, nhìn nhỏ nhắn nhưng lại rất linh hoạt, ngược lại Lâm Hoàng lại có cơ thể như sắt thép, nó đánh một chiêu chưa chắc đã chịu được nhưng nó sẽ cho hắn biết thế nào là nhu khắc cương

Nó với Lâm Hoàng đã đánh hơn mười chiêu. Bên ngoài nhìn vào chỉ thấy ngang tài ngang sức, nhưng chỉ nó với Lâm Hoàng mới hiểu được rằng người thất thế là Lâm Hoàng.

- Rốt cuộc thầy đã dạy cho nhóc cái quái gì vậy-Lâm Hoàng đã ướt đầm mồ hôi nhưng vẫn cố đỡ những đòn tấn công liên tiếp của nó.

Nó không trả lời Lâm Hoàng ngược lại cho hắn một cước.Lâm Hoàng cũng bất ngờ trước đòn tấn công của nó nên không kịp đỡ đành ăn trọn một cước này.Dù thân thể hắn có cứng rắn đến đâu, ăn một cú này cũng đau không nhẹ vậy mà cả một cộng tóc của nó hắn cũng không đụng được. Thật là tức chịu không nổi

Liên tiếp mấy chiêu mà Lâm Hoàng vẫn không đã thương được ngược lại hắn lại ăn mấy cước. Đã vậy nó còn cố tình dùng sức đập mạnh vào đùi hắn làm hắn đau điếng người.

Lâm Hoàng bị thương không ít, sắp không chống nổi nhưng vẫn cắn răng đánh tiếp làm nó nhìn thấy cũng tội nghiệp thay cho Lâm Hoàng, nhưng càng tội nghiệp thì nó càng đánh vì nó ghét hắn gấp mấy trăm lần cái tội nghiệp này nhà vậy lên hôm nay không thấy hắn thế thảm nó sẽ không tha mà.

" Bốp" Lâm Hoàng liền ăn một cú chí mạng từ nó.

Nhìn Lâm Hoàng chặt vật ngã xuống đất, nó biết trận này nó thắng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Nhận Thua

Bọn đàn em nhìn cảnh trước mắt cũng dùng tay. Người đặc ý nhất chắc chắn là Phi Long - Chị hai, tuyệt lắm- Phi Long cũng vừa hạ 1 tên trường Đông Phong lập tức reo lên

Ngược mắt nhìn Lâm Hoàng đầy kính trọng, nó cũng rất đặc ý

- Lâm Hoàng mày thử nói xem cảm giác thất bại như thế nào?- Nó vừa nói vừa giẫm một chân lên bụng Lâm Hoàng làm hắn đau thấu xương

- Hừ dưng quá đắc ý - Lâm Hoàng chỉ khắc ra 1 câu sau đó liền quay mặt đi không nhìn nó.

Thầy Lâm Hoàng vẫn không nhận thua, nó cũng tức giận nha, tên này đã thua còn bày đặt kiêu ngạo cái gì. Để xem nó thế nào thu phục Lâm Hoàng.

- Dừng lại- Nó quá lớn khi thấy đám đàn em Đông Phong muốn nâng Lâm Hoàng đã đau đến nhe răng trợn mắt từ dưới đất dậy

Bọn đàn em Đồng Phong giật mình buông tay đang đỡ Lâm Hoàng ra, dù sao bọn hắn cũng tận mắt chứng kiến nó chẳng tổn tí sức nào đánh Lâm Hoàng đến thế thảm như vậy trong tiềm thức cũng đối với nó cảm thấy sợ hãi!

Thấy bọn đàn em Đông Phong buông tay, nó trực tiếp ngồi xổm trước mặt Lâm Hoàng, tay trái xéch cổ áo Lâm Hoàng, tay phải liền không khách khí cho một đấm lên khuôn mặt đẹp trai ngời ngời của hắn

- Lâm Hoàng, hôm nay chị sẽ đánh nỏ hoa khuôn mặt đẹp trai này của mày để xem mày như thế nào mà của gái- Nó không một chút thương hoa tiếc ngọc với khuôn mặt của Lâm Hoàng, liền tiếp cho hắn mảy cú dấm vào mặt. Hừ! cho chừa cái tật trêu gái, nó thừa biết Lâm Hoàng cũng chả phải đặc biệt yêu thích An Vy gì, chẳng qua hắn thấy mình đẹp trai nên được bọn con gái yêu mến nhưng cũng không có nghĩa là An Vy cũng sẽ yêu mến hắn nữa! Lâm hắn nổi lên bản tính hiếu thắng với An Vy nhưng hắn đâu ngờ An Vy không dễ trêu chọc nên mới tìm nó trả thù vì biết An Vy là bạn thân của nó. Đúng là bản tính tự cao tự đại không bao giờ bỏ!

Lâm Hoàng bị đánh đến chóng mặt, nò hoa, sao bay đầy trời. Hắn chỉ cảm thấy mặt nóng bừng, bông rất không cần nói hắn cũng biết mặt mình sưng lên rồi. Con nhò này đúng là độc ác, nhìn đám đàn em trợ mắt nhìn, không ai dám ngăn cản, hắn biết nếu hôm nay hắn không mở miệng sợ rằng sẽ chết ở đây mất

- Được rồi,... dừng tay, tao nhận thua- Hấn cắn răng nói, mặt hấn thực sự đau đến thở không nổi rồi!

Hết chương 6

[illegible]

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Mẫu Thân Đại Nhân

Lâm Hoàng nhận thua cũng không ngoài dự đoán của nó, chỉ là nó không nghĩ hẳn lại nhận thua sớm vậy, thật không thú vị! - Hừ, còn tưởng vĩ đại lắm! Chẳng phải cũng sợ hủy dung sao? Phi Long làm bầm, nhìn Lâm Hoàng bị chi hai đánh đến thê thảm như vậy làm hắn mừng như điên chỉ thiếu không nhảy cẫng lên hò reo thôi.

Tụi đàn em Đồng Phong cũng bị đá kích không nhỏ, dù sao trong mắt bọn hần Lâm Hoàng cũng là bất khả chiến bại đó nha, vậy mà bây giờ lại thất bại dưới tay con nhỏ.....à không là chị hai của Liên Vân, thật là xấu hổ không biết dấu mặt vào đâu. Một đời oanh liệt của Lâm Hoàng coi như kết thúc

Nhìn khuôn mặt sưng như đầu heo của Lâm Hoàng nó không khỏi muốn châm chọc vài câu nhưng bỗng dưng lúc này điện thoại trong túi nó lại reo lên. Rút điện thoại ra, nhìn tên người gọi đến nó không khỏi giật mình, là mẫu thân đại nhân! Liếc mắt ra hiệu im lặng cho bọn đàn em, nó hắng giọng vài cái mới bắt máy

- A lô, mẹ gọi con có chuyện gì sao,... con đang ăn kem với bạn- Nó nói hết sức nhẹ nhàng, nhò nhò làm bạn đàn em Đồng Phong ngạc nhiên đến há hốc mồm, người ăn nói hung hãn câu nào câu đấy hết sức vớ si có phải nó không vậy! Ngược lại với Đồng Phong, bạn đàn em Liên Vân chả có vẻ gì là ngạc nhiên giống như đây là chuyện bình thường vậy. Nói vậy cũng không sai vì đối với bạn đàn em Liên Vân chị hai của họ chính là người hai mặt vừa hung hãn, thô tục lại có thể ngay lập tức trở nên nhu thuận hiền chuyện. Đã vậy khả năng nói dối cũng siêu hạng. Đứng là mặt dày không tưởng.

Nếu nó biết được cảm nhận của tội đàn em của nó thì sẽ nghĩ như thế nào nhỉ? Nhưng tất nhiên là nó không biết rồi bởi vì nó đang bận nghe điện thoại của mẫu thân đại nhân nha! là người mà nó sợ nhất. Đối với mẹ, nó chính là chưa đánh đã khai, đúng là không có tiền đồ

- Giải tán đi, chỉ có việc- Nghe điện thoại xong nó không thèm liếc mắt đến tui đàn em lấy một cái, trực tiếp quay đầu bỏ đi bỏ lại ánh mắt tò mò của bao nhiêu người.

Nó dùng hết hỏa lực phóng về nhà bằng xe cồng hai không khỏi nhủ thầm Bảo Linh mày đúng là nãi bị nhúng nước, sao lúc ấy lại từ chối ba mua xe đạp chứ! haizz đề bây giờ mới thấy cái khổ!

Đứng trước cửa nhà nó thở hồng hộc, xóc lại tinh thần một chút, chỉnh lại quần áo ngay ngắn, hít một hơi thật sâu nó mới mở cửa

- Mẹ, con về rồi! rốt cuộc là chuyện....

Hết chương 7

[illegible]

Chương 8: Sự Thật Đau Lòng

Vừa bước vào nhà nó liền thấy ba mẹ ngồi trên sofa ở phòng khách, nhưng điều làm nó ngạc nhiên chính là cặp vợ chồng trung niên ăn mặc rất sang trọng đang ngồi đối diện họ. Nó nghĩ đây là một cặp vợ chồng bởi vì nhìn họ rất thân thiết, chỉ thấy người đàn ông vỗ lưng người phụ nữ như an ủi, còn người phụ nữ thì cứ khóc nức lên, nắm chặt lấy vạt áo người đàn ông trông rất đau khổ.

Khí nó quan sát hai người nọ thì bọn họ cũng quan sát nó, người phụ nữ phụ nữ kia vừa nhìn thấy nó thì đột nhiên trở nên kích động khóc lớn như muốn ngắt luôn vậy. Đây! rồi cuộc là chuyện gì xảy ra.

Thấy nó vẫn đứng ở cửa ngơ ngác ngác, mẹ nó mới rời rầm khẽ gọi:

- Bảo Linh, vào đây ngồi đi- Mẹ nó vừa nói tay vừa vỗ nhẹ vào cái ghế bên cạnh mình!

Nghe mẹ gọi nó cũng theo bản năng bước tới rồi ngồi xuống ghế, đôi mắt to tròn xinh đẹp khẽ liếc hai nười ngồi bên kia

- Đây là.....- Giọng nói như muỗi kêu của nó làm mẹ nó vốn bối rối càng thêm khó xử

- Đây là cô Ngọc và bác Thành- Ba nó vốn này giờ vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng trả lời thắc mắc của nó

Nó nghe ba nói vậy lập tức đứng dậy cúi đầu với hai người nọ

- Cháu xin chào hai bác, cháu là Bảo Linh....- Nó còn chưa kịp nói hết thì người phụ nữ tên Ngọc đã nắm chặt tay nó khóc rống lên

- Con gái... mẹ...mẹ...xin lỗi, là mẹ có lỗi với con- Bà Ngọc vừa khóc vừa nói câu có câu không làm nó nghe được cũng chẳng hiểu gì cả

Nó bị nắm tay chặt như vậy cũng không biết phải làm sao, đành lên đưa mắt nhìn mẹ nó cầu cứu, nhưng mà hình như mẹ nó cũng đang khóc! Ngày hôm nay là ngày gì vậy, không phải có đám tang đây chứ! nghĩ thôi nó đã thấy rợn người rồi, cứ nghĩ đến mấy bóng ma lớn vờn quanh đây là nó sợ muốn xỉu rồi! Từ nhỏ đến giờ nó rất sợ ma nha mặc dù cũng chẳng biết ma có thật hay không.

- Mẹ, chuyện này rốt cuộc là sao vậy!- Nó cũng cảm thấy nóng nảy rồi đây. Mẹ nó với cái người phụ nữ tên Ngọc này thì cứ khóc đã vậy người phụ nữ này còn nói bậy bạ cái gì đó làm nó ớn lạnh cả người. Còn ba nó với với người đàn ông kia cứ trầm mặc không nói lời nào. Cái này cũng quá dọa người rồi!

- Mẹ, mẹ chính là mẹ ruột của con, Bảo Linh con xem chiếc vòng cổ này có phải rất giống cái của con không- vừa nói bà Ngọc vừa đưa chiếc vòng trên cổ cho Bảo Linh xem. Đó là một chiếc vòng thiết kế hết sức tinh xảo, nhưng nó cũng chả quan tâm xem nó có giống chiếc vòng của mình hay không, điều mà nó để ý chính là cái câu" mẹ chính là mẹ ruột của con" Sốc, quá sốc. 17 năm thanh xuân của nó chưa bao giờ cảm thấy bất lực như bây giờ, sợ rằng chính ba mẹ nó cũng muốn nói điều này, đôi lúc con người cũng không dám đối mặt với sự thật.

Ba mẹ nó cũng rất đau lòng, đưa con gái này ông luôn xem như con ruột mà yêu thương suốt 17 năm. Ông bà cũng nghĩ một nhà ba người cứ như vậy mà sống hạnh phúc lại không ngờ có ngày hôm nay, nhìn đôi mắt vốn linh động của nó đã âm ỉ đi rất nhiều, lại giống như đã biết cũng lại mơ hồ như không biết, ông bà lại càng thấy xót xa, mặc dù biết chuyện này rất khó chấp nhận nhưng sự thật chính là sự thật muốn đầu cũng không được

- Hôm nay con hơi mệt, con lên phòng trước vậy- Nó rút bàn tay đang bị nắm chặt ra rồi cứ thế bước lên lầu cũng không nhìn lại, sợ rằng bản thân không kiềm chế được mắt!

hết chương 8

Chương 9: Mà Có Tin Không?

Vừa đóng cửa phòng nó liền nhào lên giường , vùi đầu vào gối. Không biết có phải đau khổ đến chết lặng rồi không mà bản thân nó cảm thấy trống rỗng, trên mặt bỗng cảm thấy một trận ớn át nếu không phải đang ở trong nhà nó sẽ tưởng rằng đang có mưa mát, từ nhỏ đến lớn nó là một đứa rất mạnh mẽ nên không bao giờ rơi nước mắt, bởi vì nó nghĩ nước mắt chính là thứ vô dụng chỉ làm con người thêm yếu đuối, vậy mà bây giờ chính nó cũng vậy....cũng khóc rồi, điều tưởng chừng sẽ không bao giờ xảy ra trong hạnh phúc tưởng chừng không kể hờ của nó cũng có vết nứt rồi! Đúng là không có gì là mãi mãi.

Trong lúc nó đang rối rắm với hàng ngàn suy nghĩ thì chiếc điện thoại vốn im lặng trong túi bỗng rung lên.

- Alo,... An Vy là máy à- nó do dự một chút khi thấy người gọi đến là An Vy nhưng cuối cùng vẫn nghe máy

- Máy.... khóc đấy hả?- nghe như câu hỏi nhưng thật ra là câu khẳng định, từ lúc nghe cái giọng khàn khàn của nó An Vy liền biết

-....Ừ- Nó nghĩ sẽ phải nhận nhưng cảm xúc lại nhanh hơn lí trí của nó. Nó không muốn để lộ sự yếu đuối của bản thân cho ai biết nhưng có lẽ An Vy là ngoại lệ

- Sao lại khóc? Không phải là bị tên Lâm Hoàng cho một trận te tua đấy chứ- An Vy biết nó sẽ không thua Lâm Hoàng mà ngược lại, cũng biết lí do nó khóc không hề đơn giản vì ngay cả người bạn thân như An Vy cũng chưa thấy nó khóc bao giờ.

- Hừ làm gì có chuyện đó chứ tên đó đã bị tao xù đẹp rồi- Nó biết An Vy muốn dỗ nó nên mới hỏi câu này cũng không phụ lòng đùa lại một câu. Nhưng nó không biết rằng câu nói đùa đó rất ngượng ngịu làm An Vy nghe xong cũng không cười nổi

- Có chuyện thì cứ nói đi, đừng giấu tao nhưng đã không muốn thì cũng đừng nói- An Vy giọng điệu không ép buộc, nhưng lại như rất chắc chắn là nó sẽ nói.

- Này An Vy,... nếu tao nói ba mẹ hiện giờ không phải ba mẹ ruột của tao,...mày có tin không? - Câu hỏi của nó tuy ngập ngừng nhưng lại làm An Vy hết sức bất ngờ. Thời gian tưởng chừng cứ như thế trôi qua im lặng, nó cũng nghĩ bản thân hỏi câu không nên hỏi rồi, định nói nó chỉ đùa thôi, không ngờ An Vy bỗng lên tiếng

- Tao tin- Chỉ một câu nói nhưng lại làm nó xúc động xuyết rơi nước mắt. Ngay cả nó cũng vẫn không muốn tin, không muốn chấp nhận nhưng An Vy làm nó cảm thấy nhẹ lòng

- An Vy cảm ơn mày- nói câu cuối sau đó nó liền cúp máy. Có những chuyện nhất định phải đối mặt!

Một đêm đó nó vì quá mệt mỏi mà thiếp đi còn An Vy lại có một đêm mất ngủ vì chuyện của nó, cũng...là chuyện của bản thân, Bảo Linh thật ra máy rất may mắn, dù không phải ba mẹ ruột nhưng họ lại yêu thương hơn cả bản thân, không như tao, một chút cảm giác yêu thương cũng không có cho dù có là ba mẹ ruột

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Buông Tay

Sáng sớm, nhưng tia nắng xuyên qua tấm rèm cửa thật dày chiếu vào căn phòng u ám tạo nên cảm giác mờ ảo, căn phòng vốn im lặng lại bị tiếng gỗ cửa phá vỡ. Ngoài cửa chỉ vài tiếng" cốc..cốc" còn người gõ thì không lên tiếng như sợ đánh thức giấc ngủ của nó nhưng tâm trạng cũng gấp gấp muốn nhìn thấy nó.

Đứng ngoài cửa ba mẹ nó không khỏi lo lắng nhìn cánh cửa im lìm không một tiếng động, tưởng chừng bản thân họ sắp không chịu được nữa mà xông vào thì cánh cửa bỗng chốc mở ra.

Nó đứng trước cửa, tóc tai bù xù, bộ đồng phục cũng nhăn nhoe, xộc xệch vì tối qua không thay, nhưng nghiêm trọng nhất chính là đôi mắt thâm quầng, vốn ngủ cả tối nhưng nó lại liên tiếp gặp ác mộng nên mới có tình trạng này. Nhìn cảnh này ba mẹ nó cũng đau lòng thờ dài bước theo nó vào phòng.

- Bảo Linh, chuyện hôm qua....- mẹ nó bình tĩnh lên tiếng nhưng vẫn không dấu được buồn phiền trong mắt

- Con hiểu mà,...mẹ chúng ta có thể đừng để ý họ không, cứ như vậy một nhà ba người mà sống hạnh phúc- nó cắt ngang lời nói của mẹ nó. Câu này làm mẹ nó suýt không cầm được mà rơi nước mắt, nhưng bà biết mọi chuyện không đơn giản như nó nghĩ

- Họ nói muốn con về với họ - mẹ nó cứng rắn nói , bà bắt bản thân phải trở nên sắt đá trước nó.

- Mẹ, người cũng muốn bỏ con sao? bọn họ đã bỏ con một lần, bây giờ ba mẹ cũng muốn bỏ con sao?- Nó kích động nói. Người nó yêu thương kính trọng nhất cũng không cần nó, nó phải làm sao bây giờ, dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng bản thân nó vẫn không tránh được cú sốc này.

- Bảo Linh, con mau bình tĩnh lại đi, chuyện này vốn không thể thay đổi, lại chính là ba mẹ ruột của con, họ cũng không bỏ con, đừng nghĩ mình còn nhỏ mà thích gì thì làm đấy- Chỉ mấy lời mà trái tim bà đã đau như thắt lại, nhìn nó đau khổ như vậy bà như hít thở không thông, sắp không kiềm chế được mà ôm lấy nó an ủi thì cánh tay bị nắm lại. Nhìn người chồng vẫn luôn ngồi không nói điều gì đột nhiên nắm tay bà làm bà tỉnh táo. Tí nữa là bà lại làm nó hi vọng rồi.

- Bảo Linh, chuyện này con hay suy nghĩ cho kĩ đi, tuần sau họ sẽ đến đón con- Nói xong mẹ nó cũng không nhìn lại mà quay người cùng ba nó ra khỏi phòng. Bà biết những lời này làm nó tổn thương nhưng bà không thể làm gì khác, bà còn nhớ rõ ngày ấy vào 17 năm trước, người phụ nữ đó đứng trước cửa nhà bà, khắp người đầy máu và vết thương nhưng vẫn ôm chặt đứa trẻ sơ sinh, đập đầu dưới mưa cầu xin bà giúp đỡ, bà đã đồng ý người phụ nữ ấy nuôi nấng đứa trẻ, nhưng bà vẫn chờ đợi, chờ đợi người phụ nữ ấy trở lại, bản thân lại không ngờ đứa trẻ lại lớn nhanh như vậy, nhìn nó vui vẻ gọi bà một tiếng "mẹ" làm bà hạnh phúc đến nỗi không dám buông bỏ, hết lần này đến lần khác chuyển nhà, nhưng vẫn không tránh được ngày này....vì bảo vệ con gái, bà phải buông tay thôi!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Tạm Biệt

Từ ngày nghe câu nói vô tình đó của mẹ nó vẫn chưa chết tâm vì vốn dĩ bản thân là đứa cứng đầu, hết lần này đến lần khác hỏi ba mẹ lí do lại không ngờ lại bị mẹ cho một cái tát, mặt dù sưng đỏ lại chẳng thấy đau chỉ cảm thấy thật đau lòng, từ nhỏ đến lớn dù quậy phá đến cỡ nào cũng chưa một lần bị đánh vậy mà chỉ vì chuyện này lại bị đánh đau như vậy! Thật là không thể chấp nhận

Bản thân nó cũng không ngờ thời gian lại nhanh như vậy, chớp mắt một cái đã được một tuần, rồi cuộc cũng đến cái ngày phải xa gia đình thân yêu của nó, thật ra bản thân nó tính cương quyết không rời, dù đánh dù chửi nó cũng sẽ không rời xa ba mẹ, nhưng lại không ngờ hôm qua ba bà đến phòng nó u sầu một hồi rồi nói với nó:

- Con gái ngoan, chuyện này ba cũng không biết phải nói thế nào, nhưng con cũng đừng trách mẹ, bà ấy làm vậy là cũng vì con thôi, ba khuyên con tốt nhất đừng hỏi gì nữa cứ thuận theo mẹ con đi, như vậy là tốt nhất cho con

Lần đầu tiên thấy người lạ quan như ba cũng vì chuyện này mà ăn ngủ không yên bản thân nó cũng thấy có lỗi. Nó cũng không trách mẹ, biết bà làm vậy chắc chắn có lí do, nhưng nó lại không hiểu nổi cái lí do đó là gì mà ai cũng muốn giấu không cho nó biết. Bản thân trần trọc suy nghĩ cả đêm rồi cuộc bản thân đã đưa ra quyết định.

Sáng hôm đó nó dậy sớm hơn bình thường, chắc tâm trạng không tốt nên không ngủ được. Nhìn căn phòng yêu dấu đã dọn gần hết đồ đạc nó lại thờ dài, không biết quyết định của bản thân là đúng hay sai. Lại nhìn cái vali chất đầy quần áo và vật dụng cá nhân, phía trên còn có con thỏ bông rất lớn mà nó yêu thích, không có sẽ không ngủ ngon. Cứ loay hoay một hồi nó mới kéo vali xuống lầu.

Dưới lầu đã thấy ba nó, mẹ nó, có cả An Vy, không ngoài dự kiến còn thấy cả Phi Long, nhưng làm nó bất ngờ hơn cả chính là Lâm Hoàng. Chỉ thấy hần thông dong đứng ở đấy, khi thấy nó thì hơi ngại ngùng, vì trận đánh lần trước mà hần mất cả tuần nằm giường, gương mặt dù đã bình phục nhưng vẫn còn nhiều chỗ còn tím tái nhưng như vậy vẫn không làm ảnh hưởng gương mặt đẹp trai của hần

Đứng trước mặt ba mẹ nó cũng chẳng biết nói gì, chỉ gấp gấp nói một câu

- Ba mẹ, con đi rồi hai người nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng để bản thân bị bệnh, đặc biệt là mẹ mùa lạnh mặc nhiều áo ấm vào đừng để bản thân bị cảm lạnh....- Còn rất nhiều thứ muốn nói nhưng bản thân lại xúc động đến nỗi quên mất

Mẹ nó nghe những lời này xong bản thân suýt nữa là khóc lớn trước mặt nó, bà kim nén nỗi đau trong lòng, nhanh chóng bước về phòng, trước khi đi còn nghẹn ngào một câu

- Bản thân con cũng vậy, tự chăm sóc bản thân cho tốt

Ba nó cũng nhìn nó hồi lâu rồi dặn dò nó vài thứ rồi cũng bước vào phòng theo mẹ nó, có vẻ là muốn dỗ bà. Nhìn cảnh này tự nhiên bản thân nó lại không muốn đi chút nào, nhưng quyết định này không thể thay đổi. Nó nhìn An Vy vẫn đứng một bên nhìn nó này giờ, hơi cười cười nói

- Lần này đi không biết khi nào gặp lại....

- Một tuần- An Vy thẳng thắn khẳng định trả lời nó

- Ừ, vậy thì một tuần-Bản thân nó cũng không ngạc nhiên với câu trả lời này, An Vy vốn nói được sẽ làm được,. Thân phận của An Vy trước giờ vẫn là nghi vấn của nó, nhưng bản thân nó biết bối cảnh của An Vy không phải giàu có nhất thì cũng là người có chức quyền, cũng không hiểu tại sao lại đến một vùng quê nhỏ như vậy sinh sống. Lại nhìn Phi Long này giờ vẫn rung rung nước mắt lưng tròng như sắp khóc, nó không khỏi buồn cười vỗ vai hần

- Chị đây đi rồi thì cậu phải chăm sóc đàn em cho thật tốt, giờ cậu là đại ca đấy-Phi Long cũng vì chuyện của nó là buồn bã mấy ngày, giờ lại nghe nó nói những lời này liền khóc lớn chẳng khác gì đứa trẻ lạc mẹ.

Nó cũng lười để ý Phi Long liền quay qua Lâm Hoàng

- Tao chờ mày- sau trận đấu lần trước nó cũng không còn ghét Lâm Hoàng như trước ngược lại nó lại cảm thấy có cảm giác giống như...bạn. Nói xong lời này nó liền bước ra cửa nơi chiếc xe hơi màu đen sang trọng vẫn luôn đợi nó. Lâm Hoàng nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của nó cười cười

- Ủ, lần sau lại đấu!

hết chương 11

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 12: Người Thân?

Ngồi trên chiếc xe sang trọng này nó không khỏi cảm thấy có chút không quen, đặc biệt lại thêm ánh mắt chăm chú của người phụ nữ bên cạnh. Từ lúc thấy nó lên xe tới giờ nó chỉ thấy bà Ngọc, còn ông Thành thì không thấy đâu vẫn. Bầu không khí ngột ngạt này cứ tiếp diễn cho đến khi nó hắt hơi một cái rồi vang, bà Ngọc thấy vậy thì lập tức có chiếc áo choàng màu trắng khoác lên người nó rồi kêu chủ tài xế mở máy lạnh nhỏ lại, sau đó mới quay sang nó - Cần thận một chút, không sẽ cảm lạnh-thấy nó cũng không từ chối hành động của mình bà Ngọc lại càng thêm vui mừng, hi vọng không lâu nữa nó sẽ chấp nhận bà

Ngược lại với suy nghĩ của bà Ngọc nó lại cảm thấy hành động này không được tự nhiên cho lắm, chẳng qua bản thân nó cũng thực sự cảm thấy rất lạnh, lại sợ sờ cái áo choàng ấm áp, thiết kế tinh xảo, lại thêm mùi nước hoa đắt tiền liên biết là đồ tốt rồi! Dù sao với người phụ nữ này nó vẫn sẽ không nhận, trong tiềm thức của nó thì ba mẹ chỉ có một không thể chấp nhận thêm người nào khác, cứ coi đây là những gì bà ta phải trả cho nó trong 17 năm vắng bóng đi Mặc dù nó vẫn không nói gì nhưng bà Ngọc lại vui vẻ hẳn lên, kể cho nó về những thứ sắp tới, nhưng những lời này vào tai nó lại cảm thấy thật châm chọc giống như một sự hứa hẹn bù đắp vậy, 17 năm bỏ rơi bây giờ lại nói với nó những lời này chỉ khiến nó thêm chán ghét bà. Chỉ là nó cảm thấy từ đầu đến cuối bà Ngọc vẫn không kể về việc 17 năm trước, có vẻ bà cũng giống ba mẹ muốn giấu nó điều này, dù nó hỏi cũng chưa chắc đã nói thật rồi!

Đoạn đường dài đầy suy nghĩ miên man của nó bị cắt đứt khi ông bác tài xế dừng xe rồi nói:

- Phu nhân, tiểu thư đến rồi- Nghe thấy chữ "tiểu thư" mặc dù nó không thích lắm nhưng cũng nói gì, theo bà Ngọc xuống xe, quan sát xung quanh

Bây giờ nó mới hiểu cái gì là tiền đề chết người. Trước mắt nó là căn biệt thự Á-Âu xinh đẹp, to khủng khiếp lại thêm khoảng sân rộng mênh mông đầy cây cối giống như mấy cái lâu đài trong truyện cổ tích. Thật ra nó thấy không cần thiết xây rộng như vậy, có ai lại muốn lạc trong chính ngôi nhà mình chứ! Đúng là những người làm tiền thường có tư tưởng ngược đãi bản thân mà

Thấy nó cứ ngẩn người, không nói gì cũng không bước vào nhà, bà Ngọc nghĩ rằng bản thân nó vẫn cảm thấy chưa quen liền tiến tới nắm lấy tay nó cười nói

- Bảo Linh mau vào nhà đi con- Tay bị nắm làm nó cảm thấy không vui chút nào, hơi lùi lại rồi rút tay mình ra khỏi tay bà Ngọc, sau đó thì tự nhiên bước vào cửa, nào có thấy đâu cảm giác mất tự nhiên nào chứ! Bà Ngọc cũng vì hành động này của nó mà ngưng ngừng bước vào nhà

Vừa bước vào cửa nó đã thấy ông Thành, vẫn đáng vẻ sang trọng nhưng không mất đi sự nghiêm nghị, nhưng lần này khác với lần trước, ông Thành thấy nó thì hơi cười, mặc dù nụ cười rất nhạt thì cũng tính là cười, nhưng cũng không có hành động nào khác, đúng là khác hoàn với bà Ngọc, nếu nói ông ta là ba nó thì mười người đã có chín người không tin rồi, nó cũng không để ý ông Thành lâu mà trực tiếp bước vào, rồi ngồi lên ghế sofa trong phòng khách

Bà Ngọc vừa bước vào nhà liền thấy cảnh người đứng kế ngồi này cũng không biết nói gì, bèn bước đến ngồi xuống bên cạnh nó rồi rót cho nó một ly nước. Nó cũng không khách khí nhận lấy uống sạch, có lẽ quá khát đi, sau đó thì lễ phép nói một câu cảm ơn, đây coi như là thói quen của nó. Mặc dù thấy nó vẫn còn câu lễ nhưng chỉ cần như vậy thôi bà Ngọc đã cảm thấy rất vui. Bà hơi quay người lên tiếng

- Vũ Dung, vũ mau giúp tôi lên phòng gọi tiểu thư xuống- "tiểu thư" trong lời bà Ngọc chắc là chị gái mới của nó- Lê Vũ Hà My đi, cũng nhờ bà Ngọc tốn nước bọt kể cho nó ở trên xe mà giờ bản thân cũng biết không ít, cũng không ngờ sớm như vậy đã gặp rồi. Không biết có phải bà vũ Dung này làm việc quá nhanh hay không mà chưa đầy 3p đã có người từ trên lầu bước xuống.

hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Chị Gái Hai Mặt

Trên chiếc cầu thang được chạm khắc tinh xảo, một cô gái xinh đẹp bước xuống. Khuôn mặt trái xoan, chiếc mũi cao thanh tú lại kết hợp với đôi môi đỏ mọng lại càng thêm mê người, mái tóc dài đến eo, đen nhánh xỏa xuống càng làm thêm nổi bật nước da trắng nõn của cô gái. Cô gái mặc một chiếc váy màu lam xinh xắn phở lên dáng người cân đối, nóng bỏng khiến người ta nhìn thấy liền không thể rời mắt được.

Nhìn An Vy thường xuyên nên đối với sắc đẹp nó đã gần như miễn dịch, lại không ngờ người chị mới chỉ hơn nó một tuổi này lại không thua kém gì An Vy, hai người này đúng là bất phân thắng bại. Dù hơi bất ngờ nhưng chỉ là trong chốc lát nó đã định thần lại thì đã thấy Hà My đã đứng trước mặt nó. Trong lúc nó quan sát Hà My thì Hà My cũng quan sát nó. Bà Ngọc thấy Hà My liền vui vẻ kéo tay nó giới thiệu

- Bảo Linh, đây là chị gái con. Hà My, con bé vẫn luôn mong được nhìn thấy con, biết hôm nay con về còn đặc biệt xuống bếp làm rất nhiều món cho con đó- vừa nói bà Ngọc còn kéo Hà My ngồi xuống cạnh nó .Hà My nhoeo miệng cười xinh đẹp nhìn nó.

- Em là Bảo Linh sao? - vừa nói, khuôn mặt cô vừa có chút hoài niệm, đôi tay khéo léo còn nắm chặt tay nó, còn thêm cái nhìn chăm chú làm nó nói cả da gà, đứng nói lại diễn một màn sụt sướt như bà Ngọc đấy chứ!

Nhưng mọi chuyện lại không như nó nghĩ, sau những lời đó, khuôn mặt vốn u sầu, hoài niệm gì đó đều tan biến, thay vào đó là nụ cười tươi tắn kiểu mị lại có phần châm chọc, đôi mắt vốn tràn đầy yêu thương gì đó giờ lại tràn đầy kinh thường nhìn nó. Khuôn mặt thay đổi nhanh chóng và đặc sắc như vậy mà không đi đóng phim thì nó cũng thấy tiếc đó.

- 17 năm, sống ở một nơi quê mùa như vậy thì lớn lên có thể thành cái dạng nào chứ, cũng lắm thì cũng như thế này thôi- Hà My hết sức kinh bị nhìn nó, cảm chiếc khăn giấy lau sạch bàn tay vừa nắm lấy nó, như thể đã nắm phải thứ gì do bẩn lắm vậy! Bây giờ có chính là một bộ dáng tiểu thư cao ngạo, làm gì còn người chị gái nào thăm tỉnh trò chuyện với người em gái đã thất lạc 17 năm vừa này chứ! Những lời này lọt vào tai bà Ngọc khiến bà giật mình.

- Hà My, con đang nói gì vậy, con bé là em gái của con đấy! sao con lại có thể nói những lời như vậy chứ, mau xin lỗi Bảo Linh đi- rõ ràng là lời trách nặng nhưng vào tai nó thì lại như là diễn cho có vậy, nhìn bà Ngọc tuy tức giận nhưng nó biết bà ta vốn không muốn làm lớn chuyện này, nhưng cũng lại có người không muốn hợp tác với bà rồi!

- Tại sao con phải xin lỗi chứ! không biết cái thứ con rơi này từ đâu ra, còn bắt con nhận làm em gái, đã vậy còn phải xin lỗi nó, hừ con không làm- Hà My có vốn từ lúc bắt đầu đã không thích Bảo Linh rồi!vậy nên đứa em gái này cô cũng không cần

- Ô, ỷ tiểu thư này là đang nói tôi sao?...như vậy thì cô đã nhầm rồi, tôi không phải em gái cô, cũng nhắc nhở cô nên có văn hóa một chút, thật không ngờ một tiểu thư như cô so với đứa nhà quê như tôi đây thật là....vô học, đã vậy tôi nói luôn, cô nên coi chừng cái miệng mình cho tốt, cũng may là gặp người tốt như tôi nên mới không xé cái miệng xinh đẹp của cô ra đây, nếu là người khác thì có khi....- người tốt, hừ nó

cũng chưa chắc đâu nếu không phải hôm nay tâm trạng nó không tốt vì mới chia tay mọi người thì bây giờ khuôn mặt của Hà My sợ rằng đã "hở hoa" rồi!

Lời này làm vui mừng hồi nãy của bà Ngọc đều tan biến, thì ra là nó vẫn chưa thừa nhận bà. Ngược lại với bà Ngọc vẫn còn đang buồn phiền thì con tức giận đã nhấn chìm Hà My

- Mày....mày nói gì, xem ra hôm nay tao phải dạy dỗ mày một trận- Hà My bị lời nói của nó làm tức đến mờ mắt, quên cả thân phận tiểu thư của mình, tay phải giơ lên hướng đến mặt nó

Muốn đánh nó, hừ đúng là nằm mơ! Nhìn cánh tay đang sắp chạm đến mặt nó lại bị một cánh tay khác giữ lại làm nó hơi bất ngờ khi chủ nhân cánh tay đó là ông Thành, người vẫn luôn yên lặng chứng kiến mọi chuyện

- Ba, người cũng muốn bảo vệ nó sao- Hà My muốn rút tay ra khỏi ông Thành nhưng dù cố hết sức vẫn không được

- Hà My, con nên chú ý hành động của mình một chút, con bé là em gái con dù không muốn nhận thì cũng phải nhận- ông Thành nghiêm nghị nói với Hà My sau đó nhìn về phía nó

- Con con, Bảo Linh, mau theo vú Dung lên phòng đi. Mọi chuyện kết thúc ở đây đi- nghe lời này thì có vẻ đã xong rồi nhỉ! Nó cũng mệt một rồi, không nhiều lời liền theo vú Dung gì đó lên phòng, còn chuyện của gia đình người ta thì để họ giải quyết, nó cũng không nên xen vào.

hết chương 13

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 14: Buổi Sáng Không Tốt Lành

Sau một đêm trằn trọc trên cái giường to lớn nó cuối cùng cũng tỉnh, nhìn căn phòng to lớn gấp đôi cả cái nhà nó thì lại lằm bằm" chỉ là cái phòng thôi mà, cần gì phải xây rộng như vậy hà trời?" xò chân vào chiếc dép bông hình con thỏ bông màu trắng nó mơ màng bước vào toilet

"bốp"...đau.đau quá . Con đau thấu xương này làm nó tỉnh táo. Sờ lên cái trán nhỏ xinh xắn, nó liền cảm thấy ướt át, không phải chứ...chảy máu rồi. Nhìn cái màu đỏ chói mắt trên tay, nó lại oán giận nhìn cái bồn tắm-thứ làm cho nó vấp té đến nỗi vỡ đầu chảy máu. Nhà giàu gì chứ, đều là hại người!

Sau khi làm vsen rồi rửa sạch vết thương trên trán, nó liền tìm miếng băng keo cá nhân dán vào nếu không che lại thì sẽ rất dọa người đấy! Loay hoay một hồi mới mò đến cái tủ quần áo, vừa mở tủ thì đập ngay vào mắt là một đồng quần áo xinh đẹp, mà thật lạ là tất cả đều rất vừa với nó, cái này là trùng hợp hay là đã chuẩn bị trước rồi đây, lại nhìn những bộ quần áo được treo cẩn thận trên mắc thì chắc cũng không rẻ rồi!

"cốc...cốc...cốc" ngoài cửa bỗng có tiếng gõ cắt đứt dòng suy nghĩ của nó. Người ngoài cửa cũng không đợi lâu thì cánh cửa đã mở ra. Vú Dung nhìn thấy nó thì nở nụ cười thân thiện

- Tiểu thư, chào buổi sáng, phu nhân kêu tôi mang đồng phục lên cho tiểu thư, nếu muốn tiểu thư có thể đi học ngay hôm nay, còn nếu còn thấy mệt thì tiểu thư nên nghỉ ngơi vài hôm cũng được - một tiếng "tiểu thư", hai tiếng cũng "tiểu thư" bà ấy gọi không thấy ngượng nhưng nó thì lại rất khó chịu

- Vú có thể đừng gọi tôi là tiểu thư không? tôi thực sự là nghe không quen- Bà vú nghe vậy cũng không nói gì nhiều chỉ gật đầu rồi đưa đồng phục cho nó sau đó liền rời khỏi

Sau khi đóng cửa phòng nó liền gờ thử được gọi là đồng phục lên sau đó liền phán một câu " quá ngắn" thứ này nếu đánh nhau thì không sợ lộ hàng sao trời! Lại nhìn chiếc áo tay ngắn, viền xanh, phía tên cổ thất sần một chiếc nơ bướm, tay áo bên trái còn in chiếc huy hiệu của trường quý tộc Lê Dương. Tên này được lấy từ hai dòng họ quý tộc Lê và Dương, cả hai đều là "lão đại" lâu năm trên thương trường, giàu có và nổi tiếng đến cả đũa nhà quê nó còn biết, nghe nói ngôi trường này được hai nhà hợp tác xây lên, trở thành trường quý tộc mơ ước của tất cả học sinh cấp 3, khoan đã, họ Lê...(Lê Vũ Hà My) hừ còn tưởng là giàu có bình thường lại không ngờ gia đình mới này của nó lại giàu có đến mức độ này!

Thật ra nó tính nghỉ một ngày để sửa chữa lại cái váy này một chút, dù sao tài may và của nó cũng không tệ, thấy nó thích đánh nhau nhưng cũng không có nghĩa những thứ này nó không biết làm nha! Những nghĩ đi nghĩ lại thì nơi này cũng là " đất khách quê người" vẫn nên đi tham khảo một chút, sớm thêm một ngày thì lại biết thêm một chút. Nghĩ vậy nên nó đành ai oán mặc bộ đồng phục đáng ghét này lên người lại bỏ thêm vài thứ cần thiết vào ba lô rồi mới xuống lầu

Vừa bước chân xuống lầu nó liền chứng kiến một cảnh gia đình hạnh phúc khiến ngán người hăm mộ. Chỉ thấy bà Ngọc và Hà My đang trò chuyện vui vẻ, còn ông Thành tuy ngồi một bên tuy không lên tiếng nhưng khoe miệng vẫn hơi nhếch lên tạo thành nụ cười nhạt. Cảnh gia đình ba người hạnh phúc này lại làm cho nó hết sức hoài niệm. Nếu không có chuyện xảy ra thì có lẽ gia đình nó cũng tràn ngập tiếng cười như vậy đi

Thấy nó đã xuống lầu nhưng vẫn đứng một chỗ thì bà Ngọc lo lắng lên tiếng

- Bảo Linh, sao con xuống mà không ngồi vào ăn sáng- Lại nhìn thấy vết thương trên trán nó

- Trán con làm sao vậy, làm sao lại bị thương? có đau lắm không, mau, mau để mẹ coi một chút, cẩn thận, đừng làm vết thương bị nhiễm trùng, không sẽ để lại sẹo, sẽ không tốt- bà Ngọc sốt ruột đến trước mặt nó, nhìn khắp người nó xem còn chỗ nào không ổn.

- Tôi không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi- nói xong nó cũng không để ý đến bà Ngọc, bước tới ngồi vào bàn ăn

- Hừ, nhà quê thì nên ở nông thôn, nhưng cũng có người nghĩ mình cao sang lắm, hèn gì không yên phận- Hà My lằm bằm nói nhỏ, nhưng cũng không có nghĩa nó không nghe thấy hay nói đúng hơn là cố ý đi. Lần trước thì có thể bỏ qua nhưng lần này thì không thể nào

- Á, mày làm cái quái gì vậy- Chỉ thấy Hà My hét lớn một tiếng. Chiếc bát của nó vồm vừa được mức một muỗng canh nóng lại chà hiểu sao lại đổ hết lên chiếc váy đồng phục của Hà My làm cô ta đau đến nỗi bật khóc gề.

- Xin lỗi, thật sự rất xin lỗi hazzi cô xem, nhà quê như tôi lần đầu tiên mới thấy cái bát đẹp như vậy liền kích động đến nỗi cảm không vững nên mới làm đổ lên người cô,...mà cô nên cẩn thận một chút nha, canh thực sự rất nóng, bỏng sẽ để lại sẹo đó- Nó hết sức chân thành nhắc nhở Hà My đang tức đến điên lên chỉ muốn xông lên cho nó một trận

- Hà My, con làm vậy còn ra thể thống gì nữa, mau vào bôi thuốc đi, còn Bảo Linh, con mau ăn sáng đi rồi đi học- ông Thành luôn là người luôn xuất hiện luôn đúng lúc căng thẳng nhất để giải quyết mọi vấn đề. Bà Ngọc nghe lời này liền hiểu ý vội vàng đứng lên kéo Hà My đang còn muốn nói gì đó vào phòng. Hà My còn đang muốn phản kháng thì bà Ngọc đột nhiên nói nhỏ gì đó vào tai cô ta. Cũng không biết nghe thấy gì mà cô ta đột nhiên im bật, theo bà Ngọc vào phòng.

Thấy hai người đã vào phòng nó cũng không để ý nhiều liền bắt đầu ăn sáng, cũng không nhìn đến ông Thành ngồi một bên trầm ngâm. Nó nhanh chóng cuốn sạch bữa sáng rồi xách ba lô theo vú Dung ra ngoài. Chú Lâm tải xe hôm qua chở nó đã đứng chờ sẵn thấy nó thì gật đầu rồi mở cửa xe cho nó. "cảm ơn " một tiếng rồi nó nhanh chóng ngồi vào xe. Tốt nhất là đi nhanh một chút, tránh lại chạm mặt những người không muốn gặp.

hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Trốn Không Thoát

Ngồi trên xe một lúc lâu thì bỗng nhiên chú Lâm tài xế vẫn yên lặng lái xe đột nhiên lên tiếng:

- Chiều nay, ông chủ muốn gặp tiểu thư!- Giọng nói trầm trầm của người đàn ông ở tuổi trung niên làm nó đang ngắm cảnh ngoài cửa sổ hơi bất ngờ

- Ông chủ?- điều này làm nó hơi thắc mắc, chẳng lẽ là ông Thành, không thể nào, hay là...

- Là ông nội của tiểu thư, ông ấy muốn gặp riêng tiểu thư- Câu trả lời này không ngoài dự đoán của nó, chỉ là nó hơi thắc mắc là vì sao lại muốn gặp riêng, nhưng nó cũng không hỏi thêm gì nữa mà tiếp tục im lặng. Chuyện này chắc là không đơn giản rồi!

Thấy nó im lặng mà không hỏi thêm gì thì chú Lâm không khỏi gật đầu tươi cười! Có lẽ ông chủ đã chọn đúng người rồi.

Đi khoảng 15p nữa thì ngôi trường quý tộc Lê Dương gần như xuất hiện trước mắt nó. Cách cổng màu đen to lớn sừng sững mở rộng chào đón học sinh nhưng trong mắt đó đây chính là cánh cổng của thần phạt. Nếu như là nó trước kia thì sợ là cả đời cũng không vào được nơi này, thật không ngờ chớp mắt một cái một cái mọi thứ đã thay đổi, những thứ không thể với tới giờ đã nằm trong tay nó, rồi cuộc là xui xẻo hay may mắn đây?

- Dừng xe ở đây đi- nó bình tĩnh lên tiếng nhưng lời này vào tai chú Lâm lại không bình thường

- Tiểu thư, chỉ còn một đoạn nữa thôi....

- Tôi kêu dừng- nó dứt khoát cắt lời chú Lâm. Chú Lâm đành bất đắc dĩ dừng lại, nó ngay lập tức mở cửa xuống xe làm chú Lâm sợ hết hồn, định xuống xe đuổi theo nó thì nó đột nhiên quay đầu lại cười tinh quái

- Tôi không trốn đâu, chủ đừng lo chỉ là muốn đi bộ một chút cho khỏe thôi- Đi bộ, hừ nó có điên mới muốn, chẳng qua thân phận mới này của nó rất khó nói, cũng chẳng muốn phô trương một chút nào? Thân phận tiểu thư nhà họ Lê này tạm thời coi như là hư vô vậy! Chú Lâm nghe lời giải thích kì lạ của nó thì cũng không biết làm sao đành nhắc nhở nó một câu

- Tôi cũng không nghĩ tiểu thư sẽ trốn, Vậy nên tiểu thư cẩn thận một chút, có chuyện gì thì cứ gọi điện cho tôi- Nghe lời này nó không khỏi hơi chột dạ, tươi cười càng thêm gượng gạo tiếp nhận cái thẻ có ghi số điện thoại mà chú Lâm đưa. Sau khi nhìn nó lần cuối rồi chú Lâm mới khởi động xe rời đi.

Nhìn chiếc xe dần khuất bóng trên con đường nó không khỏi nhẹ nhõm hết thẳm trong lòng 'nhìn cái ánh mắt của ông đó nó không khỏi sờn da gà rồi! cũng may là ông ta đi rồi, phù..phù xít nữa là tìm nó theo cổ họng bay ra ngoài luôn rồi.....như vậy nghĩa là nó ...đã tự do,..tự do rồi, cuối cùng cũng tự do rồi! nó đã chờ thời khắc này lâu lắm rồi! Thời khắc mà nó sẽ thoát khỏi chỗ này, thoát khỏi thân phận tiểu thư, hừ có ngu mới tin nó không trốn ha..ha..ha..." Giương mặt xinh xắn của nó đột nhiên trở nên thật gian xảo. Hai tay chống nạnh cười hết sức bí ối. Người đi đường thấy cảnh này không khỏi vừa lắc đầu vừa nhìn nó với ánh mắt tiếu nạo. Nhưng nụ cười của nó cũng không duy trì được bao lâu khi nhìn thấy mặt sau của tấm thẻ mà chú Lâm vừa đưa

- Fuck- Nó tức điên lên khi nhìn thấy dòng chữ in đẹp đẽ trên tấm thẻ: " Tiểu thư, tôi cũng không nghĩ người sẽ trốn đâu, nhưng nếu người có ý định đó thì hãy nên suy nghĩ lại, bởi vì thứ nhất: nếu tiểu thư muốn tìm ba mẹ nuôi thì họ đã chuyển nhà rồi, thứ hai: dù có trốn thì tiểu thư cũng không thoát được đâu. Vậy nên tốt nhất người nên đến trường đi, chiều nay tôi sẽ đến đón tiểu thư" Cái gì mà không nghĩ sẽ trốn, rõ ràng thừa biết nó sẽ có ý định này nên mới có tấm thẻ này đây. Uy hiếp, đây nhất định là uy hiếp trắng trợn.

Chi cần lí do thứ nhất là nó đã không có đường thoát rồi vì đó là mục đích của nó, mục đích đã mất thì kế hoạch tất nhiên sẽ không thành công, còn lí do thứ hai, hừ, thế lực nhà họ Lê trải dài khắp nơi thì tìm một đứa con còn như nó có gì khó! Bản thân nó quá mạnh động rồi, kế hoạch này coi như đi đời nhà ma rồi! Chỉ là nó đang thắc mắc tại sao ba mẹ lại chuyển đi, chuyển đi đâu? Không muốn nó trở về sao? Không thể nào, ba mẹ rất thương nó nên chắc chắn sẽ không làm vậy, chẳng lẽ có liên quan đến nhà họ Lê. Rồi cuộc nhà họ Lê muốn gì ở nó? Chuyện này chắc bản thân nó phải tự khám phá rồi

Sau khi suy nghĩ kĩ lại nó không khỏi thờ dài bước chân chuyển hướng đến trường Lê Dương, coi như đây là bài học kinh nghiệm đi, ba mẹ thì nó nhất định phải tìm được. Còn bây giờ đành thuận theo tự nhiên vậy! Phía trước là tốt hay xấu, hạnh phúc hay là bất hạnh thì bản thân nó chính là người quyết định! Còn cái số phận hay định mệnh chó má gì đó thì bỏ đi! Nhưng có lẽ bản thân nó cũng không biết rằng có những thứ muốn tránh cũng không được.

Bạn đang đọc truyện Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Cơn Đổ được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 16: Lê Dương

Bước chân vào Lê Dương nó lại không khỏi cảm thán về độ giàu có và xa hoa của ngôi trường này. Nhìn từng dãy lớp san sát nhau mang hơi thở quý tộc cổ điển Anh, lại không làm mất phần sang trọng và tao nhã, huyền bí mà lãng mạn khiến người ta say mê không lối thoát. Đẹp là rất xinh đẹp nha, nhưng đối với người không biết thưởng thức nghệ thuật như nó thì đây chính là một núi tiền được một đám nhà giàu ăn không dùng mỡ ném vào như một trò tiêu khiển.

Ngắm nghía một hồi nó mới chịu đi bước đi thăm quan. Với nó thì đi học ở Lê Dương như đi sở thú vậy, rất dài, rất rộng cũng rất mới mẻ chỉ khác là không có thú mà ngược lại học sinh ở đây còn đặc sắc hơn mấy con thú hiếm rất nhiều, một đám nhà giàu như không tước xóc đuôi nhưng không thiếu những kẻ nhà nghèo như nó trước đây nhờ học bổng mà được vào đây nhưng cuộc sống cũng không khá hơn bao nhiêu, sợ rằng cũng ăn không ít khổ rồi, và điển hình là cậu nam sinh đeo kính trước mắt nó đây.

- Mày mặc thứ rẻ rách gì đến trường vậy hả, mày không sợ xấu hổ nhưng tao rất ngại bẩn đấy? - Giọng nói đầy khinh bỉ của một tên trong đám người đang vây quanh cậu thiếu niên đeo kính vang lên làm cậu ta sợ hãi lùi vào góc tường

- Hừ! đã vậy còn dám trốn tụi tao, mày tưởng sẽ thoát được sao, hay là muốn ăn đòn gấp đôi hôm qua- Cậu thiếu niên nghe lời đe dọa thì lại càng thêm sợ hãi co rúm người lại, có vẻ trước đây cậu ta đã bị đánh không ít nên mới biểu hiện như vậy.

- Hay là...tao kêu em gái của mày ra thay anh trai nó thì sao nh? - Lần này là một tên có gương mặt xấu xí đến buồn nôn cầm đầu đám người đó thò bị lên tiếng lại gây không ít sự phản kích, nhưng lời này lại khiến cậu thiếu niên vẫn đang sợ hãi không dám lên tiếng kia kinh hoàng hét lớn

- Xin hãy tha cho em gái tôi, tôi xin các người, đừng làm tổn thương nó, có gì thì để mình tôi chịu là được rồi- Không ngoài dự đoán lời nói này của cậu thiếu niên đã chọc tức đám người đó.

- Mẹ nó, em gái mày được bọn tao để ý là phúc ba đời của nó đấy, nhưng nếu mày muốn ăn đòn thì tao sẽ thành toàn cho mày- Ngay lập tức cả đám người thay phiên nhau đánh lên người, lên mặt cậu thiếu niên khiến cậu ta đau đớn rên rĩ

Haizzz! Chỉ mới đi vài vòng nó đã...lạc đường lại còn là nơi rất vắng người cũng rất thích hợp để đánh người nên mới có cơ hội chứng kiến cảnh tượng đặc sắc này đây. Một lũ nhà giàu ăn hiếp một tên nhà nghèo, hừ nghèo là có tội sao, nghèo là phải cúi đầu trước kẻ khác sao, ha ha ha chắc là vậy rồi bởi vì nó là người không có quan niệm giàu nghèo nhưng lại rất chắc chắn một điều là "kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc". Nhìn cậu thiếu niên bị đánh đến u đầu chảy máu mà không một chút phản kháng thì nó kháng khỏi lắc đầu, sợ rằng nếu không có người can thiệp thì cậu ta không chết cũng què. Mặc dù không thích xen vào chuyện của người khác cũng không rảnh làm anh hùng nhưng dù sao hôm nay cũng là ngày đầu đi học nó cũng không muốn thấy có người chết đâu, không muốn gặp xui xẻo đâu! Coi như làm vì bản thân vậy!

- Này, tụi bay đánh đủ chưa, có cần tao giúp không?- Giọng nói non nớt của nó vang lên. Mặc dù rất ghét cái giọng nói như mật rôt vào tai của mình nhưng nó cũng không thể làm gì khác vì đây là của trời sinh mà (ông trời đúng là o có mắt). Không cần để ý đến giọng nói thì câu nói này của nó cũng đủ làm đám người đó dừng tay

- Nhóc con mày thì biết cái gì, cút sang một bên cho tao, mày nên biết điều một chút không thì ngay cả trẻ con tao cũng không nương tay đâu- Tên cầm đầu hung tợn đe dọa nó lại không biết bản thân mình vừa nói một câu khiến cả đời hấn hối tiếc

"Bốp" cả đám người trở mắt nhìn đại ca của chúng bất ngờ ăn một cú đấm rồi cứ thế bay thẳng vào tường. Bọn chúng cũng không ngờ thân hình nhỏ bé này lại có sức mạnh như vậy, cũng không biết được rốt cuộc nó đã làm thế nào để đã thương đại ca, thân thủ này đúng là quá nhanh, nhanh đến nỗi tám con mắt tròn trĩnh cũng không thấy được nó rốt cuộc đã làm gì.

- Mày có biết mày vừa nài gì không thằng chó- Nó đập mạnh vào người tên cầm đầu làm hắn đau đớn hết to. Nhưng nó vẫn không nung tay, một cước nữa đập thẳng vào mặt hắn làm khòe miệng hắn ứa máu. Đau đớn này làm hắn không nên lời chỉ có thể rên rì

- Mày cứ im lặng hay cứ tiếp tục rên rì thì tao sẽ không ngại cho mày cả đời không thể chơi gái đấy!- Vừa nói chân nó vừa dòi xuống háng hắn, khuôn xinh xắn tươi cười, rõ ràng là đang cười nhưng hắn lại cảm thấy thật kinh khủng vì bất cứ lúc nào nó cũng có thể hạ chân.

- Mày, mày là ai, tại sao lại xen vào chuyện của tui tao, mày có biết tui tao là ai không- Một tên đàn em đứng sau lưng nó lấy hết cam đảm để hỏi, mong rằng có thể dọa sợ nó lại không ngờ rằng ngay lập tức hắn liền một cú trời giáng, xem ra còn thế thảm hơn tên trước.

- Tao không cần biết tui mày là ai! Chỉ cần tao ngứa mắt thì liền đánh- Lời này nói thì ngay lập tức liền nghe thấy tiếng hét chói tai như heo bị chọc tiết của tên đại ca, hình như là...là...hắn... tuyệt tự tuyệt tôn rồi! tui đàn em sợ hãi nhìn một màn trước mắt! Đại ca uy vũ một thời của bọn hắn đã thành thái giám rồi sao!

- Còn không mang người đi- Nó nhìn tên đại ca đau đớn ôm hạ bộ lại nhìn tui đàn em sợ hãi một bên. Lời nhắc nhở này làm bọn hắn tỉnh táo vội vã kéo tên đại ca chạy trốn chết, chỉ sợ mục tiêu tiếp theo của nó là bọn hắn. Đúng là quái vật, quái vật.....!

- Cảm ơn,...cảm ơn đã cứu tôi, cô chính là ân nhân của tôi, không biết tôi có thể hỏi tên cô không- Lời này nhắc nhở nó là hình như vẫn còn một người ở đây, hơi ngược nhìn thiếu niên tóc tai bù xù quần áo nhăn nhoe xộc xệch do vừa bị đánh, gương mặt hơi sưng và nhuộm máu lại bị tóc và mắt kính che mất làm nó không thấy rõ

- Ừm, tôi là Bảo Linh, còn lời cảm ơn thì tôi sẽ không nhận vì tôi không hề giúp anh mà là vì ngứa mắt, à mà tôi nhờ anh chuyện này nhé- Nó hơi ngại ngùng gãi đầu nhìn thiếu niên vẫn ngồi dưới đất

-Được- Thiếu niên dưới đất đứng dậy phủi đất cát dính trên người rồi xách chiếc ba lô dưới đất khoác lên vai

- Hôm nay là ngày tiên di học nên tôi không rõ đường cho lắm, phiền anh chỉ giúp tôi lớp 11A1 được không- Nó cúi đầu nhặt cuốn sách trên đất đưa cho cậu thiếu niên lại nhìn thấy: Nhật Hào lớp 11A1 trên cuốn vở không khỏi tươi cười, thì ra là cùng lớp

- Ừ, theo tôi- Nhận lấy cuốn vở từ tay nó, Nhật Hào vui vẻ dẫn đường

-Úm lần sau đừng để bị đánh nữa, nếu tiếp tục có ngày sẽ chết đấy- Nó cũng không biết tại sao lại nói lời này với cậu ta, có lẽ là đồng cảm đi.

- Ừ, sẽ không có lần sau- Nhật Hào quay người bước đi che lại khòe miệng hơi nhếch lên, hình như trong lòng có một chút ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Tường Lam

Bước trên hành lang dài và yên tĩnh, không một bóng người, ngay cả tiếng bước chân cũng vang lên rất rõ ràng. Nhìn bóng lưng cao gầy trước mặt nó không khỏi ừ rừ, từ khi nào mà một tên chuyên bị bắt nạt cũng cao hơn nó một cái đầu rồi, nhìn dáng người cậu ta cũng không tệ, ít nhất cũng phải 1m80 trở lên đi vậy mà khi bị đánh cũng không chút phản kháng nào, chẳng lẽ liên quan đến cô em gái nào đó sao?

- Nhìn vắng vậy, chắc đã vào học rồi nhì?- Thấy xung quanh không có ai thì nó không khỏi thờ dãi chắc giờ này chỉ còn nó với cậu Nhật Hào này còn lang thang ở đây thôi.

- Ờ, vào học 10p trước rồi- Nhìn đồng hồ trên tay Nhật Hào bình tĩnh trả lời nó

- Còn xa không vậy, tôi bắt đầu thấy mỏi chân rồi đấy- Nó ai oán lên tiếng, nãy giờ cứ vòng vòng rồi lại quẹo quẹo, đi học mà cứ như đi siêu thị vậy

- Đến rồi!- Nhật Hào bất ngờ dừng lại làm nó đang đuổi theo cứ thế đâm đầu vào lưng cậu

- A! Xin lỗi- nó xoa xoa cái mũi bị đau nhìn Nhật Hào

- Không sao, mau vào lớp đi- Nói xong cũng không nhìn nó mà trực tiếp bước vào lớp. Nhìn Nhật Hào khuất bóng sau cánh cửa lớp, nó liền nhủ mày bước theo. Không biết là có phải là nó may mắn hay không mà chưa bước vào cửa lớp thì giáo viên đã từ xa bước đến, thấy nó thì tươi cười rất niềm nở

- Em là Bảo Linh đúng không?- Cô giáo vui vẻ hỏi nó làm nó không khỏi nghi ngờ, thái độ này so với nhân viên còn muốn tự nhiên hơn gấp mấy lần

- Vâng- Dù cảm thấy không thích hợp nhưng nó vẫn lễ phép trả lời

- Ừ có là Duyên, giáo viên chủ nhiệm của em, cũng đến giờ rồi, em vào lớp đi- Nghe vậy nó liền ngoan ngoãn theo cô Duyên vào lớp. Vừa bước vào lớp nó đã cảm nhận được rất nhiều ánh mắt chiếu về phía mình làm nó cảm thấy hơi khó chịu. Cô Duyên thì rất nhiệt tình giới thiệu nó với cả lớp

- Đây là Bảo Linh, là học sinh mới của lớp chúng ta, các em hãy giúp đỡ bạn nhé!- nói xong rồi quay sang nó mỉm cười

- Bảo Linh, em có gì muốn nói với cả lớp không- Nhìn cả lớp xi xầm to nhỏ, nó không khỏi cảm thấy không thoải mái, không biết có phải quá nhạy bén hay không mà nó nghĩ rằng những họ nói không phải thứ tốt đẹp gì, có lẽ là đang nói xấu đi.

- Không- Nó dứt khoát trả lời sau đó liền đi thẳng xuống phía cuối lớp, nơi duy nhất có chỗ trống. Lúc đi qua nó cũng nghe không ít lời nói khó nghe. Dơ bẩn, quê mùa,...hừ, có vẻ cuộc sống sau này của nó sẽ thật ị đấy! Lại nhìn chiếc áo đồng phục, nó không khỏi tươi cười, có lẽ vừa đánh nhau nên dính không ít bụi rồi!

Xuống bàn cuối nó mới phát hiện ra là bên cạnh còn một người nữa. Là một cô gái, nhưng nó không thấy rõ mặt lắm vì cô ta đang gục đầu xuống bàn. Kéo chiếc ghế rồi ngồi xuống rồi tiếp tục quan sát xung quanh. Có vẻ so với lớp học cũ thì nơi này lớn hơn rất nhiều, còn có máy lạnh, tivi và rất nhiều thứ hiện đại. Lúc này nó mới để ý đến cậu bạn Nhật Hào ngồi cách nó cũng không xa lắm đang chăm chú đọc sách, có lẽ cậu ta chính là một mọt sách. Bỗng tay áo nó bị ai đó bị ai đó giật giật

- Này, cậu là học sinh mới à?-Đập vào mắt nó là một khuôn mặt trái xoan xinh xắn, đôi mắt to tròn, trong veo như nước, cái mũi nho nhỏ kết hợp với đôi môi hồng đào càng làm nổi bật làn da trắng nõn như em bé của cô gái. Nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt nó không khỏi trầm như: An Vy cậu lại có thêm đối thủ rồi

- Tớ hỏi cậu là học sinh mới à- Thấy nó không trả lời, cô gái bên cạnh lại lặp lại câu hỏi lúc đầu

- À...ờ, tớ là Bảo Linh, là học sinh mới, rất vui được gặp cậu- Nó tươi cười làm lộ hai cái lúm đồng tiền nhìn cô gái cùng bàn bên cạnh, thật ra nó cảm thấy cô gái này cũng không đáng ghét lắm

- Còn tớ là Tường Lam, rất vui được gặp cậu- Tường Lam vui vẻ nhìn nó

- Cậu bị ngã sao- Tường Lam chỉ lên vết hương trên trán nó hỏi

-...Ừ! sao cậu biết - Xoa vết thương trên trán nó không khỏi nhủ mày, hình như vẫn còn đau.

- Cho cậu- Tường Lam nhét vào tay nó một miếng băng keo cá nhân và một....viên kẹo làm nó không khỏi thấy lạ nhìn Tường Lam

- Thứ này sẽ giúp cậu hết đau- Tường Lam cười cười nhìn nó rồi lại tiếp tục gục đầu xuống bàn

- Đây,...- Nó lắc tay Tường Lam nhưng không thấy nhò phản ứng, hình như đã ngủ rồi, đúng là nhanh thật. Thật ra nhò cũng tốt lắm, là người đầu tiên quan tâm nó như vậy từ lúc lên đây, cách quan tâm cũng rất đặc biệt, giống như An Vy vậy.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Gây Chuyện Ở Canteen

Tiết học cuối cùng cũng kết thúc, nó cũng chẳng biết mình có nghe được gì không còn nhờ Tường Lam bên cạnh thì cứ ngủ từ đầu tiết đến cuối tiết. Mà cũng lạ thật, ngủ như vậy mà không bị giáo viên bắt sao? Chẳng lẽ trường quý tộc thì nội quy thoáng hơn hả?

- Đây, tụi mình xuống canteen đi- Tường Lam vừa nghe tiếng trống hết giờ đã bật dậy làm nó hết hồn

- Cậu sinh năm con heo sao? Hết ngủ lại ăn- Nó cảm thấy cô bạn mới này rất thân thiết liền muốn trêu ghẹo một chút

- Không, mình sinh năm con rắn- Tường Lam tỉnh bơ trả lời, rồi kéo nó xuống canteen

- Tớ biết, cậu có cần thẳng thắn vậy không- Nó bước theo Tường Lam nhàn nhạt hỏi

- Tớ vốn là người thẳng thắn- Tường Lam vẫn bình tĩnh trả lời

- Tớ chịu thua cậu lun đó (-_-)- Nhỏ này lạ thật lúc thì dễ thương, lúc lại cứng nhắc. Mới nói với Tường Lam được mấy câu thì đã bị nhò kéo đến canteen rồi. Kiểm một chỗ trống ngồi xuống nó lại tiếp tục quan sát. Không biết từ lúc vào cái thế giới thượng lưu này nó đã quan sát bao nhiêu lần rồi, có lẽ là bản năng của mỗi người khi đến chỗ lạ đi

Canteen này rất rộng, có thể chứa cả mấy nghìn người ấy chứ, lại nhìn những bàn giá thức ăn nó không khỏi hít hà một hơi, chai nước khoáng thôi cũng đã đắt như vậy rồi! Thứ hỏi những thứ khác phải cỡ nào. Thấy nó cứ ngơ ngác, Tường Lam nghĩ rằng nó vẫn chưa quen liền hỏi thăm

- Cậu muốn ăn gì không, hôm nay mình sẽ bao- Nghe Tường Lam nói vậy nó không khỏi tắc lưỡi, đúng là con nhà giàu mà, nói bao thì liền bao, mấy thứ đồ đắt đó này bằng cả tiền ăn 3 tháng của nó trước đây ấy chứ. Thật ra lúc Vũ Dung đưa đồng phục cho nó thì ở trong đó cũng có tiền nhưng lại là tiền của nhà họ Lê nên nó không muốn xài, mới tay trắng như bây giờ nè!

- Tụi mình mới gặp nhau lần đầu, sao lại để cậu bao được- Lời này vừa nói ra lại kèm theo tiếng "ọc...ọc" hình như là phát ra từ.....bụng của nó làm nó xấu hổ không thôi! Nhìn nó nhỏ con như vậy thôi chứ thật ra ăn rất nhiều, hồi sáng vì muốn sớm ra khỏi nhà họ Lê nên ăn sáng qua loa vội vàng, đến giờ không đói mới lạ

- Hi...hi, không sao, chắc vì cậu là học sinh mới nên chưa quen, tớ sẽ chọn cho cậu vài món ngon, đảm bảo cậu sẽ thích cho mà xem-nói rồi Tường Lam liền lên vào đám đông đang mua đồ kìa.

- Áy Tường Lam cậu.....- nó còn định cản Tường Lam nhưng thấy nhò đã mất hút trong đám người thì đành thôi vậy.

- Đây, này quen nhớ Tường Lam đó sao?- Sau lưng nó đột ngột vang lên giọng nói chanh chua. Nghe lời nói không mấy thiện cảm này nó liền biết không phải thứ tốt lành gì.

Nhìn cô gái gương mặt phấn son xinh đẹp, ăn mặc rất phong cách, phía sau cô ta còn có thêm 2 cô gái, như vậy chắc là đàn em rồi. Lại nhìn thấy mùi nước hoa nồng nặc từ người à ta khiến nó chỉ muốn hít hơi, vì tương lai cái mũi và hình tượng nó liền cách xa à ta một chút nào ngờ hành động này của nó trong mắt à ta chính là sợ hãi, lùi bước

- Hừ, tao nhắc nhở mày là nên tránh xa con nhò Tường Lam đó đi, không sẽ hối hận đấy!-Nhìn nó với ánh mắt khinh thường ,chỉ nói mấy câu mà đã sợ hãi như vậy rồi, đúng là nhát gan.

- Hà, cô nói cái gì, tôi nghe không rõ, phiền cô nhắc lại vậy- Lại là ánh mắt đó, nhà giàu thì muốn đánh giá người khác thế nào à, lại còn dám cảnh cáo nó, đúng là chán sống. À ta thấy nó không có phản ứng gì thì liền nghĩ là nó vẫn chưa hiểu, hừ đúng là ngu ngốc

- Mày còn không hiểu sao, chắc mày còn chưa biết giá thể của con nhò đó rồi, vậy tao nói luôn cho mày biết- nói rồi cô ta cúi đầu nói nhò vào lỗ tai nó

- Ba của con nhò đó là người cung cấp vũ khí cho quân đội nghe nói còn là người trong gang hồ, ông ngoại là một mafia có tiếng trong thế giới ngầm, giết người không chớp tay,... bạn thân trước đây của nhò đó vì đắc tội với nhò mà cả nhà bị diệt đấy, nếu mày không tin thì hỏi cả trường này đi, chuyện này không ai không biết- À ta thì thâm trong tai nó

- "Hất xù!...thật là khó ngủ mà- Nó hét lớn rồi che mũi lùi xa à ta làm tất cả mọi người trong canteen chú ý

- Con khốn, mày vừa nói gì hả?- À ta thấy rất tức giận và xấu hổ khi tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía này mà mắt hết lí trí giờ tay lên hướng tới mặt nó. Cười khẩy một cái, tay trái của nó liền nắm chặt cánh tay đang muốn đánh nó của à ta, tay phải liền hất hết chai tương cà mà nó vừa lấy trên bàn ăn vào mặt à ta, làm tất cả mọi người sững sờ. Nhìn những giọt tương cà theo tóc à ta chảy xuống mặt làm biến khuôn mặt phấn son của à

- Không nghe rõ à, tôi nói là rất khó ngủ- nó cố tình nhấn mạnh ba chữ rất khó ngủ làm rất nhiều người xung quanh không nhịn được mà cười khúc khích, nếu không phải e ngại thân phận của cô ta thì có lẽ toàn trường này đã cười ồ lên rồi!

- Mày, con khốn, mày dám,....

"Bốp" một cái tát hạ trên má phải của à ta- Cái tát này là vì cô dám coi thường tôi

-Mày.....à ta đau đớn tức giận, muốn mắng nó thì...

"Bốp" - Cái này là vì Tường Lam

"Bốp" còn cái này.....a, là tôi lỡ tay

Nhìn à ta chật vật ngã trên đất, đầu tóc bù xù, mặt mày lem luốc lại sung sướng vì vừa bị đánh không ít người đứng ở đây vui mừng, xem ra à ta đã làm không ít chuyện khiến người ta chán ghét rồi.

À ta chưa bao giờ chịu nhục nhã như vậy, trước giờ chỉ có à đánh người khác chứ chưa từng có người nào dám đánh à, vậy mà con ranh này.....À bị đánh nhưng lại không thể phản kháng cho thấy con nhò này không đơn giản (ngu, giờ mới bik), hừ thù này nhất định phải trả.

- Mày chờ đấy, tao không để yên cho mày đâu- Nhìn nó với ánh mắt căm thù à được hai đàn em sau lưng nâng dậy

- Tao cũng không để yên cho mày đâu- Tường Lam từ trong đám đông bước đến trên tay còn cầm hai phần cơm. Thật ra nhò đã đứng ở đấy chứng kiến mọi chuyện từ đầu đến cuối, nhò cũng rất sợ, sợ ngay cả người bạn này cũng xa lánh nó như bao người khác, thật may vì người bạn này là nó.

- Mày.....- À cũng hòng không nó nên lời, nếu à xem thường nó thì đối với Tường Lam lại rất e ngại

- Sao, muốn làm gì bạn tôi đây?- Tường Lam đến bên cạnh nắm chặt tay nó

- Tường Lam, chẳng phải nhà cậu buồn bán vũ khí à, có lựa dự án không? nếu có thì tặng cô ta vài trái để khử mùi đi- Lòi này làm cả canten oanh động, ai chẳng biết nhà Tường Lam buồn bán vũ khí nhưng ai dám nói trước mặt nhiều người chứ. Chắc chỉ có nó thôi, nhưng Tường Lam ngược lại không tức giận mà rất vui vẻ đáp ứng

- Tất nhiên là có rồi, đối với cô ta thì phải dùng bom nguyên tử mới hết mùi được- Nhìn nó và Tường Lam đồng tâm hiệp lực như vậy làm à tức điên lên được nhưng vì e ngại Tường Lam đánh nên gần quay đầu bỏ đi. Thấy vậy thì mọi người xung quanh cũng giải tán. Nó cũng không muốn tiếp tục so đo với à vì bây giờ nó rất đói. Nhìn hộp cơm thơm lừng trên tay Tường Lam nó không khỏi nuốt nước bọt.

- Này mau ăn đi, hôm nay cảm ơn cậu nhiều lắm-Tường Lam đưa hộp cơm cho nó. Thấy nó ăn ngấu nghiến thì chắc là đói lắm rồi!

- ồ...ồ...!(o có chi)- Com đây trong miệng nhưng nó cũng không quên đáp lời Tường Lam. Thấy nó ăn ngon như vậy Tường Lam cũng bắt đầu ngồi xuống ăn com. Thì cảm giác có bạn là như vậy. Cảm ơn cậu nhiều lắm Linh.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Ở Lê Dương không có tiết học buổi chiều mà chỉ có sinh hoạt ngoại khóa, nó cũng không thích tham gia những thứ như vậy liền muốn rủ Tường Lam đi chơi vào giờ nhò lại nói nhà có việc bận rồi cứ thế xách cặp chạy như bay khỏi trường mà cái mặt cứ hầm hầm. Này! rồi cuộc là có chuyện gì nghiêm trọng vậy? có cần căng thẳng vậy không?

Tường Lam đi rồi nó cũng chẳng vui vẻ gì, đành dạo vài vòng quanh trường đến khi không đi nổi nữa thì liền tìm một gốc cây có vẻ mát mẻ ngồi xuống hưởng thụ khoảnh khắc yên bình. Nhưng không phải ai cũng muốn hưởng thụ cảm giác đẹp đẽ này và ví dụ có ngay và luôn là hàng loạt bước chân đang hướng về phía nó. Động tĩnh lớn như vậy chắc cũng phải hơn chục người đi.

Nhìn từng tên mặc đồng phục Lê Dương sạch sẽ nhưng vẻ mặt lại dữ tợn như muốn giết người càng tiến về phía nó làm nó không khỏi rung mình, sát khí nặng như vậy không phải tính giết người diệt khẩu đây chứ! Trong lúc nó đang suy đoán thì có một tên đã bước đến trước mặt nó, vẻ mặt hung dữ, nghiền răng nghiền lợi nhìn nó

- Chuyện hồi sáng.....- Tên này vừa nói mấy câu nó liền tỉnh ngộ, mấy tên này là đến báo thù chuyện hồi sáng sao? Giờ mới để ý cái tên hồi sáng bị đập trúng... cũng không thấy, chỉ thấy vài tên đi cùng hắn đang nép sau đám người về mặt hồ thẹn nhìn đất.

- Lão đại anh ấy.....- tên đó lại ghiến răng nói thêm một câu, tay đã nắm chặt thành nắm, bất cứ lúc nào cũng có thể bay đến mặt nó. Lại nhìn vẻ mặt nhăn nhó của tên đó nó không khỏi thầm nhủ: Gay rồi, mới ngày đầu đi học đã gây thù kết oán với nhiều người như vậy sau này khó mà có ngày yên ổn, nhưng mà đã đâm lao thì phải theo lao thôi. " Bịch...Bịch..." Hàng loạt tiếng động vang lên làm nó bất ngờ. Nhìn một màn trước mắt nó không khỏi nghi ngờ mình bị ảo giác. Cái này là chuyện gì vậy hà trời. Mấy tên hồi nãy còn mặt mày bặm trợn, giương nanh múa vuốt như thế lúc nào cũng có thể nhào vào cho nó một trận bầy giờ lại không một lời liền đồng loạt quỳ trước mặt nó nghiêm túc hết lơn

- Lão đại.....- Hà? Nó nhìn ngó khắp nơi nhưng lại không thấy ai ngoài nó và cái đám người này trừ khi là có...ma! Ưc suy nghĩ thật đáng sợ

- Nè, mấy người nói tôi đó hả- Ngón trỏ nó tự chỉ vào mũi mình nhăn mày hỏi

- Lão đại vị đánh thua cô nên muốn nhường lại vị trí này cho cô- Tên đứng đầu rành mạch nói lại làm nó hết sức bất ngờ. Cái tên hồi sáng là lão đại trường này sao? Thấy nó có vẻ vẫn chưa hiểu hắn liền nói thêm

- Đây là quy luật, lão đại...à không Quang Khải đang nằm viện nhưng vẫn muốn trao lại cái ghế " lão đại" này cho cô, cô có đồng ý không- Bọn chúng cũng không ngờ được lão đại Quang Khải trước đây lại bị một con nhò như vậy đánh cho thể thảm. Dù bọn chúng đã làm không ít chuyện xấu nhưng lại rất tuân thủ nguyên tắc, mặc dù không vừa mắt với nó nhưng vẫn phải nể mặt nó một chút

- Đồng ý thì sao mà không đồng ý thì sao?- Nó cười cười hỏi. Bản thân nó thừa biết lũ người này chẳng ưa gì nó nhưng lại hạ mình quý chân dưới nó thì xem ra sự nhẫn nhịn cũng không tồi.

- Nếu đồng ý thì cô sẽ là lão đại còn không thì chúng ta đường ai nấy đi không gây khó khăn, cản trở cho nhau- Mới ngày đầu tiên đi học đã " chó ngáp phải ruồi" thế này cũng không biết là may mắn hay xui xẻo. Nhưng mà miếng mỡ đã dâng tận miệng rồi chẳng lẽ không ăn. Nó cũng chẳng phải người thanh cao, kén cá chọn canh, nếu đã thích thì cứ giành lấy thôi.

- Vậy thì...hợp tác với vè- Nó tươi cười đứng dậy đưa tay với tên đứng đầu có ý muốn nâng hắn dậy. Thấy người đại diện đứng dậy thì tụi đằng sau cũng theo nhau đứng lên

- Tôi là Bảo Linh, từ giờ sẽ là " lão đại" của các cậu,quy tắc của tôi cũng rất đơn giản: đúng thì thông sai thì phạt, và đặc biệt tôi không thích người vô dụng, mang lại rắc rối cho cho tôi, và xin nhắc nhở một chút là: hình phạt của tôi rất đặc biệt, nó có thể khiến các cậu gặp ác mộng đấy- Nó cười quý dị nhìn từng người, làm chúng nổi cá da gà.

Sau khi thảo luận xong xuôi nó liền đuổi đám người đó đi rồi tiếp tục nghỉ ngơi, nào ngờ còn chưa kịp ngồi xuống thì liền bị một vật thể nặng bất ngờ đè lên người làm thân hình nhỏ bé của nó mất thăng bằng ngã xuống đất

" Ầm" một tiếng đau thấu tim, nó chỉ cảm thấy tứ chi đau đến mất cảm giác rồi, đầu óc choáng váng, cũng may phía dưới là bãi cỏ nếu không thì nó không chết cũng chấn thương sọ não. Nhưng mà tại sao cái vật thể phía trên vẫn không nhúc nhích vậy nè, nếu cứ tiếp tục thì sợ rằng thân thể nhỏ bé của nó sẽ không trụ được nữa mất. Lay lay cánh tay thì nó mới để ý phía trên là một chàng trai, nhưng tại sao lại không động đậy gì hết vậy, không lẽ chết rồi, không thể nào nha, rõ ràng người vẫn còn ấm, tim vẫn còn đập, và điều đặc biệt tên này còn đang đè lên người nó, tư thế này rất dễ hiểu nhầm đó

- Anh đứng dậy ngay cho tôi- nó hét lớn vì tức giận, tên này nặng chết đi được, đây cỡ nào cũng không được chỉ còn biện pháp kêu hắn tự đứng dậy thôi

" Ừm" Người phía trên rên một tiếng khó chịu khi bị nó hét lớn vào lỗ tai. Anh chỉ trèo lên cây ngủ một chút lại chẳng hiểu sao lại lăn xuống, cũng không thấy đau lắm ngược lại thấy rất êm còn mềm mềm rất dễ chịu nên cũng không tỉnh mở mắt nào ngờ sau đó liền có âm thanh rất lớn lao vào tai anh khiến anh không tỉnh không được. Mở mắt ra thì mới biết cái thứ mềm mại phía dưới là người bị anh đè phải thì liền vội vàng ngồi dậy

Vật thể nặng nề phía trên đã mất nó cũng nhăn nhó ngồi dậy, lúc này mới phát hiện cái lưng....đau quá, đau chết mất còn đau hơn vết thương trên đầu, nó chính là loại không sợ khổ chỉ sợ đau. Nhìn thấy nó đau như vậy anh chàng nào đó liền cảm thấy có lỗi

- Này! cô không sao chứ- Ấy này nói

- Không sao cái con khi, anh thử như tôi xem có sao không- Nó tức giận trừng mắt tên đầu xỏ gây chuyện thì lúc này mới phát hiện ra hắn ta.....quá đẹp trai, ôi má ơi đây chính là cực phẩm soái ca mà, diễn viên điện ảnh gì đó chắc cũng chỉ thế này thôi nhì! nhưng mà nó cũng không quên đó chính là ngọn nguồn cơn sự đau đớn trên người, đẹp trai thì sao chứ, cũng không thể ăn hay làm thuốc trị thương

- A! thật là xin lỗi, tôi cũng không muốn như vậy đâu, hay là tôi bồi thường cho cô nhè- Anh ta nhìn nó với ánh mắt xin lỗi hết sức chân thành

- Anh có thể bồi thường cái gì - nó tròn mắt nhìn anh ta

- Cái gì cũng được nếu cô muốn và trong khả năng của tôi- Anh tự tin nói

- Hừ anh chắc chứ- Nó nhìn anh ta với ánh mắt gian tà, như đang đánh giá đồ vật vậy làm người nào nó hết sức ớn lạnh vội vàng hét lớn

- Này! cái khác thì được nhưng thân thể tôi thì không được đâu nha! tui còn là trẻ vị thành niên đó- Hai tay che ngực nhìn hết sức ủy khuất, đây là điều nam nhân nên làm sao? Thật là tiếc cho khuôn mặt đẹp trai mà!

- Ai làm sao bây giờ tự dưng anh nói vậy làm tôi tự dưng hứng thú với thân thể anh rồi- Mặc dù rất kinh tởm nhưng nếu muốn diễn thì nó sẽ diễn chung đến cùng
- Ô ,ô mặc dù không muốn nhưng cô đã yêu cầu tôi đây đành đau khổ chấp nhận vậy- Nói rồi anh ta hơi hướng đến môi nó, đôi mắt anh đảo hơi lóe lên làm nó giật mình vội vàng lui lại phía sau, nguy hiểm quá! nó cảm thấy nguy hiểm trên người anh ta. Đây là trực giác, tốt nhất là không nên đến gần người như vậy. Cần rằng nhìn đau nó vội vàng đứng dậy
- Không cần nữa, tôi có việc gấp đi trước- Nói rồi nó vội vàng bỏ đi. Không phải sợ hãi mà vì hiện giờ nó vẫn chưa đủ thực lực, muốn sinh tồn ở nơi này chỉ với một thân vỏ cộng này vẫn chưa đủ, vì bất cứ người nào cũng có thể mạnh hơn nó, tiền tài và địa vị cũng có thể dễ chết người. Nhìn bóng lưng nhỏ nhắn dần cách xa người nào đó không khỏi nhếch miệng nở nụ cười ảm áp say đắm lòng người
- Mèo nhỏ, móng vuốt thật sắc, lần sau chúng ta lại chơi đùa tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Ông Nội

Kết thúc buổi học nó bình thân bước ra khỏi cổng trường thì đã thấy chú Lâm bộ dáng nghiêm trang đứng cạnh trước xe hơi màu đen sang trọng chờ nó. Thấy nó, chú Lâm vội vã vẫy tay làm nó hết hồn nhanh chóng chạy đến rồi nhảy vọt vào chiếc xe hơi với tốc độ ánh sáng. Hành động gấp gáp của nó không khỏi làm chú Lâm ngạc nhiên ngồi vào ghế lái.

- Lần sau chú đừng lộ liễu như vậy nhớ có ai nhìn thấy rồi sao?- Nó vỗ ngực nhẹ nhõm thầm thấy may mắn vì không ai nhìn thấy, chuyện thân phận này nó nhất định không thể để lộ ra ngoài nếu không sau này muốn trốn cũng khó
- Tiểu thư người làm sao vậy, họ nhìn thấy thì có sao đâu như vậy thì càng nhanh biết người là nhị tiểu thư nhà họ Lê chứ- Lời này làm nó càng thêm chột dạ, làm sao dám nói lí do là để tiện đường trốn được
- À.. là vì tôi cam thấy chưa quen với thân phận này lắm với lại tôi mới đi học còn chưa thân được nhiều bạn nếu khoe khoang sẽ bị người ta ghét đó- nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có lí do này là hợp lí nhất
- Tiểu thư nói cũng có lí lắm, là tôi không hiểu chuyện rồi, lần sau tôi sẽ chú ý hơn- Thấy chú Lâm gật đầu đồng ý nó liền cảm thấy vui vẻ thoải mái liền hỏi thăm một chút
- Bây giờ sẽ đi gặp ông nội sao- Nó cũng khá tò mò về người ông này. Chỉ nghe bà Ngọc kể sơ qua nên cũng biết ông hiện không sống ở nhà họ Lê mà chuyển đến ngoại ô tỉnh đường
- Vâng, thưa tiểu thư- Thấy nó thắc mắc chú Lâm liền vui vẻ kể cho nó vài chuyện về ông nội

Qua lời kể thì nó cũng hiểu đại khái về người ông này. Lê Thái- chủ nhân nhà họ Lê, lúc còn trẻ từng một tay che trời giới thương trường, khiến không ít người kính nể, e ngại với thủ đoạn của lão

nhưng con người lại không tránh khỏi sinh-lão-bệnh-tử, ở tuổi 70 sức khỏe của lão cũng không còn tốt như trước, thường xuyên phải ra vào bệnh viện. Cách đây 2 năm trước trong một lần ngã bệnh mà ông thể tiếp tục điều hành tập đoàn Lê Phát nên đã nhường quyền quản lí cho con trai là ông Thành, nhưng truyền kì về lão thì không ai không nhớ.

- Tiểu thư, đến rồi - Dòng suy nghĩ của nó bị lời này của chú Lâm cắt đứt. Chiếc xe dừng trước cánh cổng to lớn màu xám tro, ngay lập tức có người ra mở. Bước xuống xe nó mới phát hiện ra là căn biệt thự này không lớn như nhà họ Lê, khắp nơi bao phủ một màu trắng nhả nhện, tạo cho người ta cảm giác gần gũi đặc biệt, xung quanh còn trồng rất nhiều cây xanh, xích đu và cả một hồ phun nước lớn giữa sân, bên trong còn mấy con cá xinh đẹp đang bơi lội

- Tiểu thư, mời theo tôi - chú Lâm theo nó xuống xe rồi cung kính nói. Nó gật đầu tò mò đồng ý rồi đi theo chú vào nhà. Không khác bên ngoài là mấy bên trong căn nhà cũng rất gọn gàng, sạch sẽ, mang cảm giác tươi mát khiến người ta thoải mái. Dẫn nó đến trước một cánh cửa gỗ chú Lâm mới dừng lại, đưa tay lên gõ vài tiếng " cốc, cốc, cốc" lên cửa

- Vào đi- bên trong căn phòng vang lên giọng nói trầm đục, sau đó lại nghe thấy vài tiếng họ " khụ, khụ, khụ" cho thấy chủ nhân của nó rất mệt mỏi. Được chấp thuận chú Lâm liền lui sang một bên nhường đường cho nó

- Tiểu thư, người mau vào đi- Nó nhìn chú Lâm một cái rồi mới mở cửa bước vào. Vừa đặt chân vào phòng nó liền ngửi thấy một mùi thơm kì lạ, giống như mùi trà vậy. Nhìn căn phòng âm u được rọi sáng bằng vài tia nắng chiếu qua khe cửa sổ chiếu lên bóng người im lặng trước mặt nó. Một ông lão ngoài 70 mươi, gương mặt hơi gầy, nhưng nhìn rất hiền lành, đôi tay nhăn nheo do tuổi tác thô ra khỏi chiếc áo len màu nâu nhạt nằm lấy chặt lấy chiếc tách nhỏ, đôi mắt vẫn đục hơi nhúu lại nhìn nó

- Cháu gái, ngồi đi- Giọng nói khàn đặc vang lên làm nó hơi cứng lại nhưng vẫn từ từ bước đến, rồi ngồi xuống chiếc ghế gỗ đối diện ông

- Bà Linh phải không? nhìn rất giống mẹ cháu hồi trẻ đấy!- Vẫn cái giọng khàn khàn nhưng lại mang một chút vui mừng nhìn nó. Lời này lại làm nó khó hiểu, giống? giống chỗ nào chứ? Nói Hà My giống bà Ngọc thì còn có người tin, còn nó? có ma mới tin.

- Ông muốn gì ở tôi- Mục đích của nó chính là cái này, rốt cuộc nhà họ Lê muốn gì!

- Ha...ha...ha...khu, khụ, cháu là cháu gái của ta thì ta có thể muốn gì chứ- Ông lão vui vẻ nói làm nó càng thêm nghi ngờ chuyện này

- Vậy...chuyện 17 năm trước là sao- Nó rất không tin với thể lực nhà họ Lê lại không tìm được nó, nhưng nếu tìm được vậy tại sao bây giờ mới nhận lại. Không ngoài dự đoán, khi nghe lời này nụ cười của lão liền biến mất, thay vào đó là gương mặt hết sức nghiêm túc

- Chuyện đó rồi có một ngày cháu cũng sẽ biết, còn bây giờ cháu hãy làm tốt thân phận nhị tiểu thư của mình, đừng quản chuyện khác, ba mẹ nuôi của cháu còn đang chờ cháu đấy- Lời này làm nó hết sức tức giận, đây là đang uy hiếp sao, đã vậy còn dùng ba mẹ để uy hiếp, thật là quá đáng!

- Ông rốt cuộc đã làm gì ba mẹ tôi chứ- Nó gần từng tiếng tức giận, nếu bọn họ dám đụng vào ba mẹ thì dù là một cọng tóc nó cũng không tha

- Ta không làm gì họ cả,nhưng cháu nên nhớ điều ta muốn cháu làm cũng chính là điều họ muốn- Lão nghiêm nghị nhìn vào mắt nó nói từng câu chắc nịch làm nó không thể phản bác, nhưng ông ấy nói rất đúng nếu như không muốn thì mẹ cũng không cần ngày nào cũng thúc ép nó theo họ, nếu không muốn cũng chẳng chuyển nhà trốn tránh, cũng không liên lạc với nó. Còn có thể nói gì chứ!

- Ta cũng không còn gì để nói, cháu mau về đi,... Cần thận một chút!- Dù không nói nhưng lão cũng biết nó đã đồng ý, liền không khách khí đuổi người. Buổi gặp gỡ này thật không tốt lành gì mà. Nhìn nó lạnh nhạt buông một tiếng "tạm biệt" rồi cứ thế quay lưng rời khỏi phòng, lão không khỏi thở dài ầm ầm tuyệt thái dương.

- Cậu nghe thấy rồi chứ, con bé rất bướng bỉnh- Giọng nói vừa vang lên ngay lập tức cánh cửa từ vốn im lặng bỗng " kẻo kẹt" một tiếng mở ra. Người bước ra khuôn mặt bình tĩnh, khóe miệng hơi nhếch lên tạo thành một vòng cung xinh đẹp

- Đúng là rất bướng bỉnh, cũng rất.....dễ thương!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Gây Chuyện Ở Quán Bar (1)

Vài ngày sau đó cuộc sống của nó bình yên đến kì lạ. Đáng ngại nhất chính là Hà My, gặp nó cũng không gây chuyện hay nói lời gì mà trực tiếp đi đường vòng, đã vậy cô ta còn nhiều hôm đứng nhìn nó như có gì muốn nói, nhưng sau đó lại chẳng nói gì, cứ thần thần bí bí như vậy còn đáng sợ hơn trước. Bà Ngọc thì chẳng có gì thay đổi xem ra thì còn quan tâm, chăm sóc nó hơn trước rất nhiều đến nỗi nó cảm thấy "được sung mà sợ", còn ông Thành - người khiến nó thấy áp lực nhất, người đàn ông này sâu không lường được, sợ rằng đã giấu diếm không ít bí mật.

- Hu..hu...Bảo Linh cậu nhất định phải đến...ợ...nếu không tờ sẽ chết mất!- Đầu dây bên kia Tường Lam vừa khóc vừa gào lớn làm nó phải kéo xa khoảng cách với cái điện thoại. Con nhỏ này bị cái gì vậy, từ hôm đột ngột bỏ về cũng không đến trường, không liên lạc được làm nó lo muốn chết, bây giờ lại đột nhiên gọi đến khóc lóc, kêu la ầm ĩ

- Tường Lam, mày đang ở đâu vậy hà, sao mấy ngày nay không đến trường?- Nó thẳng thắn chất vấn Tường Lam, có lẽ nhỏ là người duy nhất nó quan tâm khi đến đây đi, đối với người nó không quan tâm thì dù cho họ có làm gì đi nữa nó cũng không để ý, nhưng với người nó quan tâm thì cho dù có hi sinh cả tính mạng cũng nhất quyết bảo vệ họ.

...Xin lỗi - Tường Lam bên kia ịu xịu lên tiếng nhưng trong lòng lại cảm thấy rất ấm áp khi thấy nó quan tâm mình như vậy

- Được rồi mày đang ở đâu vậy, sao lại ồn như vậy?- Nghe lời này tâm trạng Tường Lam lập tức hưng phấn

- A! Mấy mau đến đi, là ở quán bar W....- Còn chưa nói hết câu thì đầu dây bên kia đột nhiên im bật, ngay sau đó lại vang lên tiếng hét thất thanh

- Á...Lũ khốn, tụi bay làm gì vậy hả?.....tút...tút...tút...

- Tường Lam, Tường Lam, có chuyện gì vậy?- Dù có gọi thế nào thì vẫn không có người trả lời, lại thêm tiếng hét, không phải là đang gặp nguy hiểm chứ! Nghĩ vậy nó lập tức bật dậy khỏi giường, cũng không kịp thay quần áo ra khỏi phòng. Lúc này nó mới cảm thấy không ổn, bây giờ cũng 9g tối rồi, nếu cứ như vậy ra khỏi nhà thì chắc sẽ bị bắt, trước cổng chính sẽ có bảo vệ canh phòng. Shit! Đùng là nhà giàu thì sợ cướp mà. A, còn chú Lâm...không được, chú ấy là người của lão lão Thái (ông nội nó). Nắm chặt tay, nó đóng cửa quay lại phòng, bước thẳng đến ban công nhìn xuống. Ặc, cao như vậy! Nhưng mà không còn cách nào khác, nó nhìn lại căn phòng một lượt rồi lấy tất cả quần áo, chăn, gối.....nói chung tất cả những thứ có thể làm nó bớt đau khi nhảy xuống đều ném xuống dưới thành một cái núi nhỏ. Cũng may là ban công phòng nó nằm phía sau ngôi nhà nên ít ai nhìn thấy.

Nhìn mọi thứ đã xong xuôi, nó hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu leo xuống tầng dưới mới nhảy, dù sao thì như vậy cũng giảm thương tích xuống một chút! Không biết là xui xẻo hay may mắn mà ban công lầu dưới là phòng của Hà My. Sau một hồi leo trèo thì nó cuối cùng cũng xuống được ban công lầu dưới, cố gắng để không gây ra bất kì tiếng động nào, bản thân nó tiếp tục leo xuống hai phiên đá nhỏ ra, đến đây coi như là cùng đường rồi, Bảo Linh cổ lên, mày làm được mà, một..hai..ba nhảy...

"bùm" một tiếng không lớn lắm. Cơ thể cũng không đau như nó nghĩ, hé đôi mắt to tròn nhìn ngó xung quanh, thấy mọi thứ vẫn bình ổn mới thở phào nhẹ nhõm, gấp rút đứng dậy giấu đồ đồng đồ dưới một lùm cây rậm rạp rồi hướng thẳng phía sau leo lên một cái cây gần bức tường rồi mới trèo ra. Ra ngoài được thì nó liền bắt một chiếc taxi

- Cô gái, muốn đi đâu đây?- Chú tài xế thân thiện hỏi thăm nó

- Chú có biết quán bar nào gần đây không?- Nó cũng không nghe rõ Tường Lam nói quán bar nào trong điện, bản thân nó lại càng mù tịt đường.

- A cô gái tôi như vậy mà tới quán ba sao? Tìm bạn trai sao?- Thấy nó dễ thương như vậy ông chú tài xế liền muốn đùa một chút nào ngờ nó lập tức đen mặt, liền biết sai sửa lời

- À! tôi có biết vài chỗ đấy như Lucky, Mike,- Liền tiếp mấy quán bar được nêu ra nhưng nó lại chẳng ấn tượng với cái nào cả.

- Còn chỗ nào không?- Nó lạnh giọng hỏi

-À, còn một chỗ, nhưng tôi nghĩ là không phải đâu, đó là quán bar giới thượng lưu giá cả cắt cổ đấy, là Win thì phải- Nhìn nó ăn mặc như vậy thì tên tài xế liền nghĩ là loại bình dân nào ngờ khi nghe câu này nó liền phản ứng mạnh mẽ

-Là nó, lập tức chở tôi tới đó, nhanh lên- Tên tài xế còn muốn nói gì đó nhưng bị nó hỏi thúc như vậy đành khởi động xe lên đường

Quán bar Win cũng không xa lắm đi khoảng 15p là đến, Nhìn cánh cửa to lớn, tinh xảo, còn có vài người say xỉn từ trong bước ra, không khỏi làm nó lo lắng, trả tiền nhanh chóng rồi vọt thẳng vào trong

Khung cảnh nơi ào được chiếu sáng bằng đèn màu, trên sân nhảy từng người cuồng loạn lắc lư theo tiếng nhạc hoang dại, cộng thêm mùi rượu say lòng người thì nơi đây chính là nơi lí tưởng để buông thả bản thân. Nhưng hiện giờ nó không có thời gian để thưởng thức những thứ này. Nhìn theo từng hàng ghế sang trọng, đẹp đẽ nhưng nó vẫn không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc nào đó càng làm nó thêm sốt ruột.

- Đây, cho tôi hỏi- Nó đến trước quầy bar kéo một tên phục vụ hỏi thăm

- A, phía bên trái còn một chỗ trống- chàng phục vụ điển trai tươi cười nói khi nghĩ nó tìm chỗ ngồi

- Tôi không tìm chỗ, mà muốn tìm người, anh có thấy một cô gái xinh đẹp, tóc dài, cao khoảng chừng này, à cô ấy còn ở đây nói chuyện điện thoại với tôi nữa- Ánh mắt nó trông mong nhìn tên phục vụ trước mặt

- Cô gái à, mỗi ngày người ra vào nơi này đêm không xuê, làm sao tôi có thể nhớ hết được chứ! Nếu không có chuyện gì thì mau tránh ra chỗ khác cho tôi làm việc đi- Nói rồi tên phục vụ đó liền bỏ đi. Nhìn xuống cục tức muốn đánh người nó thử tìm vài người nữa hỏi nhưng kết quả đều như vậy. Nhìn xung quanh vẫn vui vẻ nhộn nhịp nhưng lại không thấy người cần tìm thì nó không nhận được nữa rồi. Thấy trên bàn có vài ly thủy tinh nó liền nhếch miệng, hôm nay nó nhất định phải tìm được người cho dù đập tan chỗ này.

"Choang" Tiếng thủy tinh vỡ đột ngột vang lên làm mọi người có trong quán giật mình tập trung vào chỗ phát ra tiếng động. Bọn họ chỉ thấy mấy chai rượu đang yên ổn trên quầy bị ly thủy tinh ném vào vỡ toang làm rượu chảy ra lênh láng và chủ nhân của việc này lại là một cô gái nhỏ hần dễ thương, nhưng gương mặt đầy sát khí khiến người ta sợ hãi.

- Tôi muốn hỏi các người có nhìn thấy một cô gái xinh đẹp tóc dài, có một nốt ruồi bên khóe mắt trái hay không, nếu như hôm nay tôi không tìm thấy người thì các người đừng hòng ra khỏi đây- Nó gần từng chữ lạnh lùng đặc biệt vang dội rõ ràng trong tiếng nhạc xập xình

- Đây, ai cho cô làm loạn...-Một tên bảo vệ biết chuyện xông đến, nhưng còn chưa kịp chạm vào thì đã bị vịn tay ra đằng sau vang lên tiếng "răng rắc" , một chân nó đè lên cổ hần ta, làm hần đau đón hét lớn, ba bốn tên tiếp theo xông đến tình trạng cũng không khá hơn tên lúc đầu là bao. Nhìn những tên bảo vệ cao lớn lại dễ dàng thua dưới tay một con nhóc càng làm những người ở đây sợ hãi, nhưng lại không ai dám lên tiếng, bởi vì bọn họ thật sự không biết!

- Tôi hỏi lại một lần nữa, các người.....-

- Tôi biết!

Chú thích 1 tí:

Ở chương này mình đôi xưng hô của nó và Lam là mày-tao cho thân thiết nhé!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 22: (2)

- Tôi biết- Giọng nói đặc biệt rõ ràng trong bầu không khí yên lặng. Giữa đám đông một chàng trai bước ra, khuôn mặt góc cạnh, mái tóc nâu đỏ càng làm nổi bật ngũ quan nhu hòa của cậu, dưới một không khí quý mị như vậy thì cậu ta càng thêm huyền bí. Nhìn chiếc khuyên tai màu bạc lóe sáng dưới ánh đèn làm nó hơi nheo mắt, giọng nói càng thêm lạnh lùng

- Có ấy ở đâu?- Chàng trai cũng không vội vàng trả lời, khóe môi hơi nhếch lên, đôi chân dài lẳng lẳng bước đến quầy bar thuần thực rót cho mình một ly rượu, nhắm nháp xong tư vị ở trong miệng mới bình tĩnh lên tiếng

- Tôi không làm việc không công- Cậu này không chỉ làm nó muốn đánh người mà còn làm mọi người xung quanh nóng nảy không ít, kiên nhẫn chờ cậu ta làm xong mọi việc còn tưởng nói được lời gì hay ho nào ngờ....

- Cậu đang giỡm với tôi sao? Rốt cuộc là có biết hay không- Nó tiến tới nắm lấy cổ áo cậu ta, không biết là nó quá lùn hay cậu ta quá cao mà tư thế có chút kì cục.

- Đùng nóng này, tôi chỉ có một điều kiện nho nhỏ, đôi bên đều có lợi- Cậu ta vẫn bình tĩnh trả lời lại làm nó càng thêm tức giận, nếu bây giờ đánh người vừa mất thời gian mà cậu ta chắc gì đã khai, đành phải cắn răng chấp nhận

- Nói, rốt cuộc cậu muốn gì- Nó càng thêm nắm chặt cổ áo cậu ta

- Tôi muốn.....- Cậu ta hơi cúi người, nói nhỏ vài lời vào tai nó, hơi nóng phả vào mặt làm nó hơi tức người lại nhưng câu nói sau đó lại làm nó lập tức cứng người, khuôn mặt nhỏ nhắn không biết vì tức giận hay ngại ngùng lập tức đỏ bừng

- Cậu.....- Nó tròn tròn mắt nhìn tên "bệnh" trước mặt vừa đề nghị điều "điên rồ" gì

- Sao? Không chấp nhận, tôi cũng không ép buộc đâu, chỉ là bạn của cô.....- Giương mặt đẹp trai nhanh chóng xuất hiện một nụ cười đều

- Được, tôi chấp nhận, lập tức dẫn tôi đi gặp cô ấy- Nó cũng không muốn tiếp tục đôi co với tên này, chỉ mất thời gian và đối với Tường Lam cũng không tốt, mặc dù biết điều kiện này rất vô lí

- Theo tôi- Nói rồi cậu ta liền dẫn nó ra khỏi đám đông, trực tiếp bước lên lầu hai bỏ lại một đám người nhiều chuyện tò mò không biết họ đã nói gì với nhau (t/g cũng tò mò >_<). Nhưng nhân vật chính đã đi, cũng không còn gì để coi, đành giải tán vậy.

- Có ấy an toàn chứ- bước sau lưng nó lo lắng hỏi

- Rất an toàn- Hai tay đút túi quần cậu ta bình tĩnh trả lời

- Nhớ lời cậu nói đấy, nếu như cô ấy tổn thương dù là một cọng tóc tôi cũng tìm cậu tính sổ- Nó hung hăng đe dọa, tên này nhìn đáng vẻ rất giống lũ ăn chơi nhưng chả hiểu sao nó lại thấy hơi tin tưởng cậu ta

- Rồi, rồi, cô không tìm tôi cũng sẽ tự nộp mạng- Cậu ta nói một câu nửa đùa nửa thật như vậy làm nó hơi khó hiểu, lại còn cái điệu cười lưu manh đó nữa chứ! Có quý mới tin

Đi một hồi ngoằn ngoèo cuối cùng cậu ta dẫn nó đến trước một căn phòng có cửa màu trắng, điều khiến nó ngạc nhiên nhất chính là căn phòng này nằm riêng biệt với những căn phòng còn lại, phía trước cửa còn tro một cái chuông nhỏ màu bạc, khi mở cửa còn phát ra tiếng kêu "ding dang" rất êm tai. Điều đáng ngạc nhiên hơn nữa là bên trong không phải căn phòng như các quán bar bình thường, đây rõ ràng là một căn hộ màu trắng hết sức tao nhã và đầy đủ tiện nghi, nó nhìn một vòng nhưng vẫn không thấy người cần tìm liền nghi ngờ nhìn tên bên cạnh

- Này, đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó nha, cô ta ở trong phòng ngủ đó- Cậu thật sự rất tức giận, từ trước đến giờ làm gì có ai nhìn cậu với cái ánh mắt đó, cậu trước giờ chính là "quân tử" nhất quyết không làm chuyện xấu (t/g: chỉ làm chuyện đôi bại).

- Cái gì, phòng ngủ, cậu làm gì cô ấy hả?- Cậu ta không thể nào ngờ được chỉ vì câu nói vô tình lại làm bùng lên ngọn lửa mới - Không có, không có, tôi cái gì cũng chưa làm hết, cô không tin thì tôi dẫn cô đi coi- Cậu gấp gấp giải thích, gương mặt tuần tú đỏ bừng, vội vàng mở cửa phòng ngủ để chứng thực với nó nào ngờ vừa nhìn thấy cảnh trong phòng nó liền không nhận được muốn.....đánh người

- Cậu-chết-chắc-với-tôi...."bốp"...."bình"....."chát "- Hàng loạt tiếng động vang lên hết sức đặc sắc

- Ừm...chuyện gì ồn ào vậy- Tường Lam nằm trên giường như cảm thấy có gì đó không ổn vội vàng dụi mắt ngồi dậy liền chứng kiến một cảnh tượng hết sức kì cục. Chỉ thấy nó ngồi trên người một chàng trai, tay liền tiếp đánh lên mặt cậu ta, không cần nói cũng biết cậu ta thế thảm thế nào

- Tường Lam mày có sao không, có thấy chỗ nào không ổn không?- Thấy Tường Lam đã tỉnh nó liền nhanh chóng đến bên cạnh hỏi thăm

- Tao không sao, nhưng tại sao mày lại đánh cậu ta vậy- Tường Lam tò mò hỏi, không phải lần đầu tiên thấy nó đánh người nhưng mà đây là lần đầu tiên nó thấy có người bị nó đánh thê thảm như vậy.

- Tường Lam, mày mau nói cho tao biết có phải tên khốn kia đã làm gì mày rồi không? Nếu có thì tao sẽ....- Nó còn chưa kịp nói hết thì Tường Lam bên cạnh đã vội vàng kéo tay nó lại

- Mày nói bậy bạ cái gì vậy hả, cậu ta có làm gì tao đâu- Tường Lam nhìn nó khó hiểu

- Hà, vậy còn bộ đồ trên người cậu- Nó ngạc nhiên kèm theo nghi ngờ nhìn chiếc áo sơ mi và quần tây rộng thùng thình trên người nhỏ

- Là cậu ta đã cứu tao khỏi lũ khốn đó rồi đưa tao đến đây, cũng không làm gì tao hết, còn cho tao mượn đồ...-nói đến đây nó hơi ngại ngùng, biết mượn đồ con trai là không nên nhưng tại lúc đó nó uống nhiều quá không tránh khỏi nôn mửa vậy nên mới có tình trạng này

- Mày nói thật- nó hỏi lại một lần nữa lại thấy nó gật đầu chắc chắn thì không khỏi chột dạ nhìn người nào đó vừa bị đánh đã đứng dậy, khuôn điển trai bầm tím oán nhìn nó

- Chuyện đó cho tôi... xin lỗi- Nó cũng thấy bản thân mình hồ đồ rồi

- Hừ, tôi không dám nhận, cô đưa bạn cô về đi- Nói rồi cậu ta cũng rời khỏi căn hộ

Nó với Tường Lam cũng nhanh chóng rời khỏi đó. Tường Lam gọi điện cho người nhà đến đón, nó cũng không nhìn rõ lắm người đến đón Tường Lam vì người đó không ra khỏi xe, sau khi tạm biệt Tường Lam nó cũng định bắt taxi về nào ngờ còn chưa bước xuống đường liền bị một chiếc xe hơi mui trần màu đỏ sang trọng chặn lại. Nhìn chàng trai ngồi trên chiếc xe hơi nó không khỏi tròn tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Alex

- Này, còn ngại ngần ở đó làm gì, mau lên xe- Chàng trai ngồi trên xe quần áo phong cách, khuôn mặt tuần tú bị che lại bằng chiếc kính đen bản to chỉ để lộ chiếc mũi cao và đôi môi mím chặt vì bất mãn, nếu không để ý thì sẽ không ai biết dưới chiếc mắt kính hàng hiệu đó là một con mắt bầm tím

- Cậu bị đánh nên khùng rồi hả?- Thật ra theo nó nghĩ thì tên này đã bị khùng từ trước, bây giờ chỉ đang phát bệnh thôi!

- Cô mới khùng đó, tôi đây có lòng tốt muốn chờ cô về vậy mà cô lại nói vậy với ân nhân hả?- Nó nghe tiếng rống giận của cậu ta thì nó càng thêm nghi ngờ "lòng tốt" của ai đó

- Nếu cậu có lòng tốt vậy thì quên đề nghị hồi nãy đi nha, nếu được tôi đi bộ về cũng thấy mãn nguyện- Nó chân thành nhìn tên nào đó về mặt đã nhăn nhó làm một cục.

- Hừ, cô dám không làm, đừng quên cô đã đồng ý với tôi- Nhìn nó với ánh mắt đe dọa, người nào đó nuốt giận mở cửa xe, không một lời liền kéo tay rồi nhét nó vào xe, cũng không quên thắt dây an toàn rồi lườm nó một cái

- Này, đưa tôi đến đường...là được rồi?- Nó thật ra cũng không phản đối lắm, dù sao giờ này bắt taxi cũng khó lại tốn tiền, có người chờ miễn phí ngu gì không đi, lại thêm: nếu tên này thực sự có ý đồ xấu thì nó liền đánh người cướp xe. Dù gì nó cũng không thiệt thòi. nhưng nó không biết người nào đó nhìn thấy bộ dáng hài lòng của nó lại hiểu nhầm

- Cái về mặt cô chấp nhận đó là sao hả? Xe tôi là số lượng có hạn đó, cả nước cũng chưa chắc gì tìm được cái thứ hai đâu, cô rất may mắn mới được ngồi lên nó đó, nên tự hào đi!- Tên nào đó vênh mặt đắc ý nhìn nó khoe khoang, nói đúng hơn thì nó chính là cô gái đầu tiên được ngồi trên chiếc xe này đó nha.

- Tôi đây rất vinh dự vậy nên cậu mau kêu nó nhanh nhanh chở tôi về nhà, sau đó thì...-đường ai nấy đi, tốt nhất là đừng gặp mặt

- Cô định trốn hả? Nếu không làm tôi liền nhờ bạn thân của cô vậy, cô ta có vẻ rất biết ơn tôi đó nha.- Tức giận đe dọa lại không may đụng phải vết thương trên mặt làm cậu đau đến run rẩy, vậy nên khuôn mặt hung tợn trở nên rất rất kì cục và không chút lực sát thương

- Được rồi, được rồi tôi sẽ làm- Thật ra đề nghị của cậu ta cũng không khó, chỉ hơi "điên" thôi, coi như nể tình cậu ta cứu Tường Lam và tạ lỗi vì bị nó đánh oan. Cũng nhờ vậy mà cơ mặt người bên cạnh mới dần ra một chút

- Đưa điện thoại cho tôi- Một tay lái xe, một tay cậu ta chìa ra trước mặt nó

- Hừ, làm gì?- Thắc mắc nhưng nó vẫn đưa điện thoại cho cậu ta, dù sao nhìn cậu ta giàu như vậy chắc không tự nhiên lại hứng thú với cái điện thoại cùi bắp đó đâu nhỉ

- Này- chỉ thấy cậu ta bấm bấm vài cái liền lập tức trả cho nó. Nhìn màn hình điện thoại hiện lên một dòng số điện thoại kèm thêm cái tên Alex làm nó hơi ngạc nhiên

- Cậu là con lai à?- Nó chăm chú nhìn người bên cạnh

- Ừ, mẹ tôi là người Mĩ- nghe lời này nó càng thêm ngạc nhiên, thật ra cậu ta cũng không giống con lai lắm!

- Cô cũng biết tên tôi rồi, cũng nên giới thiệu đi chứ- Alex nghiêng đầu nhìn nó

- Bảo Linh- nó cũng vui vẻ trả lời, thật ra có thêm một người bạn cũng không tồi, lại thêm cậu ta cũng rất dễ nhìn, không chỉ vậy còn rất giàu có nữa. Cảm nhận từng cơn gió đêm lùa qua tóc mặc dù rất lạnh nhưng cũng rất thích, khẽ môi nó hơi nhếch lên nhìn người bên cạnh hình như tâm trạng cũng rất tốt, vậy nên quãng đường còn lại trở nên hết sức yên bình nhưng cũng hòa hợp đến kì lạ.

Lúc đầu nó chỉ kêu Alex chở nó đến một con đường gần nhà họ Lê rồi bản thân tự đi bộ về lại không ngờ cậu ta lại chạy thẳng đến trước cửa nhà họ Lê làm nó không khỏi chột dạ

- Tôi thấy con đường đó khá vắng vẻ, vậy nên chờ cô đến đây, chắc nhà cô cũng chỉ gần đây thôi nhì!- Alex nhìn nó bước xuống xe nhưng vẫn không di chuyển thì cảm thấy kì lạ

- Đúng vậy, nhà tôi gần đây thôi, vậy nên cậu mau mau về đi- Nó cười ngượng, hỏi thúc Alex vẫn không chịu dời đi. Alex thấy nó như vậy cũng không tiếp tục truy cứu, trước khi đi còn không quên bỏ lại một câu kèm theo nụ hôn gió

- Em yêu, lần sau gặp lại- lời này làm nó đứng hình 3s mới kịp phản ứng nhưng lúc này chiếc xe màu đỏ cũng đã khuất bóng

- "đồ điên"- tức giận nắn một câu rồi nó mới quay vào nhà. Nhìn cánh cổng to lớn đồ sộ màu đen im lặng trong đêm nó không khỏi ngán ngẫm, chân tự động tìm đến bức tường hồi nãy trèo ra, lấy đà từ xa nó dùng chân đạp lên tường rồi nhún người lên tay bám chặt lấy vách tường trèo lên, nó nhòm ngó xung quanh một chút, tìm xem chỗ nào có rập rập mới nhảy xuống nào ngờ còn chưa kịp nhảy thì từ xa đã nghe tiếng gọi lớn

- Tiểu thư....."Bịch"- vì tiếng gọi quá bất ngờ làm nó giật mình rồi cứ thế trượt chân lao người xuống đất, một trận ê ẩm xông vào cơ thể làm nó đau đến nhe răng trợn mắt

- Tiểu thư, tiểu thư người không sao chứ, có chỗ nào bị thương không?....- Chú Lâm từ xa thấy nó từ trên tường ngã nhào xuống không khỏi sợ hãi một phen vội vã chạy đến đỡ nó từ dưới đất dậy

- Không ...không sao- Nó dù rất đau nhưng cũng không nói ra lời, điều quan trọng nhất bây giờ là...hình như nó đã bị phát hiện rồi, đôi mắt to tròn đảo một vòng, cái đầu nhỏ cũng nhanh chóng nghĩ cách

- Tiểu thư, người đừng dẩu, ngã vậy vậy sao có thể không bị gì, mau mau vào nhà tôi lập tức gọi bác sĩ- Chú Lâm sốt sắng nói, sao chú có thể bất cần như vậy chứ, nếu để ông chủ biết tiểu thư bị thương thì mười cái mạng chú cũng đền không hết.

- Aizzz...tôi đã nói không sao rồi mà, không cần gọi bác sĩ, mà....sao chú lại ở đây vậy?- nó càng nói càng nhỏ, trong lòng thêm hồi hộp không biết ngoài chú Lâm ra còn ai biết chuyện này không

- Chuyện này tôi phải hỏi tiểu thư mới đúng, trời tối như vậy người làm gì ở đây chứ?- Chú Lâm nhú mày nghi ngờ nhìn nó

- Không phải là.....

- Tất nhiên là không phải, - Nó vội vã cắt ngang lời chú Lâm, nó sao không biết chú Lâm đang nghĩ gì chứ, nó hiện giờ đã tạm thời bỏ ý định trốn rồi, vậy nên chuyện đó không có khả năng

- Là tôi nghĩ nhiều rồi, nhưng mà tiểu thư, người đã đi đâu vậy?- Chú Lâm lại bắt đầu quay lại chủ đề cũ

- Chú Lâm, chuyện này, chuyện này...chú cũng biết mà, tôi là lần đầu tiên tôi lên thành phố nên cái gì cũng tò mò, mới muốn đi xem thử, vậy nên...- Mặc dù không thể khóc những nó đã cố gắng để cho khuôn mặt trở nên đáng thương hơn bao giờ hết

- Tiểu thư, là tôi vô tâm không quan tâm đến người, nhưng mà lần sau nếu muốn đi đâu thì nói với tôi, đừng trèo tường như vậy rất nguy hiểm- Chú Lâm coi như cũng cảm động trước gương mặt cún con của nó, hay đúng hơn là chú cũng rất thích đứa bé này

- Chú Lâm cảm ơn chú, nhưng mà chuyện này....- Nó lí nhí nói

-Tiểu thư, tôi biết rồi, sẽ không nói chuyện này cho ai biết-chú Lâm tươi cười nín nó

- Kể cả....- Nó tiếp tục lí nhí

- Kể cả ông chủ- Chú Lâm sùng nịnh vuốt đầu nó

- Chú Lâm, chú là tốt nhất- Nó tươi cười theo chú Lâm vào nhà, dù sao cũng bị chú Lâm phát hiện rồi nên vào nhà cũng dễ dàng hơn, ừ khôn cần trèo tường, và tất nhiên nó cũng không quên đóng đồ trong bụi cây, một ngày mệt mỏi đến khuya của nó coi như kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 24: Thẻ Vàng

Sau khi giải quyết xong bữa sáng, nó xách cặp ra khỏi nhà nhưng con chưa bước đến cửa đã bị một bản mặt đáng ghét chặn lại. Vẫn bộ dạng xinh đẹp, cao ngạo hơn người nhưng hôm nay lại có thêm phần nham hiểm, nụ cười tấn bí hiểm trên môi càng làm Hà My trong mắt nó thêm phần đáng ghét

-Chớ ngoan không cần đường- Nó không nề tính nói với người đối diện một câu này. Mặc dù rất tức giận nhưng Hà My lại không có thêm bất cứ hành động gì, cô ta chỉ nghiêng chặt răng, nhưng sau đó lập tức thả lỏng cười xinh đẹp

- Hừ, đừng tưởng tao không làm gì mày thì người khác sẽ bỏ qua cho mày, chuyện mày làm sớm muộn gì cũng lãnh hậu quả, lúc đó thì cả ông nội cũng không giúp được mày đâu, ha...ha...ha tao rất mong đợi- Hà My sau một trận điên cuồng liền xoay người bỏ đi, từng tiếng gậy cao gót va vào nền gạch vang lên chói tai, một nỗi bất an dâng lên trong lòng. Chẳng lẽ cô ta biết chuyện tối qua sao? Nhưng mà nếu chỉ là chuyện đó thôi thì có đáng vui mừng như vậy không?...Từng câu hỏi lớn vồn trong đầu nó không một lời giải đáp. Nhưng ngay lập tức những thứ đó đều bị nó dẹp bỏ, ai biết được cái gì có thể xảy ra chứ! Chỉ có thể từ từ tiếp nhận vậy!

Buổi chiều tan trường Tường Lam cứ nhất quyết rủ nó đi chơi, nhìn bản mặt đáng thương không thể tả của nhỏ làm nó nhất thời nguôi lòng mà đồng ý, nó liền thử gọi một cuộc điện thoại cho chủ Lâm hỏi ý kiến, còn chưa kịp dứt tuyệt chiêu thì đầu dây bên kia đã gạt đầu đồng ý làm nó không khỏi nghi ngờ sự dễ dãi này, nhưng mà được đi chơi thì mọi nghi ngờ tạm thời trôi theo mây vậy.

-Này , mày xem thử cái váy này xem, có phải rất hợp với tao không?- Tường Lam vui vẻ từ phòng thay đồ bước ra xoay một vòng khoe chiếc váy màu hồng xinh xắn trên người. Nó cùng Tường sau khi đi ăn kem thì chơi bowling, vì thời gian còn sớm chán nên nhỏ bắt đầu trỗi dậy bản tính tiểu thư lập tức muốn đi shopping, không một chút nề mặt đồng tiền liền bước vào một cửa hàng cao cấp nhất nhì cả nước, chỉ mới nhìn giá một cái khăn thôi nó đã muốn ngất xỉu rồi, chứ đừng nói những thứ khác. Nhưng nhìn bộ dáng nhí nhảnh của Tường Lam nó lại không khỏi nhớ đến An Vy, hai cô gái này đều có chung sở thích đều rất yêu cái đẹp, lúc trước khi còn ở quê nó cũng rất hay bị An Vy kéo đi mua quần áo, tất nhiên ở đó giá cả và chất lượng không thể như ở đây nhưng An Vy đều rất thích, còn nâng niu hơn cả những thứ đắt tiền hàng tháng ba mẹ gửi về cho cô.

-Ừ, trông rất đẹp, cũng rất hợp với mày, giống như thiên thần...không có cánh- Tường Lam đang rất hưởng thụ lời khen ngay lập tức bị câu cuối cùng làm mất hứng, trừng mắt nhìn nó

- Hừ, thiên thần chắc gì đã đẹp bằng tao- Tường Lam nhỏ giọng lầm bầm

-Được rồi, tiểu mỹ nhân, cô đã vừa lòng với đồng đồ này chưa- Nó chỉ vào đồng quần áo trên tay cô nhân viên bên cạnh, chỉ thấy năm sáu chiếc váy đủ màu sắc chồng lên nhau không một kẽ hở.

- Làm sao mà đủ, này giờ mày còn chưa chọn cái nào mà- Nói rồi Tường Lam lập tức kéo nó đến một quầy quần áo lộng lẫy, tay cũng nhanh chóng cầm vài chiếc váy thơm thừ lên người nó

- Này, không cần đâu- Nó nhanh chóng từ chối, đúng là nó rất không thích đồng quần áo bà Ngọc chuẩn bị nhưng không có nghĩa sẽ đốt tiền vào những thứ này

- Mày đừng ngại, tao rủ mày đi chơi tất nhiên sẽ không bắt mày trả rồi, vậy nên cứ chọn thoải mái đi- Tường Lam vừa nói vừa đẩy nó và một núi quần áo vào phòng thay đồ còn không quên nói vọng vào

- Ỉt nhất cũng phải mua ba bộ nếu không có chết tao cũng không cho mày ra khỏi đây- Lớn tiếng cảnh cáo Tường cũng không rảnh rồi, liền đứng trước cửa phòng thay đồ canh chừng, chỉ cần một động tác nhỏ cũng không thể qua mặt nhỏ. Đứng bên trong nó cũng không biết làm thế nào, nhưng thấy nhỏ cũng đầu chân trâu cũng kéo không nổi (giống nó) đành lựa hai chiếc áo phông và một cái váy có vẻ đơn giản và ít tiền thơm thừ người thấy khá vừa thì lập tức bước ra ngoài

- Này, sao ít vậy. Chọn thêm vài cái nữa đi, tao thấy cái váy màu trắng kia rất đẹp mà- Thấy nó chọn lựa đơn giản vậy Tường Lam liền bắt mắt

- Không cần, tao không thích mấy cái đồ, đơn giản như vậy là được rồi- Nó lắc đầu, đưa quần áo cho cô nhân viên vẫn đứng chờ một bên. Tường Lam còn muốn nó lấy thêm nhưng dù nói thế nào nó cũng không đồng ý thì đành thở dài cũng nó đến quầy tính tiền.

Cô nhân viên xinh đẹp rất chuyên nghiệp, lập tức tính tiền đồng đồ còn tiện thể giới thiệu sản phẩm mới nhưng thấy nó và Tường Lam đều không có hứng thú thì lập tức gọi lại đồ, rồi tươi cười nói

- Cảm ơn quý khách, tất cả là 10.000USD

- C...ái...gì? 10.000USD...? cô không nhầm chứ!-Nó tròn tròn mắt nhìn cô nhân viên trước mắt như thể sinh vật lạ

- Xin lỗi quý khách, chúng tôi không hề tính sai, nếu quý khách có chỗ nào bất mãn thì có thể xem hóa đơn- Nói rồi cô nhân viên ngay lập tức đưa hóa đơn cho nó. Nhìn con số 10.000USD rõ ràng trên giấy nó cũng không biết trong lòng có cảm giác gì, chỉ biết thế giới này đúng là coi tiền là cỏ rác, muốn ném thì liền ném

- Mày đừng lo, chỗ này tao trả được- Tường Lam thấy nó phản ứng dữ dội như vậy liền nhanh chóng lấy thẻ trong túi đưa cho nhân viên. Nhìn tấm thẻ màu lam sắp đưa vào máy quét nó chả hiểu sao lại vội vàng nói

- Này....cái này.... để tao trả- Nói rồi nó liền lấy tấm thẻ màu vàng trong cặp giờ đưa ra. Tấm thẻ vàng óng nhuộm dưới ánh đèn trở lên rực rỡ hơn bao giờ hết không khỏi làm mọi người ngạc nhiên. Thẻ vàng....là thẻ vàng đó...thật sự là thẻ vàng mà cả nước chưa quá 5 cái đó. Vậy mà hiện giờ lại ở trên tay một con nhỏ không danh cũng chẳng từng nói trắng ra là con nhóc hí mũi chưa sạch

- Mọi người làm sao vậy? Chẳng lẽ thẻ này không có tiền- Nó bối rối nhìn Tường Lam! Xấu hổ chết đi được? Nó cũng là quá mạnh động, nhưng mà không phải chủ Lâm nói ông nội cho nó cái thẻ này, đi đâu chỉ cần có nó thì không cần lo tiền bạc sao? Vậy tại sao mọi người nhìn nó lạ lùng như vậy

- Cái này là ai cho mày vậy?- Tường Lam sau một hồi ngạc nhiên liền nhìn nó tò mò hỏi

- Cái này là ông....à....ha...ha là mình nhặt được- nó suýt nữa là lỡ miệng nói ra rồi, vội vàng sửa lời lại không ngờ mọi người lại hiểu sang ý khác. Thì ra là nhặt được, bọn họ thả tin là nhặt được một thứ quý giá khó bị thất lạc còn hơn tin thứ đó là của con nhóc này, cho dù có là con cháu quyền quý đi nữa, chắc gì họ đã dám đưa thứ này cho con cháu mình, điều đó còn chứng minh người đó có khả năng thừa hưởng cả gia sản sau này. Lê, Dương, Phạm, Trịnh, Hà, nó có thể là con cháu của gia tộc hưng hậu nào chứ

- Cái này cứ để tớ trả đi - Tường Lam còn chưa kịp quẹt thẻ thì một người nhân viên khác chợt chạy ra nói nhỏ gì đó viên tính tiền làm cô ta cười vui vẻ gạt đầu liền hướng nó và Tường Lam nói

- Ông chủ chúng tôi nói, những thứ này không tính tiền, tất cả đều tặng cho quý khách- Nó và Tường Lam cho đến khi bước ra khỏi cửa hàng vẫn không hiểu nổi câu nói đó của nhân viên. Vì không tìm nổi lí do nên nó càng nghi ngờ có phải tên ông chủ thần bí gì đó có phải vừa nhìn đã thương Tường Lam rồi không liền ra tay hào phóng như vậy? Nhưng mà dù có nghĩ như thế nào đi nữa thì nó cũng không thể ngờ được người mà được ai đó để ý không phải Tường Lam mà là một người hoàn toàn khác!

Bạn đang đọc truyện Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 25: Ai?(1)

Còn chưa rời cửa hàng được bao lâu nó và Tường Lam liền bị một chiếc xe hơi màu đen chặn lại. Nhìn kĩ một chút nó liền phát hiện ra đó là chiếc xe ở quán bar Win đã đón Tường Lam. Chiếc xe sau khi dừng cũng không có thêm động tĩnh gì, có vẻ người bên trong không có ý bước ra. Tường Lam nháu mày không vui nhìn chiếc xe BMW trước mặt, cánh tay phía dưới hơi nắm chặt rồi lại thả lỏng, thờ ơ nhìn nó

- Tao về trước, mày về nhà cần giặt- Tường Lam không một tia cảm xúc nói với nó rồi bước lên xe cũng không quay đầu lại. Nếu không nhầm thì có lẽ nó hình như đã nghe thấy một chút run rẩy từ giọng Tường Lam, là sợ hãi sao? hay là....hận! Nhìn chiếc xe màu đen dần khuất dưới ánh nắng chiều nó không khỏi một chút suy tư. Dù là bạn bè thì ai cũng có một bí mật khó nói nhì! nó, Tường Lam và cả An Vy, mỗi người đều có một cuộc sống riêng!

Tìm một quán nước nhỏ ngồi xuống, nó lấy điện thoại gọi cho chú Lâm đến đón. Quán nước này tuy nhỏ nhưng trang trí rất hợp lí, lại dễ nhìn nên nó rất thích. Hơn nữa chỗ ngồi của nó lại ngay cạnh cửa kính, có thể quan sát toàn bộ bên ngoài, nhìn dòng người nườm nượp trên đường nó không khỏi thấy cuộc sống của mình tốt hơn họ gấp bao nhiêu lần. Không nghèo khổ, không đi làm, cũng không cần mỗi ngày mệt mỏi bon chen với cuộc sống...nhưng mà nó luôn cảm thấy rất nhớ, rất nhớ ba mẹ, mỗi ngày đều lo lắng không biết sẽ có chuyện gì xảy ra với mình, thức dậy liền cảm thấy xa lạ.....Tâm mắt hơi mờ đi, nó liền hít hít vài cái lấy lại bình tĩnh, tay cầm ly nước lọc trên bàn nhấp một miếng.

Ngoài cửa kính, một bóng dáng quen thuộc lọt vào tầm mắt nó, người phụ nữ cao gầy, mái tóc đen búi lại sau đầu, quần áo đơn giản, giữa đám người nhộn nhịp liền trở nên mờ nhạt, nhưng trong mắt nó người phụ nữ này là tất cả.....Mẹ....là Mẹ. Tay cầm ly nước hơi run rẩy làm vài giọt rơi ra ngoài thấm vào chiếc áo đồng phục của nó. Vội vàng đặt ly nước xuống bàn nó nhanh chóng chạy ra ngoài đuổi theo bóng người

- Mẹ...Mẹ...- Nó gọi với theo người phụ nữ. Người phía trước dường như nghe được tiếng gọi, chân liền di chuyển nhanh hơn.

- Mẹ, dừng đi mà,...-- Len qua dòng người đông đúc nhưng vẫn không đuổi kịp người, nó không khỏi uất ức, đáng người nhỏ bé bị những người xung quanh che lấp. Người phụ nữ phía trước đi được một đoạn liền bắt một chiếc taxi rồi đi, nó nhìn thấy cũng bắt một chiếc taxi đuổi theo, đến một ngã tư liền mất dấu. Trong lòng mất mát, nhưng nó vẫn nhất quyết không chịu bỏ cuộc

- Chú có thể vòng lại vài chỗ được không? Có thể sẽ tìm được mà- Nó hi vọng nhìn chú tài xế

- Cô gái à, này giờ đã ba bốn vòng rồi, nếu cô còn muốn tìm nữa thì đi xe khác đi- Chú tài xế nóng tính gắt gỏng đuổi người

- Nhưng mà...

- Được rồi, mau xuống xe đi! Tôi không rảnh ở đây giỡn với cô đâu- Dù rất tức giận với thái độ của tên tài xế này nhưng nó cũng không thể làm gì, đành trả tiền rồi bước xuống xe. Nhưng mà lúc này nó mới phát hiện ra một vấn đề, chỗ này ngoài đồng cỏ và đồng cỏ thì chả còn gì, vắng đến nỗi ma cũng không thêm ở. Tên tài xế này quá bất nhân rồi! Để một cô gái như nó ở nơi này, còn muốn chửi vài câu nhưng người đã đi rồi, chửi với ai đây. Hơn nữa nó chả biết đây là đâu cả, thử dài một hơi, rút điện thoại trong túi ra nhưng rồi nó lại phát hiện ra là....HẾT BIN rồi, xin hỏi có ai xui xẻo như nó không?(*_ *)

- Ông trời! tất cả là tại ông! Ông ghen tị với nhan sắc của tôi nên muốn vu dập nó sao! Ông là đồ mù, không có mắt tôi nguyện rửa ông.....-Nó tức tối chỉ tay lên trời, miệng không ngừng mắng để xả giận nhưng mà còn còn chưa kịp mắng hết thì

" Ầm...Ầm." Một tia sét rạch ngang trời, mang theo tiếng nổ lớn làm nó giật mình sợ hãi, không phải chứ? sao lại linh thiêng như vậy! Nhưng mà có vẻ ông trời vẫn còn chưa bằng lòng với bấy nhiêu!

" Tách....tách..." Vài giọt nước li ti từ trên trời rơi xuống, từng chút thấm vào người nó, làm nó tỉnh lại sau hoảng sợ do sấm sét. Vội vàng lấy ba lô che đầu rồi cứ thế chạy về một phương hướng không nhất định. Mưa ngày một nặng hạt làm ướt đầm gần hết bộ đồng phục của nó. Không biết là may mắn hay xui xẻo nhưng nó chạy mãi cũng không ra được cái nơi hoang vu này, nhưng lại gặp được một căn nhà nhỏ cũ kĩ giữa nơi này. Không cần nói, nó tất nhiên sẽ tới đó trú nhờ rồi!

Căn nhà này đã rất cũ rồi, sơn bên ngoài cũng bong tróc gần hết, cửa lại đóng cũng không rõ bên trong, công thêm trời lại tối như vậy thì đây chính là nơi rất lí tưởng để đóng phim ma. Ôm chặt cái ba lô nó thử đưa tay lên gõ cửa, trong lòng lại thêm ớn lạnh, có khi nào sau cánh cửa này là....MA!!!!

Một hồi gõ cửa cũng chẳng có ai trả lời, nó lại càng thêm nghi ngờ thử đẩy cánh cửa bước vào. Trước mắt nó là một căn nhà trống không, nếu không tính chiếc tủ gỗ, bộ bàn ghế và cả....cái...vật thể đang động đậy dưới đất kia....1 giây...2giây...3 giây....

- AAAAAAaaaaaaa

Tg: Sao giống viết truyện ma wá vậy ta!

Chap này hơi ngắn nha! Các bạn thử đoán xem ai sắp lên sân

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: (2)

-AAAAAaaaa.....-đó là tiếng hét trong nội tâm, giờ bản thân nó đã sợ đến không nói nên lời, chân tay lạnh ngắt có chút run rẩy, đôi mắt đã to lại trừng lớn như muốn roi ra ngoài, ba lô trên tay cũng rơi xuống đất vang lên tiếng "bịch" rõ lớn. Lại nhìn vật thể màu đen dưới đất được rọi sáng nhờ sấm sét nó càng thêm hoảng hốt, là ma hay quỷ, cái nào cũng đáng sợ hết!

- ...T.ò.ì...tôi xin lỗi, tôi không biết gì hết, làm on tha...cho tôi,...tôi L.ậ..p lập tức đi ngay- nó lắp bắp nói, tay cũng vội vàng nhặt ba lô dưới đất, muốn nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng còn chưa kịp xoay người thì phía sau chợt vang lên giọng nói quý dị

- Lại đây- Giọng nói trầm ấm như tiếng đàn pha chút lạnh lùng vang lên ngăn cản bước đi của nó. Nó cứng đờ người không dám đi chuyển, sợ rằng chỉ cần bước thêm một bước thì nó sẽ không bao giờ ra khỏi đây được nữa, nhưng hành động của nó làm giọng nói phía sau có chút không kiên nhẫn tiếp tục vang lên

- Tôi nói lại đây- Giọng nói tăng thêm chút sát khí làm nó ngán người, lập tức quay đầu lại nhìn chằm chằm vào nơi vừa phát ra tiếng nói.

- Anh là người....hay là ..ma vậy??- Nó nhỏ giọng nghi ngờ, so với lúc đầu thì đỡ sợ hơn rất nhiều, nhưng lời nói của nó làm ai đó triệt để tức giận

- Cô nghĩ tôi là người hay ma!!!- Hồn nóng này gần bùng tiếng, cánh tay chống lên tường đỡ lấy cơ thể suy yếu từ từ đứng dậy, ánh mắt sắc lạnh chiếu về phía nó

- Anh không sao đấy chứ!- Sau lời nói kia thì nó đã khẳng định tên này là người, và hiện giờ hắn đang rất cần giúp đỡ!

- Lại đây- Hắn tiếp tục nhìn nó ra lệnh với cái giọng điệu lạnh như băng.Nhưng lần này nó không ngần ngại tiến về phía hắn, tuy cảm thấy trên người hắn tràn đầy sát khí nhưng nó nghĩ hắn sẽ không làm gì nó, bản thân nó đứng trước mặt hắn mới phát hiện ra tên này rất cao, so với nó thì đúng là một trời, một vực, khuôn mặt chìm trong bóng tối làm nó không thấy rõ, chỉ ngửi thấy mùi tanh thoang thoang giống như....mùi máu!

"Đoàng" một tiếng nổ lớn vang lên làm nó giật mình, không phải sấm sét, vậy là cái gì?

- Chết tiệt- Hắn lạnh lùng phun ra một câu sau đó lại nhìn về phía nó nhíu mày nói

- Nếu muốn sống thì đưa tôi ra khỏi đây n.....còn chưa nói xong cả người hắn ngã về phía nó, sức nặng đột ngột đè lên người làm nó suýt nữa mất đà mà ngã xuống đất, cổ đẩy thân thể nặng nề của hắn cách xa một chút, nó mới để ý tên này đã ngã rồi, lại nhìn phía cánh tay và ngực hắn đều ướt đầm máu, chất lỏng màu đỏ theo cơ thể từng chút rơi xuống nền đất, một chút dính vào người nó, làm nó thể thảm không kém hắn là mấy. Thoát khỏi sợ hãi nó lại trấn tĩnh một cách kì lạ, quàng một tay hắn qua cổ, tay kia đỡ lấy thân thể hắn nhanh chóng thoát ra bằng cửa sau của căn nhà, nếu nó đoán không nhầm thì tiếng vang hồi nãy vang ở phía cửa trước, cách đây không xa nên mới rõ ràng như vậy, và một điều nữa mà nó khẳng định: đó là tiếng súng

Phía sau căn nhà này là một rừng cây khá rậm rạp, những cây cỏ cao đến cả nửa người che lấp đường đi, , lại thêm thân thể hắn quá nặng, nó lại quá nhỏ, di chuyển càng lúc càng khó khăn, nó cũng chẳng hiểu sao bản thân lại cứu cái tên này, có lẽ là nó sợ âm ảnh đi, nói đúng hơn là nhìn thấy hắn lại làm nó nhớ đến những thứ không hay ho mà hằng đêm vẫn mơ thấy, mưa đã dần tạnh nhưng vẫn làm mờ tầm mắt của nó, hơi nhìn khuôn ngực vẫn phập phồng theo từng hơi thở, nó không khỏi thấy may mắn nếu hắn chết ở đây không phải nó cứu người không công rồi!

Đi được một đoạn nó liền cảm thấy không ổn, phía sau hình như có người đuổi theo, có cố gắng bước nhanh hơn nhưng tiếng động " loạt loạt...loạt loạt" phía sau lại ngày một gần, nó không dám chắc nếu bị phát

hiện bản thân sẽ sống sót nổi, dù có nhanh đến mấy nó cũng không đầu lại súng, mà bản thân nó hiện giờ cũng sắp không chịu nổi nữa rồi

- Đại ca, hần đã bị thương rồi, chắc không chạy xa được đâu- Giọng nói có chút đắc thắng vang lên

- Chúng mày phải cẩn thận, tuy bị thương nhưng hần cũng không phải hư danh dễ dàng diệt trừ như vậy, đây là cơ hội khó có được, nếu không giết được hần thì tội mày chuẩn bị nộp cái mạng đi- Lần này là giọng nói của một người đàn ông trung niên vang lên có chút âm trầm lão luyện làm tội đàn em một bên không khỏi sợ hãi

Đoạn đối thoại của những tên đàn ông này làm nó trốn dưới gốc cây gần đó không khỏi run rẩy, nhìn sang người bên cạnh vẫn đang nhắm chặt mắt trong lòng càng thêm rối loạn, thậm chí than xui xẻo, nấp chặt người vào thân cây được che đầy dưới lùm cỏ, mắt nhắm chủ nhìn tên bên cạnh, tại lại chuyển chủ nghe động tĩnh bên ngoài

- Đại ca, ở đây có vết máu- Một tên bỗng lên tiếng làm nó thót tim vì chỗ tên đó đứng cách nó không xa, cắn chặt răng, cố gắng không gây ra tiếng động, tay khẽ kéo tên bên cạnh sát vào người mình

- Ở đây có vết máu chắc hần cách đây không xa, mau tìm đi- Tên đại ca có chút vui vẻ trong lời nói

Từng tiếng bước chân tiến lại gần nó, nhìn những cây súng đen ngòm trên tay bọn hần nó lại thêm run rẩy, cánh tay lạnh buốt bỗng dưng bị nắm chặt trong một bàn tay ấm khác, hần tuy không mở mắt nhưng lại nắm chặt tay nó, xua tan không ít lo lắng trong lòng nó.

"Đoàng"- Viên đạn cắm chặt vào thân cây, mang theo mùi thuốc súng, chết chóc

- Tao biết mày đang ở đây, đừng cố trốn nữa, chỉ thêm mất thời gian xuống địa ngục của mày thôi- Từng tiếng nói vui vẻ vang lên, nụ cười trên khóe môi lại làm tăng thêm mùi máu tanh.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Tiếng mưa rào rích từng chút thấm vào lòng người, làn mưa lạnh buốt gội rửa cả khu rừng vẫn chìm trong màn đêm ,đoàn người vẫn không ngừng di chuyển. Người đàn ông trung niên gương mặt thâm trầm tức giận, cánh tay trắng kiện đâm mạnh vào thân cây, đôi mắt tràn tia máu nhìn chằm chằm vào đám cỏ lau rậm rạp không một bóng người, từng giọt máu theo cánh tay chảy xuống nhưng vẫn không lần áp được tức giận khi vuốt mắt con mồi trong lòng già

- Khốn kiếp, như vậy mà cũng không bắt được, có vẻ tao đã quá coi thường mày rồi Z- Tiếng gầm như rít qua kẽ răng vang vọng cả khu rừng tối tăm

Khu rừng này rất rộng, cũng không có đường đi chỉ có thể chen lẫn giữa đám cây cỏ mà thoát ra. Tiếng ve kêu râm ran khắp nơi càng tạo nên khung cảnh vắng vẻ đến kì dị, mùi ẩm ướt như sộc vào cánh mũi, mang theo những bước chân nặng nề, tâm tình cũng không thể thoải mái hơn

- Anh chắc là đi đường này sẽ có người tới cứu chứ- Nó nghi ngờ nhìn chàng trai bên cạnh, gương mặt tuy xanh xao do mất máu nhưng vẫn không làm giảm khí thế bức người của hần, tạo cho người ta cảm giác khó thở khi lại gần,...ngoài trừ nó.

- Có mà cũng dám nghi ngờ tôi?- Hơ? Tên này gan thật, sắp chết mà còn kiêu ngạo cái gì, bà đây mà không cứu anh còn sống đến giờ này chắc!

- Anh có tin tôi bỏ anh ở đây luôn không? Tôi đứng là điên mới cứu anh đấy- Thấy nó bộ dạng khinh thường, ghét bỏ như thế bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ hần ở lại chạy trốn chết, trong lòng hần không khỏi khó chịu nhưng cũng không dám bộc phát vào lúc này, đành để nén lửa giận trong lòng, mang bộ mặt than nhìn nó

- Cứ đi đường đó sẽ gặp được người của tôi,.....tôi không rảnh mà nói đùa với cô- nhìn hần một bộ dáng nghiêm túc nó cũng hòa nhã hơn, dù sao đã đến nước này nó cũng không thể hối hận mà bỏ hần ở đây. Lúc này nếu hần không tỉnh dậy kịp lúc cứu nó thì có khi nó đã về với ông bà rồi, nhưng dù sao nó cũng không quên tất cả tai họa đều từ hần mà đến, xong vụ này nó cũng " goodbye! no see you again" hần luôn, cho đỡ xui xẻo về sau (giờ cứ vậy đi rồi gặp hoải)

Nhưng có lẽ ông trời không hiểu ý người rồi. Nó cũng hiểu " chó cắn áo rách" là gì luôn, may mắn luôn không mỉm cười với người lương thiện như nó đây. Hy vọng vốn le lói trong nó giờ đây đã vụt tắt hoàn, nhìn đám người mặt mày hung tợn, nhưng vấn đề không nằm ở đó mà nằm ở những khẩu súng trên tay họ, súng tất nhiên không có mắt, vậy nên nó có nhà vài phát đạn đánh ai cũng không biết

- Hừ, tao để mày xỏ một lần tất nhiên sẽ không có lần thứ hai- Người đàn ông cười âm hiểm, cánh tay vẫn ung dung đặt vào túi quần, nhưng lại không che lấp được cảm giác vui sướng trong lòng

- Có vẻ như mày đã vui mừng quá sớm rồi!- Lời này vừa cất lên xung quanh ba bốn chục người mặc áo đen đột nhiên xông lên bao vây bọn họ thành một vòng tròn, lại thêm vài ba tên chắn trước mặt nó và hần, súng trên tay họ đều hướng về người đàn ông đối diện

- Mày....mày,...làm sao có thể?- Người đàn ông vài giây trước còn vui vẻ đắc thắng bây giờ lại một bộ dáng khổ sở tuyệt vọng đến nói không nên lời, chân tay run rẩy sợ hãi, so với bọn đàn em phía sau cũng không khó hơn là bao.

- Làm mày thất vọng rồi....vì đến chết mày cũng không hiểu được lí do..."Đoàng...Đoàng..."- Tiếng súng vang trời làm nó từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, người đàn ông trước mắt vẫn đang lạnh nặn giờ đã nhuộm đầy máu, thân thể nằm co quắt, hai mắt trợn trắng không tin nổi, khuôn mặt trở nên tuyệt vọng trong vùng máu. Cuộc đời một người thật quá mong manh.

Đến lúc người tên xe nó vẫn không thể nào ngờ nổi, người mà nó cứu lại cho nó coi một màn biểu diễn đâm máu như vậy. Lúc trước nhìn hần bị trúng đạn nó cũng đã nghi ngờ, lại không ngờ hần còn đáng sợ hơn nó nghĩ, nhìn hần không do dự mà tự tay bắn chết người, trong lòng nó cồn cào, cảm giác khó chịu không thể diễn tả.

- Tiểu thư người muốn đi đâu- người đàn ông mặc bộ vét đen, khuôn mặt nghiêm nghị, nhìn nó qua gương ngó lơ hỏi

- Đưa tôi đến chỗ nào bắt được taxi là được!- nó mê man nói, đối với người này cũng có chút sợ hãi, dù sao cũng là người của hần, tốt nhất không nên dây dưa

- Được- không một lời dư thừa, lời nói cũng nghiêm trang không kém khuôn mặt là vậy

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: An Vy

- Tiểu thư, tiểu thư, người làm sao vậy, trên người nhiều máu như vậy....có phải chỗ nào bị thương rồi không- Chủ Lâm đứng trước công nhà họ Lê thấy nó xuống xe, chưa kịp vui mừng thì đã thấy nó cả người đầy máu me làm chủ Lâm không khỏi kinh sợ, bà Ngọc đứng một bên sắc mặt cũng không kém hơn, hốc mắt đã đỏ lên, rồi vài giọt nước xuống gương mặt tỉnh mĩ.

- Tôi không sao, đây là máu của người khác, không phải của tôi- Nó thấy mọi người vây quanh càng thêm một mối giải thích, thậm chí mưa không ít lại thêm cứu hần như đã rút sạch tinh lực của nó, chưa nói đến tinh thần cũng bị tị tán nặng nề. Giờ chỉ muốn một phát lăn lên giường nghỉ ngơi thôi

- Báo Linh à, con đã đi đâu vậy, rồi...rồi sao lại nhiều máu trên người vậy chứ- Bà Ngọc càng thêm lo lắng hỏi nó, bà suýt nữa bị nó dọa ngất luôn rồi. Chú Lâm đến chỗ hẹn thì người không thấy, chỉ để lại túi quần áo, còn sợ nó đi lạc hay bị bắt cóc liền vội vã đi báo cảnh sát, chạy khắp nơi kiểm nó, chỉ cần một chút nữa mà nó không về thì có khi lật tung cả cái thành phốà không, cả nước này luôn ấy chứ. Nó tất nhiên không biết chi đi một buổi tối thôi mà tí nữa nó đã nổi tiếng khắp cả nước.

- Cái này là... tôi ngang đường thấy người ta bị tai nạn, liền giúp đỡ thôi!-Nó lấy đại một cái li do đối phó, dù sao cũng không thể nói là nó đi cứu một người không quen biết, thân phận cũng không nhỏ, sau đó lại nhìn hân bản chết người,~~~nghĩ đến thôi cũng thấy đáng sợ rồi.

- Tiểu thư, vậy tại sao người lại không gọi điện cho tôi chứ, còn nữa người tiểu thư cứu đang ở đâu- Chết! nó không nghĩ đến chú Lâm sẽ hỏi như vậy, câu trước còn trả lời được, còn câu sau...

- Chú à, cái đó là do điện thoại tôi bị hết pin, còn người kia...thì tôi đã đưa vào bệnh viện, tôi cũng không nhớ tên bệnh viện nữa, mới lại bây giờ tôi rất đói và mệt- Thấy nó ư oải như vậy làm bà Ngọc và Chú Lâm muốn hỏi thêm cũng đành thôi. Ông Thành đứng một bên tay im lặng vẫn không che dấu được lo lắng trên khuôn mặt, nhưng không phải ai trong nhà họ Lê cũng quan tâm đến nó, ví dụ điển hình chính là gương mặt sà sầm của Hà My.

- Hừ, không chết đi cho rảnh đất- Dù chỉ nói nhỏ nhưng câu này vẫn lọt vào tay nó. Nhìn gương mặt tràn đầy căm ghét của Hà My nó cũng không thêm để ý trực tiếp lướt qua cô ta. Nói thật, nó cũng không hiểu sao Hà My lại ghét nó như, nếu chỉ đơn giản là ghét thì cô ta không cần năm lần bảy lượt mong nó chết đi như vậy. Tất nhiên Hà My không tự nhiên mà ghét nó hay đúng hơn là rất...hận!

Mặc dù lý do trốn tránh của nó rất ngớ ngẩn nhưng cũng rất hiệu quả, sau khi ăn uống và thay quần áo, nó không thể ngược đãi bản thân mình thêm nữa, quyết định lên giường làm một giấc tới sáng. Nhưng mọi thứ dễ không theo ý người mà, còn chưa đến sáng nó đã bật dậy, cả người ướt đầm mồ hôi, khuôn mặt tái mét, thờ hồng học.....không cần nói cũng biết nó đã gặp ác mộng thật rồi! Trong mơ, người đàn ông khắp người đầy máu me che kín khuôn luôn vươn tay về phía nó, miệng lầm bầm cái gì đó mà nó không nghe thấy, nó thấy bản thân mình lúc mười tuổi khóc lớn nhìn người đàn ông bị những cánh tay đầy máu kéo đi, nhưng dù có gào thét khan cả cổ, người đàn ông ấy vẫn không trở lại, chỉ còn lại một màu đen tối.

Giấc mơ này đã hành hạ nó bao nhiêu năm, mặc cho nó tự hỏi hàng nghìn lần vẫn không thể nào biết nổi người đàn ông đó là ai. Nó cứ nghĩ một năm nay không mơ thấy thì sẽ mãi mãi không thấy lại không ngờ vẫn quay lại. Xốc lại tinh thần, nó cũng không tiếp tục ngủ nữa, cũng gần 5g sáng rồi, vẫn là dậy sớm tập thể dục cho khỏe.

Nhưng mà mấy ngày sau đó mọi buồn phiền của nó đều trôi theo mây khói, bởi vì An Vy đến rồi!... Nhìn cô gái xinh đẹp trên bục giảng với khuôn mặt sắc sảo kết hợp thêm thân hình nóng bỏng càng thu hút ánh nhìn của các chàng trai trong lớp làm tâm tình nó vui vẻ hẳn nên. An Vy thuộc loại ít nói vậy nên lập tức được tui con trai trong lớp gán cho cái mĩc "mĩ nhân băng giá" làm tui con gái không ngừng ganh tị, trong đó có cả nó nữa.(tg:*gắt*rất thông cảm)

Lúc mới nhìn thấy An Vy nó suýt nữa không nhận được mà ôm cô quay vòng vòng, tất nhiên đó chỉ là ảo tưởng, với khả năng của nó thì.....Nhưng mà cách biểu đạt của nó cũng rất đặc biệt nha! Trực tiếp sà vào lòng An Vy như gà con thấy gà mẹ, còn cô tình dục lại mấy cái vào ngực cô (ăn đậu hũ) làm bọn con trai trong lớp đỏ mặt ghen tị luôn, khiến nó vô cùng đắc ý nhìn tui hân như muốn nói "muốn tranh mĩ nhân với bà à! Không có cửa đâu"

Có thêm An Vy nên tổ hợp ba người của nó lại càng trở thành mối thù của các cô gái trong lớp, nhờ hai mĩ nhân này mà nó cũng hưởng không ít "phúc" . An Vy và Tường Lam lần đầu gặp đã như tri kỉ, có khi còn quên mất nó, đôi lúc nó nghĩ cuộc sống như vậy cũng không tệ, nếu như ba mẹ cũng có ở đây, nhưng nó biết sớm muộn gì bản thân cũng tìm được họ, bởi vì ba mẹ cũng đang ở đây....và ba mẹ sẽ không bao giờ bỏ nó!

~~~~~

8:00 am _ New York

Những tia nắng chan hòa tràn ngập căn biệt thự cổ kính, theo từng ngõ ngách mang mùi hoa hồng tinh khiết, nồng nàn, nhưng vẫn không thể len lỏi vào căn phòng u ám. Không một tia sáng, chỉ một màu đen tối vẫn không ngăn cản được tia nhìn khác màu của những người bên trong căn phòng. Chàng trai cả người lười biếng dựa vào chiếc ghế sofa, đôi mắt sắc lạnh liếc nhìn những người trước mặt như một vị vương giả ngồi trên cao nhìn xuống dân chúng, mang một cảm giác uy nghiêm, lại tao nhã khiến người người mê mẩn nhưng lại sợ hãi không dám đến gần.

- Bang chủ, chuyện lần trước là hân làm- Người đàn ông gương mặt vốn điển trai lại bị một vết sẹo lớn làm trở nên hung dữ, người đàn ông này từng một tay làm mưa làm gió chốn giang hồ, nay lại cúi đầu trước người khác, đúng là khó à tin được! Nhưng mà trên mặt ông ta lại không một chút kiêu ngạo bất mãn, chỉ một mảng trung thành, kính nể.

- Luật cũ- Một câu nói đơn giản mà lạnh lùng khiến người ta run sợ không dám phản kháng. Một tên khác bị trói chặt nằm thoi thót dưới nền đất lạnh lẽo bị câu nói này của hân dọa sợ, run rẩy không ngừng, miệng mấp máy kêu gào

- Bang chủ, tha cho tôi đi, tôi sai rồi....làm ơn tha cho tôi đi mà....làm ơn....tôi cầu xin ngài!...- Tên đó dù có kêu gào cỡ nào cũng không ngăn cản được những cánh tay lực lưỡng kéo đi, dây dụa cũng chỉ làm cái chết thêm đau đớn, tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt. Bởi vì, người phân bội hân đều không đáng sống.

- Bang chủ, vài ngày trước, có một cô gái xuất hiện ở quán bar Win quây phá.....- Người đàn ông nói đến đây hơi dừng lại nhìn hân. Thấy hân có vẻ nhũn nhũm nhảm chán, bởi lẽ hân còn chẳng nhớ nổi cái quán bar đó là cái nào trong hàng nghìn cái hân sở hữu, nói đúng hơn thì chuyện đó không đến lượt hân sử li.

- ....Alex đến và đưa cô ta đi- Ông ta tiếp tục nói, nhưng lời này lại làm hân hơi dăm chiêu, nhìn người đàn ông gia lệnh

- Đưa đây- Lập tức người đàn ông đưa tập tư liệu cho hân, nhìn những dòng chữ kèm theo một tấm ảnh nhỏ hân không khỏi nhếch môi, ngón tay thon thả xinh đẹp hơi miết lên gương mặt của cô gái trong ảnh,....chúng ta sắp gặp lại rồi!

~~~~~

Tg: đã cố gắng hết sức=> chap này dài hơn chap trước

Các bạn thông cảm vì đạo này bận quá, chap sau sẽ cố gắng hơn

Mong các bạn tiếp tục ủng hộ truyện~_~* cúi đầu*

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Bạn Gái Giả Mạo

Tiếng nhạc du dương tràn ngập không gian tĩnh mịch, nhưng vẫn không thể đã động được người trên giường, cánh tay nhỏ bé trắng nõn kéo lấy cái chăn trùm lên đầu, tiếp tục chìm vào giấc ngủ, chiếc điện thoại trên bàn vẫn không ngừng rung mang theo tiếng nhạc nhẹ nhàng, thời gian cứ từng chút trôi qua, tiếng nhạc vẫn bên bị vang lên, cuối cùng cũng làm người trong chăn mất hết kiên nhẫn, lập tức bật dậy với lấy chiếc điện thoại trên bàn,

không cần nhìn trực tiếp nhấn nút nghe

- Này, mới sáng sớm mà làm gì vậy hả?- Nó có chút gắt gỏng hét vào điện thoại, hôm nay là ngày nghỉ mà cũng muốn làm phiền nó ngủ nướng, bộ chán sống rồi hà. Tiếng hét của nó làm người đầu dây bên kia có chút giật mình không nói nên lời.

- Nếu không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây- Thấy bên kia không có động tĩnh, nó liền bực mình muốn tắt máy ngủ tiếp, nhưng còn chưa kịp làm gì đã bị giọng nói người kia làm tỉnh ngủ

- Sao bây giờ có mới nghe máy, có biết hôm nay là ngày gì không hả?- Alex tức giận hét vào điện thoại, chỉ hận không thể từ điện thoại lòi nó ra. Nó ở bên kia cũng gấp muốn chết, nhìn kim đồng hồ chỉ 8g30, nó

liền thấy không ổn hỏi Alex

- Cậu đang ở đâu vậy hả?- Nó vội vàng xuống giường làm suốt nửa thì ngủ, nhưng nó cũng chả để tâm vội vã chạy ra cửa sổ, như đoán được hành động của nó Alex liền hừ lạnh nói

- Hừ, tất nhiên là ở trước cổng nhà cô rồi- Lờ vội cất lên nó liền chột dạ, tay chân luống cuống nhanh chóng vén rèm cửa màu hồng, nhưng ngoài dự đoán phía ngoài cổng nhà họ Lê chả có ai cả, nó cẩn thận nhìn lại mấy lần nhưng kết quả vẫn như vậy, trái tim treo cao cũng trở lại bình thường.

- Ha...ha...ha...bị lừa rồi nhá, tôi biết thế nào cô cũng làm thế mà,...- Alex khoái chí cười nhạo làm nó không khỏi tức giận, cũng có chút nghi ngờ tên "thầy bói" đêm này có phải giờ trò lưu manh gì rồi không.

- Câm miệng, cậu còn dám cười tôi lập tức cho cậu một trận- Nó một bên đe dọa, một bên vội vã làm vsen rồi thay một bộ quần áo mà nó cho rằng đẹp nhất trong tủ đồ, rồi thuận tay cột một búi tóc đuôi ngựa, vừa nhí nhảnh lại dễ thương. Cũng nghe tên kia lái nhai một hồi trong điện thoại hỏi địa điểm muốn đến đón nó. Để tránh nghi ngờ nó liền hẹn hẳn ở quán cà phê khá xa nhà họ Lê.

Từ xa chạy đến nó đã thấy một chiếc xe hơi màu rượu đỏ xinh đẹp càng làm nổi bật dáng người cao ráo, tuấn lãng đang dựa lên nó. Hôm nay cậu ta mặc một bộ vét màu đen sang trọng, kết hợp với áo sơ mi màu trắng càng tăng thêm tạo nhả như một quý ông. Tay phải đút vào túi quần, tay trái liền tay gạt lên nhìn giờ, đôi mày anh tuấn hơi chau lại. Nó hốt hải đến trước mặt hẳn, không chút hình tượng thờ hồng học. Nhìn nó như vậy Alex liền không hải lòng

- Có đưa con gái nào như cô không hả, không sợ sau này không lấy được chồng à?- Alex kinh bi liếc nó

- Tôi có lấy được chồng hay không mắc mớ gì đến cậu, mà cậu dù có dùng kiểu tám người kiếng đến cho không tôi cũng chẳng thèm- nó cũng kinh bi liếc lại Alex, tiện thể còn lùi lại tránh xa cậu ta như thể nó "Dù đàn ông trên đời có chết hết bà cũng không thèm cậu!"

- Cái con nhỏ này, tôi tha độc thân suốt đời cũng không bao giờ lấy cô- Alex mặt mũi đỏ bừng trừng mắt lại nó. Tất nhiên nó cũng không chịu thua mà phản bác lại, vậy nên cuộc chiến tranh giữa hai người sẽ không bao giờ kết thúc nếu không có cuộc điện thoại gọi đến cho Alex. Vừa kết thúc cuộc gọi, mặt cậu ta đã đen xì, hốt thúc nó lên xe.

- Bấy giờ đi gặp mẹ cậu luôn sao- Nó nhìn ra cửa sổ xe hỏi Alex. Nói thật nó cũng chẳng nhớ hôm nay có hẹn với Alex đi làm cái "nhiệm vụ" trong đại mà hẳn nhớ và.

- Cô nhìn lại bản thân mình xem, ăn mặc như vậy mà cũng muốn đi gặp mẹ tôi, có khi mẹ tôi còn tưởng cô là người hầu ấy chứ đừng nói là bạn gái- Alex nhìn nó từ đầu đến chân không không khỏi lắc đầu chán nản. Ngó nghiêng khắp người nhưng nó lại chả thấy có chỗ nào không ổn, áo thun, quần jean, tóc đuôi ngựa, rất năng động và cá tính mà, không phải mấy người già đều thích vậy à?

- Mặc như vậy rất đẹp mà, người hầu có thể mặc đẹp như tôi sao? Nếu cậu không thích thì tự tìm người khác đi- Nó cũng không rảnh rồi đi giúp cậu ta, đã không được gì còn bị chê bai. Nó từng suy nghĩ rất nhiều về đề nghị của cậu ta, cũng không hiểu tại sao, với người vừa có sắc lại có tiền như cậu ta chỉ cần của đại cũng có cả năm người xinh đẹp hơn nó, nhưng tại sao không chọn những người đó mà lại chọn nó.

- Cô đang trốn tránh nghiêm đó hả? Nếu không thích có thể gọi bạn mình đến thay- Alex cười đều nói, bàn tay hơi xiết chặt vô lăng, khuôn mặt vẫn nhàn nhạt nhìn về phía trước. Nó ngồi bên cạnh nghe lời này cũng không biết nói gì, đành yên lặng cho đến khi xe dừng lại.

- Vào đi- Alex xuống xe rồi mở cửa cho nó. Trước mắt là một cửa hàng lớn, từ cánh cửa thủy tinh nhìn vào nó có thể nhìn thấy những bộ quần áo hết sức tinh xảo và đẹp đẽ. Vừa bước đến đã có một nữ nhân viên mở cửa và chào hỏi rất niềm nở. Alex không thêm đề ý trực tiếp ngồi vào chiếc ghế sofa bên trong cửa hàng.

- Gọi David ra đây, tôi muốn gặp cậu ta- Chồng tay lên chiếc ghế sofa, Alex thong thả nhìn cô nhân viên đối diện. Cô nhân viên kia cũng rất nhanh nhẹn lập tức vào trong tìm người.

- Đây, chúng ta đến đây làm gì vậy hả, không phải đi gặp mẹ cậu à?- Nó tò mò nhìn Alex hỏi, còn chưa kịp nghe câu trả lời thì đằng sau đã vang lên tiếng nói trầm ấm.

- Hi, Alex lâu rồi không gặp, cậu vẫn khỏe chứ- Phía sau, một chàng trai ngoại quốc bước đến gần nó, anh ta có mái tóc màu hạt hơi dài, được túm gọn sau gáy, đôi mắt xanh thăm xinh đẹp kết hợp với ngũ quan ôn hòa tạo cảm giác gần gũi.

- Tôi vẫn vậy, cậu thế nào rồi?- Alex tiến tới ôm lấy người tên David kia. Nếu nó đoán không nhầm thì hai người này chắc là bạn thân. Sau màn chào hỏi, lúc này David mới chú ý đến nó.

- Có gái này là ai vậy, không phải là bạn gái cậu đấy- David nhìn nó cười cười nói với Alex đứng bên cạnh.

- Ừm, cũng có thể hôm nay là như vậy- Cậu này tuy không lọt tai lắm nhưng cũng đúng, sau hôm nay bọn họ cũng chả liên quan gì đến nhau.

- Nhưng mà hiện tại cô ấy cần cậu giúp một chút- Alex đẩy ấn ý nhìn David

- Tốt, tôi sẽ làm cậu hải lòng- David vui vẻ nháy mắt với Alex rồi nhìn sang nó, làm một động tác mời hết hết chuyện nghiệp

- Không biết tôi có cơ hội bắt cóc cô một lát không công chưa- Lời này làm nó hết sức bất ngờ, lập tức lại ngại ngùng nhìn sang Alex, thấy cậu ta gật đầu mới yên tâm theo David vào bên trong.

- Có gái, hôm nay cô sẽ là người đẹp nhất- David nhìn nó ngồi trước bàn trang điểm tươi cười nói, đôi tay khéo léo cũng bắt đầu làm việc. Nó không biết đã bao lâu trôi qua, chỉ biết từ tóc đến mặt đều bị David xờ xoang, tất nhiên quần áo là tự nó thay, đến khi cả người nó đều cảm thấy lạ lẫm thì David lúc này mới hải lòng gạt đầu. Nhìn người trong gương nó không thể tin nổi bật thốt:

- Có gái xinh đẹp này là tôi à?- Trong gương, một cô gái xinh xắn, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhưng lại hết sức tỉ mỉ càng tăng thêm phần xinh đẹp, đôi mắt trong veo to, tròn nhìn vào chiếc váy màu đen đẹp đẽ dài đến gối làm lộ đôi chân nhỏ nhắn trắng như sữa. Mái tóc ngang lưng hơi xoắn búi thành búi nhỏ sau đầu, vài cọng tóc rừ xuống trên trán tạo nên một sự quyến rũ, mị hoặc trên khuôn mặt non nớt.

- Đúng vậy, cô gái xinh đẹp tuyệt trần đó chính là cô-David đứng sau lưng nó cười tươi nói. Lúc Alex nhìn thấy nó cũng phải giật mình, khuôn mặt tuấn tú hơi đỏ lên, nhưng lập tức bị cậu ta che dấu, hơi quay mặt đi nói

- Ừm, cũng không tệ - Nói xong câu này lập tức bước ra cửa, nhưng lại không nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo đằng sau của nó liền hơi bực mình, quay người lại nhìn nó

- Cô còn đứng đó làm gì, còn không mau đi- Nghe Alex nóng nảy hét lên nó không khỏi buồn cười với tính trẻ con của cậu ta, hơi bịu môi làm mặt quý, khen một câu thì chát cậu à. Dù bất mãn nhưng nó vẫn tập tễnh với đôi cao gót chạy theo cậu ta, cũng không quên để lại câu "cảm ơn" với David.

- Đây, đợi tôi với!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 30: Bữa Tiệc (1)

Giữa thành phố hoa lệ, nhộn nhịp tràn đầy ánh đèn, dòng người vẫn không ngừng di chuyển bận rộn với công việc của mình dưới ánh nắng chiều, nhưng làn khói bụi vẫn không làm ảnh hưởng đến tòa cao ốc to lớn nổi bật vẫn luôn sừng sững nơi phần đầu này- cao ốc Sumel thuộc tập đoàn JM.

- Chủ tịch, buổi tiệc sắp bắt đầu rồi- Cô gái cung kính cúi đầu với người vẫn luôn yên lặng người trên ghế đang vui đùa vào công việc. Cánh tay một mời đưa lên vén gọn vài cọng tóc màu vàng ra sau tai, ngược nhìn cô gái đối diện, hơi nheo mắt

- Không phải còn một tiếng nữa sao?- Giọng nói uyển chuyển mang theo chút âm đậm vang lên, bàn tay cầm tờ giấy cũng bỏ xuống, xoay nhẹ tách cà phê trên bàn.

- Chủ tịch, hôm nay người là nhân vật chính- Cô gái vẫn đứng một bên bình tĩnh nói.

- Không sao, 30p nữa hay đi- Người kia vẫn không để tâm đến lời cô gái tiếp tục nhìn vào tờ giấy trên bàn, đôi tay thon thả cũng nhanh chóng lướt trên bàn phím. Cô gái nhìn cảnh này không khỏi thờ dài, cắn môi lên tiếng:

- Chủ tịch...người...không muốn gặp thiếu gia sao?- Lời này lập tức làm bầu không khí trở nên ngột ngạt, yên lặng đến kì lạ, đôi tay nhanh nhẹn có hơi dừng lại, đôi mắt xanh thăm dưới cặp kính hơi lóe lên nhưng tất cả chỉ trong nháy mắt như thể chưa từng xảy ra.

- Dù sao...sớm muộn gì cũng gặp- Giọng nói thản nhiên vang lên, không một chút cảm xúc.

6g P:M

- Gặp mẹ cậu ở đây à?- đứng trong thang máy nó không khỏi lo lắng hỏi Alex. Dù là giả nhưng nó vẫn cảm thấy hơi hộp chết mất! Cảm giác như sắp gặp mẹ chồng vậy!

- Cô không cần gấp gấp vậy đâu, hay là....có cảm thấy muốn giả thành thật nên muốn gây ấn tượng trước mặt mẹ tôi!- Alex xoa cằm lưu manh nhìn nó, trên môi còn nở nụ cười hết sức đều.

"Bốp" một cú đấm bất ngờ bay tới bụng Alex làm cậu ta không kịp phản kháng, lập tức ôm bụng rên rĩ

- Cậu còn dám ăn nói bậy bạ.....Chặc- Nó đưa tay lên cổ làm động tác cắt nhìn Alex đang đau đón đe dọa. Hừ, nể tình nên mới đánh lên bụng đó...thử lần nữa xem, cậu chết chắc. Alex ăn đau nhưng vẫn cứng đầu trợn mắt nhìn nó.

- Bộ cô chột dạ hà, đánh đau như vậy....có phải con gái không đó- Bị nghi ngờ giới tính như vậy tất nhiên là ai cũng khó chịu rồi, huống chi người nói ra câu này hiện giờ không vừa mắt nó cho lắm

- Vậy để tôi chứng minh cho cậu xem tôi có phải con gái không- Lời này kèm theo một nụ cười âm hiểm làm Alex không khỏi ớn lạnh, hơi lùi lại đằng sau

- Có...có muốn làm gì chứ.....

- Đừng lo, sẽ nhanh thôi.....(Tg: Cảnh bạo lực=>Che lại)

~~~~~

"Tinh" cửa thang máy nhanh chóng mở ra, bên trong một đôi nam nữ bước ra. chàng trai cao lớn, điển trai, cả người lịch lãm, toát ra hơi thở quý tộc. Cô gái bên cạnh xinh xắn, dễ thương, cánh tay nhỏ nhắn khoát lấy tay chàng trai. Cả hai vui vẻ bước ra khỏi thang máy làm không ít người ghen tị, ngưỡng mộ khi nhìn thấy. Tất nhiên là họ không nhìn thấy cảnh tượng trong thang máy nên mới nghĩ vậy. Đứng trước cánh cửa lớn, tim nó lại đập nhanh lên hồi nhìn Alex mở cửa, cánh tay khoác trên tay cậu ta không tự chủ xiết chặt lại, chăm chú về phía trước.

Căn phòng rộng lớn sa hoa, trang trí tinh xảo, tụ tập rất nhiều người, người nào người đấy đều ăn mặc rất sang trọng và xinh đẹp, tiếng nhạc du dương kết hợp với khung cảnh tạo nên một sự ngăn cách về tầng lớp, bởi vì họ là những người giàu có và...quyền lực. Cuộc nói chuyện rôm rả có hơi dừng lại khi nó và Alex bước vào gây không ít sự chú ý cho mọi người xung quanh. Nó hơi sợ hãi khi thấy khung cảnh này, lập tức quay sang nhìn Alex.

- Không phải đi gặp mẹ cậu sao...cái này- Nó ấp úng nói, cái tên này thật quá đáng, lại muốn lừa nó sao? Trước mắt nhiều người như vậy. Chẳng lẽ tất cả đều là mẹ cậu ta sao?

- Tôi có nói mẹ tôi không ở đây sao?- Alex khiêu khích nhìn nó, đôi mắt hờ hung quét một lượt quanh căn phòng làm không ít cô gái mặt đỏ tai hồng, dù biết đã có người bên cạnh cậu nhưng cũng đều nói nên điều gì.

Tg: chap này ngắn mong mọi người thông cảm

Tại đạo này tg phải học thêm nhieu nên o có thời gian

Nhưng tg sẽ cố hết sức! mong các bạn tip tục ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: (2)

- Hôm nay là sinh nhật mẹ tôi.....nhìn cũng không tồi nhì!- Alex cười ngả ngớn nói, đôi tay thon dài cầm lấy ly rượu đỏ trên khay người phục vụ, cũng không quên đưa cho nó một ly nước trái cây. Nhìn cậu ta như vậy, trong lòng nó không khỏi cảm thấy bị thương, cũng bứt giần, không tiếp tục đòi co

- Rất đẹp, rất sang trọng...- Nó bình tĩnh trả lời, nhưng thật ra trong lòng cũng rất tò mò và phẫn khích, dù sao cũng là lần đầu tiên nó đến những nơi này. Alex cũng không ngờ nó lại nói như vậy, hơi ngạc nhiên nhưng lập tức lại bị nụ cười thay thế, kéo nó đến trước một bàn tiệc. Trên bàn bày rất nhiều thức ăn ngon và tinh xảo, chỉ cần nhìn thôi đã thèm rồi.

- Có đói không, nếu đói thì ăn chút gì đi- Lời này của Alex như tiếp thêm động lực cho nó, ánh mắt nhìn đồ ăn càng thêm sáng. Vì dậy trễ nên sáng chỉ kịp ăn qua loa, trưa cũng chưa ăn thứ gì, giờ không đói mới lạ, nó còn đáng tính bất Alex bù một bữa thật xứng đáng, không ngờ ước gì được đó rồi.

- Tôi không khách sáo đâu đó - nói rồi nó trực tiếp xông đến trước bàn ăn, tay lia đũa gấp thức ăn vào đĩa, nhanh chóng tạo thành một ngọn núi đồ ăn, sau đó lập tức tìm một chỗ kín đáo ít người đến ngồi xuống, bắt đầu cuộc chiến thức ăn. Cũng không thêm để ý Alex đã đi chỗ nào.

- Vị thức ăn xinh đẹp này có thể cho tôi ngồi chung không- tiếng nói nhẹ nhàng trầm bổng phát ra từ trên đầu không khỏi làm nó đang vui đầu trong đám đồ ăn giật mình, ngẩng đầu lên, vừa nhìn đến khuôn mặt kia nó hoàn toàn kích động, miếng thịt gà cũng vì thế mắc trong cổ họng.

- Khụ....khụ....khụ....-Nó liên tục ho khan, mặt đỏ bừng vì mắc nghẹn, nước mắt cũng ứa ra. Chàng trai thấy nó như vậy liền biết không ổn, vội vàng đưa ly nước trên bàn cho nó.

- Không sao chứ- Đôi tay vỗ nhẹ lên cái lưng nhỏ nhắn của nó, giúp nó thuận khí. Uống sạch ly nước nó như được cứu sống, cả người có chút chật vật, vén vài cọng tóc trên trán ra sau tai nhíu mày liếc người bên cạnh

- Sao anh lại ở đây- Chàng trai cả khuôn mặt đẹp như thiên thần, cả người toát ra khí chất nhẹ nhàng, thoải mái, bộ âu phục màu trắng tạo nhã kết hợp với nụ cười ấm áp trên môi càng làm người ta say mê.

- Hì, mèo nhỏ, chúng ta lại gặp nhau- Chàng trai cười như nắng ấm, đôi mắt hoa đào cong lên nhìn nó làm cả người nó không tự giác run lên, có chút gượng gạo nhìn người trước mặt. Gặp lại cái con khỉ!
- .....Anh....và tôi thì có liên quan gì chứ- Nó cứng ngắc nói, tay không tự chủ toát ra chút mồ hôi ẩm ướt, không hiểu sao mỗi lần lại gần tên này nó lại luôn cảm thấy bầy an.
- Sao em lại nói như vậy chứ, người ta rất đau lòng đó, chúng ta thân thiết như vậy chẳng lẽ tất cả em đều quên hết sao?- chàng trai có chút nũng nịu nói, trên mặt mang theo uất ức như chú cún nhỏ bị bỏ rơi, đáng thương hết mức, lại làm nó kinh tởm không nói nổi.
- Tôi với anh thì có thân thiết khi nào chứ! sao có hề ăn nói trắng trợn như vậy- Nó trừng mắt nhìn chàng trai, nó và anh ta cùng lắm chỉ xảy ra tai nạn, cũng cùng lắm bị anh ta dè lên người, nhưng cũng là nó chịu thiệt, anh ta có cần trưng ra khuôn mặt oán phụ như vậy không.
- Mèo nhỏ, em thật không thành thực, đừng cứng đờ rồi, chạm cũng chạm rồi, cần gì phải xấu hổ chứ!- Chàng trai cười quỵên rũ, hơi nghiêng người về phía nó làm nó không khỏi lùi lại, chỉ kém lập tức xách dép chạy thôi.
- Hai người đang làm gì vậy- Giọng nói như vị cứu tinh của nó, lập tức đứng dậy trốn sau lưng Alex, nhìn hành động như bị ma đuổi của nó Alex không khỏi buồn cười, thì ra cũng có lúc biết sợ nha! như vậy mới giống con gái chứ!
- Alex, là cậu à?- Chàng trai còn đang buồn bực khi thấy nó chạy mất không ngờ lại nhìn thấy Alex, tâm tình vui vẻ hẳn lên.
- Hạo Thiên, anh về nước khi nào sao em không biết!- Alex ngạc nhiên, lập tức tiến tới thân thiết ôm lấy chàng trai. Cảnh này không khỏi làm nó đứng hình 3s....(-_-)...trái đất cũng quá tròn rồi.
- Anh còn muốn cho cậu một bất ngờ, tất nhiên không thể báo trước- Hạo Thiên cũng ôm lấy Alex rồi nói, không quên nháy mắt nhìn nó làm nó lạnh sống lưng, không tự chủ lui lại vài bước, mong sao tránh xa tên "bệnh" này.
- Anh lúc nào thích tạo bất ngờ? sao em không biết- Alex buông Hạo Thiên, khó hiểu nhìn anh.
- Hôm nay sinh nhật bác gái, bất ngờ tất nhiên không thể thiếu- Hạo Thiên bí ẩn nói, lại nhìn nó sau lưng Alex đầy ẩn ý
- Em không ngại giới thiệu vị tiểu thư xinh đẹp này với anh chứ- cậu này vừa nói ra nó lập tức muốn trốn tên này rồi vút cho cả sáu cũng không thấy hối tiếc. Người này cũng quá..."mặt dày" rồi.
- A, đây là Bảo Linh..bạn gái em- Alex không chút nghi ngờ kéo nó đến trước mặt Hạo Thiên giới thiệu, còn không quên bổ sung với nó.
- Còn đây,...là anh họ tôi, Hạo Thiên...-

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 32: (3)

- Xin chào, tôi là Hạo Thiên, rất vui được gặp cô,...Bảo Linh- Hạo Thiên cười tà mị, đưa tay ra trước mặt nó, đôi tay thon dài đặc biệt trắng trẻo như một nghệ sĩ dương cầm nhưng trong mắt nó lại như móng vuốt của "ác ma".
- X..in..chào- nó chậm chạp đưa tay chạm vào tay Hạo Thiên rồi nhanh chóng rút lại nắm chặt góc váy, khuôn mặt cứng rắn nện ra một nụ cười miễn cưỡng. Có trời mới biết nó sợ tên này như thế nào! Hạo Thiên thấy nó hành động như vậy cũng không tiếp tục làm khó, lập tức xoay người tạm biệt, xem ra là có chuyện gấp.
- Không khí có chút xấu hổ nhanh chóng bị xua tan bởi tiếng nhạc du dương! nó nhận cơ hội tiến lại gần Alex một chút, nhỏ giọng hỏi
- Mẹ anh là người như thế nào vậy?- "biết người biết ta, trăm trận, trăm thắng" vậy nên muốn giả mạo tất nhiên là phải tìm hiểu. Alex có chút suy tư khi nghe câu hỏi, hơi vuốt cằm nhìn nó, nhưng vẫn điềm đạm trả lời
- Bà ấy,...có thể nói là một người phụ nữ rất giỏi giang và mạnh mẽ, một mình chống lên cả bầu trời cho bà và tôi,...cũng không cần đến đàn ông, nên nhiều lúc tôi cũng thấy mình khá vô dụng trong mắt bà- Nó càng nghe càng phấn khích thì ra là người phụ nữ quyet lực nha, còn là một người mẹ đơn thân tuyệt vời, những người như vậy hẳn rất rất giỏi, mẫu tò mò của nó lại nổi lên rồi.
- A, chủ tịch Lâm tới rồi- Không biết ai trong đám đông lên tiếng làm tất cả mọi người đang rôm ra nói chuyện liền hướng mắt ra cửa. Trước cửa người phụ nữ khoảng bốn mươi nhưng do được chăm sóc tốt nên nhìn không ra dấu vết thời gian trên khuôn mặt, vẫn bộ dáng đoan trang xinh đẹp, lại quý phái lạnh lùng, đôi mắt xanh thăm đặc trưng ngoại quốc mang chút sắc bén lướt qua mọi người trong phòng, một đầu tóc màu vàng búi gọn sau gáy kết hợp với chiếc váy đuôi cá màu đỏ càng tăng thêm phần quỵên rũ, như một vị nữ vương cổ đại. Nó có chút thất thần nhìn người phụ nữ, cũng không để ý người phụ nữ ấy đã đứng trước mặt mình , cho đến khi Alex bên cạnh lên tiếng
- Mẹ, người vẫn rất xinh đẹp- Alex có chút cười đùa nói, nhưng lại không dấu được sự quý trọng trong mắt đối với người phụ nữ này. Người phụ nữ cũng không trách móc ngược lại yêu thương nhìn cậu, sau đó lại dõi ánh mắt lên người nó.
- Đây là bạn gái con sao?- Giọng nói uyển chuyển lại nhẹ nhàng rất không hợp với bộ dáng có chút lạnh lùng của bà nhưng lại làm người khác rất thoải mái.
- Xin chào bác, cháu là Bảo Linh- nó có chút hồi hộp nói, đầu cũng không tự chủ hơi cúi xuống, đối với người lớn nó vẫn luôn có một thói quen lễ phép. Cảm nhận được có ánh nhìn soi mói trên đầu nó càng thêm lo lắng, chuyện này xem ra cũng không dễ như nó nghĩ. Tưởng chừng cả thế kỉ đã trôi qua thì cuối cùng nó cũng nghe thấy giọng nói trong trẻo cất lên
- Ừm, rất tốt, con trai bác xem ra cũng rất có mắt chọn người, nhìn xem đứa nhỏ này rất xinh đẹp và hiểu chuyện-Nó thật sự không kịp thích ứng với lời khen này, ngượng ngùng liếc mắt nhìn người phụ nữ
- Bác quá khen rồi- Nó cười cười che giấu bất an lúc này. Alex thấy mọi chuyện tiến triển rất tốt lập tức tiến tới trước mặt người phụ nữ bày tỏ ý kiến.
- Mẹ, người cũng thấy cô ấy rất tốt, đừng bắt con đi xem mắt nữa con mới mười bảy thôi, còn rất trẻ, còn muốn chăm sóc cho mẹ- Alex lên tiếng vì tương lai của mình lại không nghĩ đến câu nói làm nó đứng bên cạnh suýt học máu, 17 giờ à, nó cứ nghĩ phải hơn chứ, lúc trước chỉ là thuận miệng xưng hô, xem ra bây giờ cũng không cần đổi rồi.
- Cái thằng này, sao có thể nói như vậy, mẹ vì tương lai của anh mà suy nghĩ, anh lại trách móc mẹ, chẳng lẽ anh còn muốn giao du với mấy đứa con gái hư hỏng đó- Người phụ nữ có chút tức giận nói, giọng nói cũng không kiềm chế được mang chút lạnh lùng, trong mắt lại không che dấu được lo lắng và đau lòng.
- Hì...hì...hì..mẹ, con chỉ đùa thôi, người đừng tức giận, con chỉ muốn mẹ để con tự do yêu đương một chút mà thôi, Bảo Linh có phải em cũng thấy vậy đúng không?- Alex thấy mọi chuyện không ổn vội vàng lên tiếng giảng hòa, cũng không quên kéo nó theo, bị nhắc tên nó cũng không biết nói gì đành gắt đầu phụ họa, dù sao bây giờ bọn họ cũng cùng một chiến tuyến, người này từ người kia cũng không xong.
- Đúng vậy bác đừng tức giận, Alex chỉ muốn là muốn có nhiều thời gian chăm sóc bác thôi- Lời này của nó hiệu lực không nhỏ lập tức làm người phụ nữ nguôi giận, tiến tới kéo lấy tay nó, nhỏ giọng trò chuyện.
- Chỉ có cháu là hiểu chuyện, không giống như thằng con trai bác, lớn như vậy vẫn chưa biết tự lập,....- Người phụ nữ không quản mọi người xung quanh chờ đợi trực tiếp người xuống nói chuyện với nó, ngồi bên cạnh nó cũng không nói gì nhiều chỉ chen vào vài câu nhưng không khí lại hòa hợp đến kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Khiêu Vũ (1)

- Chủ tịch Lâm, buổi tiệc nên bắt đầu rồi!- Nhân viên phục vụ nhỏ giọng nhắc nhở người phụ nữ vẫn đang chuyên tâm nói chuyện. Bị kêu người phụ nữ có chút không hài lòng nhũn mày, nhưng vẫn gật đầu đứng dậy hướng nó cười thân thiện

- Bảo Linh, cháu cùng bác khai tiệc đi- Nó nghe vậy cũng không thể từ chối lập tức theo người phụ nữ đi lên khán đài, mọi người phía dưới thấy vậy cũng thờ phào một hơi, nhìn nhân viên phục vụ đứng cảm động tận thường.

- Hôm nay Lâm Mỹ Dung tôi mở buổi tiệc này thứ nhất là để ăn mừng sinh nhật thứ 41 của tôi, thứ hai là việc hợp tác của tập đoàn JM và tập đoàn Lê Phát của nhà họ Lê thành công tốt đẹp- Lâm Mỹ Dung vừa ngắt lời phía dưới đã đồng loạt vang lên tiếng vỗ tay kèm theo nghị luận. JM chủ yếu về xây dựng, còn Lê Phát lại là tập đoàn đa ngành, đều là những tập đoàn lớn và nổi tiếng, tuy JM chỉ là tập đoàn mới xuất hiện nhưng so với nhà họ Lê lâu năm thì cũng không thua kém là mấy, lần này hợp tác xem ra dự án không nhỏ, bọn họ cũng muốn chen một chân vào kiếm lời đây.

- Nay, đây là muốn hợp tác cái gì vậy?- Nó hỏi Alex vừa bước tới bên cạnh, dù sao nhà họ Lê ít nhiều cũng liên quan đến nó, không thể không hỏi thăm.

- Cái này a, tôi cũng không rõ lắm, nghe nói là một dự án xây dựng khách sạn sáu sao,...à mà cô hỏi làm gì?- Alex liếc mắt nhìn nó nghi ngờ. Khuôn mặt đẹp trai hơi đi sát vào nó, mắt cũng nhìn chăm chăm làm trong lòng nó không khỏi chợt dạ lùi lùi vài bước, miệng lắp bắp, còn đang định giải thích thì cả người liền ngã vào lòng ngực ấm áp phía sau lưng, trên đầu lập tức vang lên tiếng cười khúc khích

- Mèo nhỏ, lần này là em tự nguyện- Hạo Thiên quàng tay lên cổ nó vui vẻ cười làm nó suýt nữa giật mình mà cắn phải lưỡi, mắt trừng lớn lập tức giãy giụa khỏi anh ta

- Cái đồ điên này còn không mau thả ra- Nói rồi nó dùng khuỷu tay đẩy mạnh về phía sau làm Hạo Thiên ăn đau lập tức bỏ tay, Alex một bên nhìn thấy cũng không ngăn cản, sờ mũi nhìn trời như không liên quan, trong lòng lại bày tỏ thái độ đồng cảm

- Mèo nhỏ, em lúc nào lại bạo lực như vậy- Hạo Thiên xoa xoa chỗ đau ai oán nhìn nó. Nỗi sợ của nó với Hạo Thiên cũng vì thế mà mờ nhạt hẳn, tên này đúng là rất đáng đánh.

- Mấy đứa còn ở đây làm gì, buổi tiệc bắt đầu rồi mau đi khiêu vũ đi chứ- Lâm Mỹ Dung bước tới lập phần khởi nói, nhìn thấy Hạo Thiên cũng không ngạc nhiên.

- Bác gái, bác không phải là muốn khiêu vũ với cháu đấy chứ,...cháu chưa thử lái máy bay (bà già) bao giờ nhưng nếu là bác thì đành vậy- Hạo Thiên nhăn nhó nói, bàn mặt hết sức miễn cưỡng.

- Cái thằng nhóc này, ăn nói bày cái gì vậy hả? có tin bác lập tức kêu ba cháu ném quay lại Mĩ không?- Hạo Thiên bị đe dọa lập tức gờ tay đầu hàng, vẫn không quên nhìn nó

- Mèo nhỏ, hay là em cùng anh khiêu vũ đi- lời này vừa nói ra lập tức Hạo thiên nhận ngay cái liếc mắt khinh bỉ của Lâm Mỹ Dung

- Cháu quá bị ồ rồi, đến cả bạn gái của em họ cũng muốn cướp không sợ trời đánh à! lập tức cắt- Nói rồi lập tức kéo Hạo Thiên đi, không quên để lại cái nháy mắt đầy ẩn ý "cố lên con trai, cướp lấy trái tim mĩ nhân!" Alex tất nhiên cũng nhìn thấy cái nháy mắt đó, trong lòng chợt dạ không ít, nhưng vẫn mời nó khiêu vũ ai ngờ lại bị nó khinh bỉ

- Cậu nghĩ tôi biết khiêu vũ à?- Lời này nói ra tuy hơi nhục nhưng còn hơn không nói để chút nữa lên sân nhảy còn nhục hơn.

- Thật ra tôi cũng không nghĩ là cô biết đâu, nhưng mà cô đã giúp tôi giúp cho chót đi, thế này nhé...tí nữa cô cứ bước theo tôi là được rồi!- Nghe thì dễ nhưng chưa thử thì sao biết được.

- Cái này...-Nó còn chưa kịp nói hết đã bị Alex kéo ra giữa sân nhảy, gây không ít sự chú ý của mọi người xung quanh, làm nó hết sức lúng túng. Một đôi kim đồng ngọc nữ vừa bước ra ánh đèn lập tức tập chung trên người họ kết hợp với tiếng nhạc nhẹ nhàng sẽ tạo nên khung cảnh tuyệt đẹp nếu như không có ai để ý đến khuôn mặt xám trắng của nó.

Alex một tay nắm lấy tay nó một tay đặt trên eo, khuôn mặt tuấn tú có chút đỏ vì ngượng, không phải cậu chưa từng đụng vào con gái nhưng khi đụng vào nó lại cảm thấy ngượng chết đi được, thật không đáng mặt nam nhi mà. Tình trạng của nó cũng không khá hơn là bao, chỉ muốn bẻ gãy cái tay trên eo mình, nhưng đánh cân nhắc nhận, tay có chút run run đặt tên vai Alex. Một điệu nhạc nổi lên, hai người có chút cứng ngắc chuyển động.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 34: (2)

- Sang trái- Alex nhỏ giọng nhắc nhở, bước chân của nó cũng hỗn loạn đi chuyển theo lời Alex. Cũng may phần bài này tiết tấu khá chậm, nếu không nó đã trở thành trò cười rồi!

- A... cô...- Chân bị gậy cao gót giẫm lên chân có chút đau kêu lên, nhưng Alex không nói thêm gì chỉ có thể trừng mắt cảnh cáo nó.

- Xin lỗi...tôi không cố ý- Nó ngại ngùng lên tiếng, một màn này không ai chú ý đến vì bọn cũng đang say xưa khiêu vũ trong điệu nhạc, coi như là may mắn

- A...cô có tỉnh đúng không?- Alex đen mặt gần từng tiếng, xem ra chân lần nữa bị đập không nhẹ, nó cũng rất áy náy, nhưng mà đôi cao gót này thật sự rất khó di chuyển, nó cũng là lần đầu tiên mang gậy cao như vậy.

- Xin lỗi, tôi thật sự là không thể nhảy- Nó năn lòng lên tiếng

- Cái gì mà không thể, bộ cô là con cóc sao, dễ như vậy cũng không làm được- Alex tức giận kèm theo kinh bỉ nhìn nó, chân cũng di chuyển chậm lại để nó theo kịp, trong lòng cũng khó hiểu với hành động của mình. Hừ! đúng là con nhỏ phiền phức.

- Cậu mới cóc, hướng dẫn như cậu có ma mới hiểu- Nó cũng tức giận không kém phần bác.

Một màn đấu khẩu này đều lọt vào mắt Lâm Mỹ Nhi và Hạo Thiên vẫn đứng một bên. Đào nhẹ chất lỏng màu đỏ trong ly, Lâm Mỹ Nhi lại một phen tính toán trong lòng, con trai bà cũng đã rất lâu mới để lộ bộ mặt như vậy, xem ra đứa nhỏ đó cũng không tệ. Bà cũng không muốn làm khó hay bắt bẻ, nhưng cũng không phải là hoàn toàn tin tưởng với những kẻ lại gần Alex mà không có mục đích.

- Bác gái, bác hình như rất vừa lòng với mèo nhỏ- Hạo Thiên bộ dáng tươi cười có chút sắc bén khó thấy trong con ngươi màu nâu café xinh đẹp.

- Con bé rất tốt, chỉ là.....

- Chỉ là chuyện cũ bác không thể quên- Hạo Thiên ngắt lời của Lâm Mỹ Nhi, giọng nói bình thản nhưng lại đầy khẳng định, nghiêm túc đến kì lạ cũng làm Lâm Mỹ Nhi vốn bình tĩnh lại có chút giật mình sợ hãi.

- Chuyện đó đừng nhắc lại, đặc biệt là với Alex, nếu không ngay cả cháu bác cũng không tha đâu!- Lâm Mỹ Nhi nghiêm khắc nhắc nhở Hạo Thiên, khuôn mặt cũng một mảng lạnh lùng đáng sợ. Hạo Thiên đành gờ tay đầu hàng.

- Được rồi, được rồi, chuyện đã qua không hắc lại, dù sao cháu vẫn còn rất thích cuộc sống tự do ở đây, nhưng mà đừng nói với cháu là bác không nhìn ra bọn họ đang diễn đấy nhé- Hạo Thiên nửa đùa nửa thật

nói.

- Cái gì cũng có thể từ giả thành thật, cháu cũng đừng nhúng tay vào chuyện của Alex, nếu không đừng trách bác- Lâm Mỹ Nhi lại một lần nữa nhìn Hạo Thiên cảnh cáo, trong đầu lại một lần suy nghĩ vì chuyện này.

- Biết, biết, biết, nhất định không làm ki dà cản mũi- Hạo Thiên đầy thâm ý nói, trên môi treo nụ cười dịu dàng làm mê hoặc không biết bao nhiêu cô gái, như loài hoa anh túc, khiến người ta mê mết....không lối thoát.

7:00 p.m, Sân Bay

Dòng người đông đúc qua lại trong sân bay rộng lớn, muôn màu muôn vẻ, nhưng vẫn không làm mất sự nổi bật của đoàn người áo đen đang đi ra, khí thế lớn như vậy, không chú ý cũng khó. Dẫn đầu nhóm người là một chàng trai cao lớn mặt đỏ đen, quần jean, áo thun đơn giản nhưng khắp người lại tỏa ra khí thế vương giả, khiến người người chỉ dám nhìn từ xa mà không dám đến gần, khuôn mặt cũng bị nón lưỡi trai và mắt kính đen che kín tạo thêm cảm giác thần bí, tò mò nhưng lại sợ hãi không dám khám phá. Phía sau chàng trai là hơn chục người mặc vét đen cao to vạm vỡ, khuôn mặt cũng bị mắt kính đen che lại, lạnh lùng, cũng tàn ác đến đáng sợ. Một đám người này vừa bước ra đã khiến không ít người e ngại mà tránh xa.

- Đã tới- hơi hít môi mòng, chàng trai lạnh lùng lên tiếng. Người áo đen phía sau lập tức cung kính trả lời

- Vâng, bọn họ đang đợi bên ngoài- Lời này vừa ngắt đã thấy vài chiếc xe BWM chống đạn chờ sẵn bên ngoài, chàng trai cũng không nhiều lời trực tiếp tiến về phía chiếc xe đầu tiên, mở cửa ngồi vào.

- Chuyện đó xử lý thế nào rồi- Vừa ngồi vào xe, chàng trai đã lên tiếng hỏi, đôi mắt lơ đãng nhìn ra cửa sổ nhìn những cảnh vật dần lùi lại phía sau.

- Số hàng đó tuy đã lấy lại, nhưng vẫn tồn thất không ít, Hắc Bảo xem ra hưởng lợi nhiều nhất trong vụ này- Giọng nói trầm ấm phát ra từ chàng trai ngồi bên ghế lái phụ. Chàng trai khuôn mặt cương nghị điển trai, mái tóc cắt ngắn gọn gàng mang chất quân nhân, kết hợp với làn da màu đồng càng tăng thêm phần mạnh mẽ.

- Ừ, câu xử lý hết chuyện còn lại đi, thời gian này tôi phải quay lại nhà chính- Chàng trai phía sau vẫn lạnh lùng, đôi tay thon dài gõ xuống mũ và mắt kính lộ ra khuôn mặt hoàn mỹ đến cực điểm như bức tượng được điêu khắc tinh tế nhất, lại như một kiệt tác được ông trời ưu ái, dành tất cả tâm huyết để hoàn thành, không chút tì vết, cũng nhẵn bóng như ngọc. Khuôn mặt như vậy đã làm không biết bao nhiêu cô gái điên đảo, nhưng lại không thể chạm đến, chỉ có thể từ xa nhìn ngắm mà tiếc hận.

- Được, chỉ là có một số chuyện vẫn còn cần cậu nhúng tay vào- Chàng trai phía trên hơi nghiêng đầu ra phía sau giọng nói cũng nghiêm túc thêm vài phần.

- Tôi biết, thứ chúng nọ tôi tất nhiên phải tự tay tôi đòi lại- Đôi mắt xinh đẹp ẩn nhẫn sự khát máu.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Âm Mưu(1)

Một khúc nhạc kết thúc, mọi người trong sân nhảy lập tức tản ra, nó cũng như được cứu thoát, không thêm để ý Alex đứng một bên sắc mặt không được tốt cho lắm, liền hướng bàn tiệc ngồi xuống nốc sạch ly nước trái cây trên bàn, mong sao hạ bớt lửa giận trong lòng.

- Cô như vậy là sao chứ, người bị đau là tôi mà!- Alex bước đến trước mặt nó, gương mặt tuấn tú càng thêm tối tăm, lời nói ra cũng mang chút hờn dỗi khó phát hiện.

- Tôi thế nào thì kệ tôi, liên quan gì đến cậu, bị đau là đáng, ai kêu không chịu tránh- Nó cũng khó chịu không kém, trừng mắt nhìn Alex, giúp xong lại còn bị người ta chửi, nó quá rảnh rồi đi mới giúp cậu ta mà.

- Sao cô có thể ăn nói ngang ngược như vậy hả?- Alex tức nắm lấy cánh tay nó, kéo mạnh ra ngoài. Nó bị kéo đau như vậy cũng không vui vẻ gì, lập tức kéo lại nhưng lại không thể nhúc nhích được gì, tên này....khi nào lại khỏe vậy, không phải lần trước bị nó đánh thế thảm sao? Cái này....chẳng lẽ nó yếu đi sao? Không thể a....Vì lo suy nghĩ nên khi bị kéo ra khỏi bữa tiệc nó cũng không biết.

- Đây, buông ra đi- Nó nghiêng răng nói. Đã đứng trong thang máy rồi mà tên này cũng không buông tay, bộ tính kéo lên xe luôn sao, như vậy chẳng phải nó mất hết mặt mũi "chị hai" sao.

- Hừ- Alex thả tay nó ra, ánh mắt đầy cảnh cáo nhìn chằm chằm nó, mà nó cũng chẳng để tâm chỉ lo lắng nhìn cổ tay mình hẳn lên một vòng đỏ rực đau rất nổi bật trên làn da trắng tuyết của nó. Tên này thật quá đáng mà.

- Đồ điên- nó lăm bầm một câu rồi lập tức quay mặt đi cho đến khi thang máy mở ra cũng không có phản ứng.

- Còn không mau bước ra- Thấy nó vẫn còn đứng trong thang máy không chịu đi ra, Alex lại muốn nổi nóng.

- Cậu muốn đi đâu?-Nó không tiếp tục đối co với Alex, chậm rì bước ra khỏi thang máy, lại nhìn một vòng tầng hầm để xe.

- Theo tôi- Alex thấy nó không tiếp tục lì lợm đứng trong thang máy, tâm tình lập tức thoải mái, dẫn đầu bước đi. Nó không không cần nhìn bước theo cậu ta, đi được một đoạn thì Alex đột nhiên dừng lại, làm nó đi phía sau hơi tò mò, ngược đầu nhìn thử, liền bật thốt.

- Oa! cái này là của cậu à- Nó tròn tròn mắt nhìn thứ trước mắt. Đây là xe mô tô đó nha, nhìn bóng loáng nữa chứ! Cái này chắc phải mất rất nhiều tiền mới mua được đấy, cậu ta đúng là sang chảnh mà, không thể nói là nó phản ứng thái quá, bởi vì chiếc mô tô này thật sự là nhìn rất đẹp, màu đỏ rực kết hợp với đen tuyền trở nên rất hài hòa, trong mắt nó chiếc xe này như có thêm một tầng ánh sáng lấp lánh vậy. Ôi, ngưỡng mộ quá đi mất, giá như nó cũng có một chiếc như vậy....ha ha ha...không phải mọi người đều ghen tị chết sao, vừa nghĩ vậy ánh mắt của nó nhìn chiếc xe càng thêm sáng chói.

- Tất nhiên, tôi mà phải đi mượn đồ sao- Alex cười có chút kiêu ngạo, cầm chiếc nón bảo hiểm trên xe ném cho nó, cũng tự đội cho mình một chiếc, sau ngồi lên xe, thấy nó tiếp tục nhìn mà không nhúc nhích liền lên tiếng

- Đây lập tức thu lại ánh mắt bị ôi đó và lên xe ngay cho tôi- Nó bị lời nói này làm giật mình tỉnh mộng, không khỏi có chút xấu hổ gãi đầu, lại thấy cái gì đó không đúng, lập tức hỏi

- Không phải lúc đến đây đi bằng xe hơi sao?....vậy sao cái này...- Nó nhỏ giọng nói

- Cả hai đều là của tôi, còn đứng đó nhiều lời thì tôi bỏ cô ở đây - Alex sao không nhìn ra ánh mắt nghi ngờ của nó, trong lòng cũng chẳng ngạc nhiên, dù sao cũng không phải lần đầu nó nhìn cậu ta như vậy, vậy nên mới nói, lá gan của nó rất lớn.

- A, tôi lập tức lên- Nó vừa nói vừa leo lên xe, dù sao cũng là lần đầu tiên được ngồi mô tô nên không thể lơ mất cơ hội, nếu không sẽ hối hận chết mất.

- Bám chắc vào- Nó còn chưa kịp hiểu câu nói, cơ thể suýt nữa mất cân bằng ngã ra sau, nó lập tức phản ứng theo bản năng ôm chặt lấy Alex

- Cậu cố ý à- tiếng nói của nó có chút mờ hồ vì bị gió quẹt qua, trong lòng lại thấy bất an, có phải nó sai lầm gì rồi không?

- Liên quan gì đến tôi, chẳng phải đã tôi kêu cô bám chắc vào à- Nắm chặt tay lái, Alex thấy trong lòng rất thoải mái. Chiếc mô tô đỏ rực như đốm lửa phóng như bay trên đường khiến mọi người còn chưa kịp nhìn rõ đã mất hút trong màn đêm.

- Đồ điên này, cậu muốn trả thù cũng không thể làm vậy,...mà đây là....đường cao tốc mà, cậu muốn chết cũng không thể kéo theo tôi nha, mau chạy chậm lại đi...- Nó hoảng hốt, hét bên tai Alex, cậu ta cũng

quá điên rồi, chuyện này không thể giỡn được.

- Cô sợ chết à, người như cô cũng sợ chết sao?- Alex nhếch khóe môi, dưới chiếc nón bảo hiểm lại có phần lạnh lùng khó phát hiện. Chiếc mô tô cũng không hề chậm lại làm nó phía sau càng thêm sợ hãi.

- Tôi cũng là người mà, tất nhiên sợ chết, mau dừng lại đi cái tên điên này- Nó đúng là ngu mới lên chiếc xe này mà, đã vậy còn gấp tên điên này nữa. Nó chỉ cảm thấy tim đập thật mạnh, cảm giác sợ hãi dâng trào trong lòng.

- Tôi đưa xe rất cừ đấy- Alex vẫn không thêm đề ý lời nói của nó, chiếc xe lại càng phóng nhanh như gió. Ngồi đằng sau nó có chút run rẩy, cảm nhận cơ thể bỗng nhiên trở nên nhẹ nhàng. Trước mắt nó, một chiếc xe tai cũng đang lao đến, chỉ cần vài mét nữa...vài mét nữa thôi sẽ đụng phải, cả người như không thờ nổi, không thể nói lên lời, như bị kẻ dao vào cổ vậy, cảm giác như sắp thấy tử thần sao lại quen đến vậy, giống như đã từng trải qua, nhưng trong kí ức lại chẳng có gì cả. Nhưng mà....nó không thể chết, bởi vì...ba...mẹ đang đợi nó.

Tg: -Xin lỗi mọi người vì chap này chậm trễ, tại bông vừa bị bệnh, để bù thì ngày mai sẽ có chap mới

-Sắp vào năm học nên bông o có nhieu thời gian, nhưng sẽ cố gắng 3=>4 chap/tuần

- Có ý kiến hay thắc mắc j mọi người cứ comment lại cho bông. Và rất cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện^_^

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: (2)

Đầu óc nó mơ màng, nhắm chặt hai mắt, tay ôm lấy Alex cũng không buông lỏng.....1 giây kia nó nghĩ cuộc đời mình đã kết thúc, trong thời khắc quyết định đó, luôn có thứ gì đó muốn kéo nó lại...là người đó...khuôn mặt tuy mơ hồ nhưng hình ảnh lại rất rõ ràng chân thật, giống như mọi chuyện đã từng xảy ra.....thời gian vẫn trôi qua, bản thân đột nhiên cảm thấy...thật ra cái chết không đáng sợ, chỉ là không thể chết, bởi vì rất luyến tiếc. ....mí mắt run rẩy hé mở để lộ đôi con ngươi lạnh lùng nhuốm... máu...thì ra một khắc kia chiếc xe đã chuyển bánh, cũng như cuộc đời của nó vậy,...bắt đầu thay đổi.

- Sợ lắm sao? tôi đã nói là tôi lái xe rất cừ mà, vậy nên...không chết được đâu- Alex cọt nhả nói, nhưng một lúc sau vẫn chưa nhận được câu trả lời từ người phía sau, tâm tình hơi bất ổn lại tiếp tục lên tiếng

- Sợ đến phát ngốc rồi à,...chỉ là giỡm...

- Mau dừng xe lại- Giọng nói của nó đột nhiên trở lên lạnh lùng.

- Cô....

- Nếu không dừng tôi sẽ nhảy xuống...- Vẫn giọng nói không chút nhiệt độ khiến người ta run rẩy, nhưng lại khiến người ta không thể không tin

- Này, đừng làm vậy, cô biết nếu nhảy sẽ chết mà- Alex nhủ mấy khó hiểu, sau lưng lại cảm thấy ớn lạnh.

- Biết, tôi cho cậu mười giây....1.....2.....- Tiếng nói trong trẻo lạnh lùng, không một tia tạp chất làm lại Alex đang lái xe có chút sao nhãng, cảm thấy nguy hiểm....nếu không phải rất phi lý thì có lẽ cậu ta đã nghĩ người phía sau...không phải nó.

- Cô đang thách tôi sao- Chiếc xe vẫn không giảm tốc, khóe môi Alex hơi nhếch lên, che giấu khó hiểu trong lòng.

- Không, tôi đang cược, cược chính mạng sống của, vậy nên...7....8.....- Nhẹ nhàng lại sắc bén khiến đối phương sợ hãi lùi bước, như bước vào sương mù, u mê không lối thoát.

- Được rồi, được rồi, coi như ván này tôi thua cô- Alex dừng xe, giọng nói đầy bất đắc dĩ. Tháo xuống nón bảo hiểm, quay đầu lại nhìn nó nhưng không ngờ nó lại vọt xuống xe trước chạy tới một gốc cây không ngừng nôn mửa

- Cô...- Alex thật sự không còn lời nào để nói. Cảm giác khó hiểu gì đó đều tan biến, lại cảm thấy hình như mình vừa bị lừa.

- Này, tôi muốn uống nước...- Những gì ăn được trong buổi tiệc đều bị nó nôn hết rồi, đầu óc choáng váng không ta hết, tóc tai có chút rối loạn, bụng cũng trống rỗng khó chịu.

- Cầm lấy đi- Alex một hồi lục lọi mới tìm được chai nước khoáng đưa cho nó. Nó cũng không khách sáo lập tức chộp lấy.

- Thật là mất hình tượng- Đứng một bên Alex không khỏi lắc đầu phê bình.

- Hình tượng cái con khi, nếu không phải tên khốn nhà cậu thì tôi sẽ như vậy sao?- Nó hỏn hển nói, nếu không phải cơ thể rã rời thì nó đã nhào lên cho tên này một trận rồi.

- Tôi còn tưởng là cô rất hướng thụ cảm giác gần cái chết chứ!- Alex cười cười nói, lời này lại làm nó lập tức xù lông.

- Cậu muốn chết thì từ mà tìm đường liên lụy tới tôi, mà tôi tự hỏi có phải...cậu cũng luyến tiếc?- Giọng nói càng lúc càng nhỏ, cuối cùng lại như thì thầm tự hỏi lại gây cho người đối diện một tia xao động nhưng lập tức chôn giấu như chưa từng có.

- Tôi chả có gì để luyến tiếc chỉ là nếu bất cứ chết cùng thì cô sẽ oán tôi, để tôi làm quỷ cũng không yên, như vậy chẳng phải rất phiền sao?- Alex nhìn vào đôi mắt trong veo của nó, lại như nhìn về một nơi xa xăm nào đó, bàn tay trong túi quần cũng siết chặt lại. Nó bị nhìn đến nỗi da gà, bỗng nhiên điện thoại trong túi vang lên, nhìn tên người gọi đến nó hơi chần chừ, nhưng vẫn nhấn nút nghe.

- Báo Linh à,...con mau đến bệnh viện x đi...ông nội...ông nội không ổn rồi!...- Đầu dây bên kia bà Ngọc nức nở nói. Lời này cũng làm nó giật mình, không phải ông ta vài ngày trước vẫn rất tốt sao, nó suy nghĩ một chút rồi trả lời

- Được, lập tức đến- Nói rồi nó cúp điện nhìn Alex vẫn yên lặng đứng đó lại không biết nói gì, cũng không thể không nói.

- Tôi có việc gấp.....đi trước....vậy tạm biệt- Nó cũng không rõ mình đối với Alex là như thế nào,...là bạn,...không đến mức, kẻ thù cũng không phải, vậy thì....cứ coi như người qua đường đi, không phải nó vô tình mà bởi vì nó thấy hai người ở hai thế giới khác nhau.

Tg: Có nhieu bạn hỏi Bông về nam chính Bông cũng không biết trả lời thế nào, chỉ có thể nói với các bạn đọc là nc đã xuất hiện rồi nha, nếu nói thêm nữa thì truyện sẽ mất hay, vậy nên mong các bạn thông cảm Còn j thắc mắc hay có ý kiến thì cứ comment lại giúp Bông nhé! để Bông có thêm động lực viết truyện, và cuối cùng cảm ơn các bạn khi đã ủng hộ truyện. <^_^>

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: (3)

Nó xoay người đến bên ven đường vẫy một chiếc taxi, tuy không quay đầu lại nhưng nó biết phía sau luôn có một ánh mắt nhìn chăm chăm mình. Lúc mở cửa xe nó hơi dừng lại, khẽ môi hơi mím lại nhưng không nói lời nào tức tặc ngồi vào xe. Chiếc xe chậm rãi lăn bánh, bóng người bên ngoài dần lui lại nhưng ánh mắt vẫn dõi theo nó.

- Cho tôi đến bệnh viện x- Nó nhỏ giọng nói, tay bấm liên tiếp lên điện thoại, nó khựng lại trước một số điện thoại nhưng lại nhanh chóng bấm nút xóa, trong lòng tràn đầy suy tư. Khoảng 20p sau chiếc xe dừng lại trước cổng bệnh viện, nó trả tiền rồi bước xuống xe. Trước cổng bệnh viện chú Lâm vừa nhìn thấy nó thì nhanh chân bước đến, gương mặt vốn hiền từ giờ tràn đầy lo âu

- Tiểu thư, người đã đi đâu vậy? Bệnh tình ông chủ tái phát...hiện giờ- Chú Lâm gấp gấp nói, tay chân xoắn cả lên, mắt đi đáng về nghiêm trang mọi ngày.

- Tôi biết rồi, chủ đừng gấp, tạm thời vào đó xem thế nào- Nó bình tĩnh nói với chú Lâm, trong lòng cũng có chút lo lắng, tuy đối với người ông này nó không chút cảm giác thân quen nhưng dù sao vẫn là ông nội, hơn nữa cũng chỉ có ông ta mới biết ba mẹ đang ở đâu, vậy nên không thể không quan tâm.

Chú Lâm nghe nó nói cũng không tiếp tục nhiều lời dẫn nó vào trong. Lên thang máy rồi đi vài vòng liền thấy phòng cấp cứu sáng đèn đỏ trước mắt, trước phòng bà Ngọc yếu đuối dựa vào chồng bên cạnh. Ông Thành cũng lo lắng không kém, đôi mắt tinh tường liên tục nhìn về phía phòng cấp cứu. Nhưng người thứ ba lại hoàn toàn phá bỏ bầu không khí, vẫn bộ dáng xinh đẹp không chút tí vết, gương mặt cũng không chút quan tâm, Hà My ung dung ngồi một bên, khi vừa nhìn thấy nó bước vào lập tức lạnh giọng nói

- A! Đúng là cháu gái ngoan mà, ông nội bị bệnh mà giờ này mới đến, thật không hiểu ông nội coi trọng đứa như mày ở điểm nào- Giọng nói lạnh lạnh của Hà My đặc biệt vang dội, làm bà Ngọc và ông Thành lập tức quay đầu nhìn nó

- Tôi làm gì cũng không liên quan tới chị, từng phát ngôn lung tung, không người ta nghĩ mình không bình thường đấy- Nó bình tĩnh nói, nó thật sự rất lười đối co với Hà My, đối với người thích gây chuyện như vậy nó thật sự không có biện pháp

- Mày...hừ...Nhà quê như mày cũng biết ăn mặc đẹp rồi sao?- Hà My lúc này mới chú ý đến bộ váy trên người nó, tất cả đều là hàng hiệu, trong lòng cũng vì vậy mà một phen tính toán

- Bảo Linh, con đã đi đâu từ sáng sớm vậy- Bà Ngọc cũng đầy nghi ngờ nhìn nó, đôi mắt cũng không tự chủ lùi vài lần trên chiếc váy, đôi mắt hiện lên tia sắc bén nhưng nhanh chóng biến mất chỉ để lo lắng

- Đi đâu là chuyện của tôi, không cần các người quan tâm, nếu không tôi sẽ rất khó chịu đấy-Giọng nó lạnh lạnh nói, trong lòng tràn đầy chán ghét, nếu cứ tiếp tục cái cuộc sống giả tạo này sớm muộn gì nó cũng phát điên

- Mày,.....

- Được rồi! đừng làm ồn nữa- Hà My còn chưa kịp phát hỏa đã bị ông Thành chặn lại. Tuy tức giận nhưng đành nuốt vào, Hà My lấy túi xách trên ghế bước ra khỏi phòng chờ, trước khi đi còn không quên để lại cho nó một cái liếc xéo. Rồi khỏi phòng Hà My đến khu vườn phía sau bệnh viện, đây là nơi ít người đến, Đặc biệt là vào ban đêm nên khi cô ta đến đây cũng chả có ai. Rút chiếc điện thoại trong túi cô ta nhanh chóng ấn gọi một dãy số trong trí nhớ.

-Alo- Giọng nói trung tính, không phân biệt được nam nữ từ đầu dây bên kia vang lên

- Tại sao con nhỏ đó vẫn không bị gì, chẳng lẽ tin tức là giả- Hà My tức giận gầm gừ từng tiếng.

- Không thể, chính mắt tôi đã nhìn thấy nó đập phá ở quán bar Win, trừ khi....

- Trừ cái gì cơ?- Hà My nóng nảy gặng hỏi, đối với người kia càng nghi ngờ

- Chuyện này tạm kết thúc đi- Người kia bỏ lại một câu rồi cúp máy làm Hà My không kịp phản ứng, đến khi nhận ra cũng đã muộn

- Khốn kiếp, con nhỏ đó sao lại tốt số như vậy chứ.....-Hà My tức giận lắm lắm, móng tay không tự chủ bấm vào da thịt, nhưng lại không cảm thấy đau đớn bang ngọn lửa căm thù trong lòng cô ta

- Con đang làm gì vậy?-tiếng nói đột ngột cắt lên làm Hà My giật mình quay đầu lại

- Mẹ, người ở đây từ lúc nào- Hà My lo sợ nhìn bà Ngọc bước đến trước mặt, nhưng không nói một lời nào mà đột ngột cho cô ta một bạt tay. Khuôn mặt đột ngột đau rất làm Hà My không kịp phản ứng, chỉ biết dùng tay bụm chặt lấy má đỏ bừng đau đớn, khó hiểu nhìn bà Ngọc

- Mẹ, sao....

- Câm miệng, mẹ nuôi con lâu như vậy để con làm những việc này sao- Đôi mắt vốn nhu hòa giờ tràn đầy lạnh lùng, khiếm khắc chưa bao giờ xuất hiện.

- Mẹ, chuyện này con thật sự nhẫn nhịn đủ rồi, con...

"Bốp" Một cái tát nữa hạ cánh trên mặt Hà My, làm cô ta đau đến ứa nước mắt nhưng lại không thể phản kháng, cả người như vô lực nhìn bà Ngọc, trong lòng dâng lên sợ hãi mà vốn dĩ đã chôn giấu từ lâu.

- Nhẫn nhịn, con gọi đó là nhẫn nhịn à! Những gì mẹ đã dạy chẳng lẽ đều bị cái gọi là nhẫn nhịn của con cuốn hết rồi sao, hãy xử sự cho đúng thân phận của mình đi.- Giọng nói bà Ngọc tuy nhẹ nhàng lại sắc bén khiến Hà My không khỏi run rẩy.

Tg: chap mới của năm học.

Năm học mới thực sự rất bận rộn nên o có tgian nhieu cho truyện, mong các bạn thông cảm! Nhưng bông sẽ cố gắng!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Tốc Độ(1)

Đồng hồ trên tường chỉ mười giờ đúng, hai mắt nó bắt đầu nhú chặt lại vì buồn ngủ, xoa xoa hai cánh tay bắt đầu nhiễm lạnh nó cố lắc đầu xoa tan mệt mỏi, sợ rằng chỉ một chút nữa thôi nó sẽ lăn ra đây ngủ mất, cái cánh cửa im lìm trắng toát trước mặt sắp bị nó chăm chăm cho đến khi thủng một lỗ cuối cùng cũng mở ra, bác sĩ mặc áo blu trắng uể oải bước ra làm nó giật mình từ trên ghế loạng choạng đứng dậy, ông Thành và chú Lâm cũng vội vàng tiến đến hỏi thăm

- Cha tôi thế nào rồi- ông Thành nhanh chóng mở lời, gương mặt nghiêm nghị đầy lo lắng nhìn vị bác sĩ già đầy kinh nghiệm

- Ông ấy đã qua cơn nguy hiểm,....nhưng,...- Vị bác sĩ hồi lâu không nói lên lời, sau đó lại lắc đầu đề nghị gấp niềng ông Thành, nó một bên cũng tò mò nhưng cũng không nhiều lời liền im lặng ở một bên nhìn mọi việc . Khi ông Thành vừa đi, Hà My và bà Ngọc cũng quay lại,

- Cha thế nào rồi- Bà Ngọc vừa bước đến liền hỏi chú Lâm, đôi mắt vẫn ươn ướt vì khóc, nhưng không làm nó chú ý, người làm nó đặc biệt chú ý là Hà My vẫn đi phía sau. Giương mặt trắng bệch vì nhiều phần, hai mắt ửng đỏ làm nó không khỏi liên tưởng đến mấy bộ phim kinh dị, từ lúc bước vào cũng không ngừng mặt lên nhìn nó, cô gái này khi nào lại đổi tính rồi. Nghĩ rồi nó cũng chẳng thêm quan tâm, tiếp tục nghịch ngợm với cái điện thoại cho đỡ buồn ngủ

- Tiểu thư, tôi đưa người về nghỉ ngơi trước- Chú Lâm sau khi báo cáo tình hình cho bà Ngọc liền đến trước mặt nó lo lắng nói.

- À, ừm- dù sao cũng chả còn gì để nó phải ở đây, liền gật đầu với chú Lâm, nó bỏ điện thoại vào túi sách rồi theo chú Lâm ra ngoài nhưng còn chưa đi được mấy bước thì phía sau Hà My cũng đuổi theo

- Tôi cũng muốn về- Lời này làm cả nó và chú Lâm đồng loạt quay đầu lại nhìn Hà My

- Tôi nói là....tôi cũng muốn về- Bị nhìn như vậy Hà My liền khó chịu lên cao giọng. Chú Lâm còn định nói gì đó thì nó liền lắc đầu sau đó tiếp tục bước ra ngoài, chú Lâm liền thở dài gật đầu

- Được, vậy tôi đi lấy xe

Đường phố đêm nhộn nhịp, tiếng la hét kèm theo tiếng bánh xe ma sát vào mặt đường đánh mạnh vào màng nhĩ làm nơi này càng thêm rối loạn, khung cảnh đường đèn chói chang nổi bật trong màn đêm lại mang cái tên rừng rậm- Thung lũng quỷ- nơi những người đam mê tốc độ không thể bỏ qua cho dù không ít tay đua đã bỏ mạng ở đây.

- Cố lên! cố lên aaaaaaa- tiếng la hét ồm ồm khi chiếc xe màu đỏ như chớp phóng lên trước, nhưng trong số đó cũng có người không phục liền chửi bới.

- Hừ, ngựa non háo thắng- Người nói là một người đàn ông cao to, khuôn mặt hung dữ không ngừng văng những lời nói tục với những người ủng hộ chiếc xe màu đỏ làm không ít người bắt đầu lên tiếng

- Này, anh là ai? sao lại có thể nói năng như vậy?- Người thanh niên luôn miệng ủng hộ chiếc xe màu đỏ cũng bị người đàn ông này làm tức giận lên tiếng

- Ông mày là ai còn phải hỏi à? - Nói rồi hắn ta liền tung một cú đấm vào mặt người thanh niên làm anh ta ngã lăn ra đất, máu từ trong miệng liên tục phun ra khiến anh ta đau đớn lẫn lộn, mọi người xung quanh cũng bị cảnh máu me này làm cho sợ hãi lập tức tản ra, trong lúc này bất chợt có người hét hoảng la lên

- Hấn....là....là....Quý Vương?- Lời này liền khiến đám đông xì xào, không ít người nhận ra hắn ta.

- Hấn ta không phải chính là Quý Vương- tay đua số một của thung lũng quỷ 3 năm trước sao?- Một cô gái xinh đẹp nóng bỏng lên tiếng.

- Chính là hấn a, nhưng không phải biệt tăm biệt tích 3 năm rồi sao? bây giờ lại xuất hiện làm gì- một cô gái xinh đẹp khác lên tiếng, cũng nói lên suy nghĩ của mọi người.

- Còn không phải vì có người giỏi hơn sao?- Lời này như thêm dầu vào lửa khiến không ít người gật đầu cho là đúng làm người đàn ông được xưng là Quý Vương cũng bị chọc tức, liền kêu gọi lớn tiếng

- Là ai? Có giỏi thì ra đây thi đấu với ông này!- Lời thách đấu vừa buông đã không ít người hưởng ứng, càng bùng nổ hơn khi thấy người vừa lên tiếng là một chàng trai trẻ điển trai đang dựa người trên chiếc xe hơi đôi rục, cũng là người luôn dẫn đầu trong cuộc đua khi này.

- Được thôi, có lẽ Quý Vương đã đến lúc thay thế rồi- Chàng trai hơi cong khoe môi làm các cô gái xung quanh như say mê điên đảo, không kiềm chế được mà lớn tiếng ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 39: (2)

Hai chiếc xe màu đen và đỏ cùng dừng ở vạch xuất phát, tiếng gào rú từ động cơ phát ra nghe rộn người, từ chiếc xe màu đen người đàn ông nhưn người nhìn chàng trai bên chiếc xe màu đỏ đầy kinh thường, ngón trỏ chìa xuống dốc, giọng nói tục tắng vang lên

- Miệng còn hôi sữa mà cũng còn muốn thi với ông đây! đúng là không biết lượng sức, nếu tức thì thì quý xuống xin tha biết đâu ông đây sẽ nhẹ tay- lời nói ra ngày càng đầy ngạo mạn của người đàn ông không một chút ảnh hưởng đến chàng trai trong chiếc xe màu đỏ, ngược lại khuôn mặt tuấn tú lại nở nụ cười nửa miệng, đưa cọt lên tiếng

- Chưa bắt đầu cũng không thể biết được ai sẽ quý dưới chân ai- Lời này thực sự làm người đàn ông tức giận không nhẹ, danh xưng "quý vương" của hắn nào có thể để tên nhóc này sỉ nhục, nghĩ rồi hắn liền hét lớn

- Bắt đầu đi- Cùng lúc đó hai chiếc xe như tia lửa phóng vút trên đường cao tốc để lại cho đám người phía sau một khoảng mù mịt. Nhưng ngay lập tức mọi người liền thấy điểm kì lạ khi chiếc xe màu đỏ chỉ chạy theo phía sau chiếc màu đen, không có ý định vượt lên trước, lập tức xung quanh nổi lên bàn tán

- Không phải chứ, sao không vượt lên- Cô gái xinh đẹp khó hiểu lên tiếng

- Hừ, còn không phải e sợ quý vương sao- một chàng trai khác liền khinh thường lên tiếng

- Còn không phải ghen tị với người ta sao- Một cô gái khác lập tức lên tiếng bênh vực, không thể phủ nhận là lòng cô đã xao động khi vừa thấy thiếu niên.

- Xi, tên đó chỉ được bộ dáng có thể làm lên tích sự gì chứ, đàn bà các người đúng là không có mắt- Vài người đàn ông khác thấy bất bình xen vào liền làm cuộc tranh cãi thêm sôi nổi, không ai biết rằng cuộc đua đã có sự thay đổi không hề nhỏ.

- Hừ, đoạn dốc phía trước ông sẽ cắt đuôi mày- Người đàn ông nắm chặt vô lăng nhả lời ngoan độc, chiếc xe màu đen cũng vì vậy mà không ngừng tăng nhanh tốc độ tiến thẳng tới con dốc nhỏ trên đoạn núi treo leo, nơi không ít người đã mất mạng, nhưng mâu chốt chính là độ nhỏ hẹp của nó, chỉ đủ một chiếc xe đi qua, chỉ cần một sơ xuất nhỏ liền rơi xuống vực sâu bán mạng cho từ thần

- Sập bẫy rồi- Chàng trai hé môi mỉm cười, cũng lập tức cho chiếc xe màu đỏ tăng tốc bám sát chiếc xe màu đen không rời

Chỉ thấy chiếc xe lao như bay tới dốc một cách điên cuồng, nhìn thấy cảnh này không ít người sợ hãi hô lớn, nhưng ngay lập tức chiếc xe quẹo trái một cách ngoạn mục ,an toàn vượt qua khu dốc, mọi người chứng kiến liền thở phào đầy khâm phục, trong lòng cũng đoán trước người chiến thắng. Nhưng lại không ai ngờ tới, vừa qua dốc một đoạn chiếc xe liền mất tay lái, tiếng " Rầm" to lớn vang lên, chiếc xe đã tông thẳng vào núi đá, còn chưa kịp ngạt nhiên thì đằng sau chiếc xe màu đỏ đã nghiêng ngang vượt

qua, chỉ chậm rãi rồi lập tức cán đích. Cái kết quả này....cũng không thể ngờ tới đi.

Bắt ngờ này vừa hết, bắt ngờ khác lại đến, năm sáu chiếc xe BMW màu đen không biết từ đâu kéo đến, trên xe không ít người áo đen bước xuống, khuôn mặt lạnh băng, hất ám được kính che lại tay cầm súng ngắn áp chế đám người nhón nháo trên khán đài. Vài người vì quá sợ hãi mà hét lớn bỏ chạy lộp lộp bị đánh ngã, hoặc bắn thuốc mê, một số người khôn ngoan liền im lặng, theo dẫn dắt của người áo đen ra xa khán đài

" Cách" của xe mờ ra, từ xa chỉ mờ mờ thấy một đôi chân dài thẳng tắp bước xuống, ngay sau đó một chàng trai cao lớn xuất hiện. Đôi mắt sâu thẳm nhìn về phía chàng trai bước ra từ chiếc xe màu đỏ, mái tóc ngắn hơn rừ xuống che khuất một mảng suy nghĩ lướt qua nhanh chóng

- Lâu không gặp, tôi cũng không nghĩ anh lại trực tiếp đến đây tìm tôi đó, Z- Chàng trai từ chiếc xe màu tím bước đến gần người trước mắt, khoe mắt cong cong nở nụ cười lười biếng

- Alex, Không phải cậu cố tình?- Tiếng nói hồ hững, lạnh băng không chút cảm xúc, không ai có thể xâm phạm

- Ha, tôi xem thường năng lực của anh rồi, nhưng tôi hơi thắc mắc nha, anh nhận ra tôi với khuôn mặt này sao?-Nói rồi đưa tay xoa xoa khuôn mặt điển trai

- Là do cậu chủ quan- Đút tay vào túi quần, hần lững lờ nhìn cậu, ánh mắt hiện lên tia sắc bén

- Được rồi, được rồi số hàng đó là do tôi cướp, thế nào muốn tìm tôi tính xỏ sao, chỉ là sợ hôm nay không được rồi- Vừa nói cầu liên lui ra phía sau mấy bước, khoe miệng nhếch lên, "bùm" lập tức một màn khói trắng mù mịt hiện lên, đám người áo đen kinh ngạc nhưng không dám nổ súng, cho đến khi khói trắng tan hết thì người và xe cũng không thấy.

- Thuộc hạ thất trách- Người áo đen cúi đầu trước hần chuẩn bị nhận hình phạt. Nhưng đợi một lúc lâu cũng không thấy động tĩnh, chỉ kịp thấy dáng người khuất trong xe, trong lòng không khỏi thờ phào

- Sao cậu không bắt hần- Làm bạn với hần bao nhiêu năm sao anh còn không rõ bản tính của hần, nhưng truyện lần này lại ngoài dự đoán.

- Tôi không thích- hần thong thả lật từng xấp tài liệu trên đùi, ánh mắt vẫn chăm chú không chút xao động làm người bị hỏi đành nản lòng

- Được rồi, không nói cái đó nữa, vậy cậu có đến trường không?- Mặc dù đã biết trước câu trả lời nhưng anh vẫn hỏi lại cho chắc nào ngờ nhận được câu trả lời làm anh suýt té ngựa.

- Đến- Một câu thôi nhưng lực sát thương không hề nhỏ nha!

- Tôi không nghe nhầm?

- Không- Được rồi xe như anh thực sự không hiểu người bạn này.....à không là chưa từng biết!

TG: Máy hư nên không thể có chap đều, xin lỗi mọi người, nhưng từ giờ mình sẽ cố gắng ra chap đều mỗi tuần. Mong các bạn thông cảm>...<

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Giờ tan học

- Ngày chiều nay chúng ta đi ăn đi- Nó cười hi hi nói với Tường Lam và An Vy, hai mắt chỉ không kém sáng lấp lánh

- Được, chiều này tao sẽ....ăn còn Bảo Linh mày sẽ bao- An Vy tươi cười vỗ vai nó, làm nó cũng bị lời này làm đứng hình 3s sau đó lập tức gạt gù

- Haizz, tao chỉ sợ số tiền nhỏ nhoi của mình không chịu được miệng heo của mày thôi- Không cần nói cũng biết nó sẽ ăn một cú trời giáng từ An Vy, biết sao được nó vừa xúc phạm "đại mỹ nhân" mà.

- Được rồi được rồi chiều này tao bao nhưng mà tui bay chờ chút, tao vào lấy đồ đã- Tường Lam vừa lên tiếng liền xoay người chạy mất hút vào trường

- Này....- Nó khó hiểu gãi đầu, cái gì mà quan trọng vậy chứ.

15p trôi qua mà nó vẫn không thấy Tường Lam quay lại tâm trạng không khỏi không yên, nó cùng An Vy còn đang định vào trong tìm thử, thì từ xa thấy một cô gái lạ mặt, trên người mặc đồng phục Lê Dương hót hải hay tới trước mặt nó, thờ hồng học nói

- Tường...Lam ở nhà kho...bị....- Cô gái vừa thờ gấp vừa nói làm nó lo lắng .quát lớn

- Rốt cuộc là cậu ấy làm sao-Lời này lập tức dọa sợ cô gái làm cô ta phát khóc

- bị...bị ngã rồi,...máu...máu rất nhiều- Giọng cô gái nức nở nói, hai tay níu chặt nó. Nó chưa kịp định thần thì bản thân đã theo bản năng chạy vọt vào trong trường. An Vy thấy vậy cũng định chạy theo nhưng lại bị cô gái lúc này kéo lại.

- Cô làm gì vậy?- An Vy nhàu mày khó chịu nói, kéo mạnh tay ra khỏi cô gái, nào ngờ cô ta càng níu mạnh hơn

- Cậu, cậu không thể đi, chúng ta....chúng ta phải gọi cấp cứu- Cô gái lắp bắp nói, cánh tay càng xiết chặt An Vy

- Nhưng tôi muốn vào trong đó xem tình hình- An Vy lạnh giọng nói, ánh mắt sắc bén lướt qua khuôn mặt tái mét của cô gái

- Chuyện này không.....- Cánh tay cô gái không khỏi nói lòng, giọng nói mang theo run rẩy

- Sao? chuyện này không được à,...Nói mau, cô là ai- Tiếng nói tức giận rít qua cô họng, An Vy đẩy mạnh cô gái ra khỏi mình làm cô ta ngã nhào xuống đất, vì đau mà nước mắt lại ứa ra

- An Vy, sao chỉ có có mình cậu, Bảo Linh đâu- Tường Lam vừa bước tới liền khó hiểu hỏi, lại nhìn về mặt An Vy liền biết có chuyện không tốt. An Vy nhìn thấy Tường Lam liền hiểu, trong lòng dâng lên lửa giận, bàn tay run rẩy nắm chặt

- Không được, nhà kho....- An Vy lăm lăm nhưng vẫn dành tia li trí cuối cùng nói với Tường Lam rồi chạy vội về phía nhà kho của trường

- Giữ chặt cô gái dưới đất lại, đừng để cô ta chạy thoát- cô gái kia nghe vậy liền run rẩy muốn đứng dậy chạy trốn nhưng lại bị Tường Lam giữ lại, cô gái yếu đuối so với người biết chút võ như Tường Lam thì không là gì liền nhanh chóng bị chế ngự.

An Vy dùng hết sức lực chạy, khuôn mặt xinh đẹp bị gió tạt qua lạnh buốt, nhưng không thể nào đánh tan được nỗi sợ hãi trong lòng cô, Bảo Linh tao xin mày, làm ơn làm ơn đừng xảy ra chuyện gì, làm ơn? Nêu không tạo phải đối mặt với họ thế nào đây. Từng tiếng "bịch, bịch..." trong lòng ngực lần áp tâm trí khiến mắt cô nhòa đi, từng giọt nước ảm áp lần trên má cô, vừa nhìn thấy cánh cửa, tia hy vọng trong lòng cô liền le lói, nhưng khi bước vào tất cả đều vụt tắt, chỉ thấy trên nền đất đỏ đặc rơi ra khắp nơi từ chiếc ba lô của nó, còn có bùa may mắn của bác gái làm mà nó luôn giữ khư khư nữa nhưng lại không thấy người đâu.

- Bảo Linh, Bảo Linh, mày ở đâu, mau trả lời tao đi, tao xin mày đó,....hu....hu....làm sao bây giờ, làm sao đây- An Vy khóc nức lên, khuôn mặt trang điểm hoàn mỹ cũng bị nước mắt làm tèm lem, cô rút điện thoại trong áo cho nó nhưng liên tục khóa máy, trong lòng lăm vào tuyệt vọng.

- Không được, mình phải tìm người giúp.....nhờ ai....nhờ ai được chứ....a anh họ, chỉ có anh ấy mới giúp được- Nói rồi cô liền tìm dây số quen thuộc, từng tiếng" tút...tút...tút" vang lên khiến trái tim cô không khỏi thất lại

- Alo- Giọng nói lười biếng khàn khàn như mới ngủ dậy của chàng trai trẻ vang lên

- Anh họ là em, em có chuyện quan trọng muốn nhờ anh, chuyện này chỉ có anh mới giúp, em cầu xin anh đó- An Vy cắn chặt răng nói, cô biết người anh họ của cô tính tình thất thường lại không thích thân cận với

ai, nhưng ngoài anh ấy ra cô không thể nhờ ai được nữa

- Nói thử xem- giọng nói vẫn không có gì thay đổi lại mang theo chút hờ hững

- Bạn em, cô ấy bị bất cóc rồi, anh có thể giúp em tìm cô ấy không?- Giọng nói cô mang theo cầu khẩn..."tút...tút...tút" cô biết người bên kia đã tắt máy, còn việc có giúp hay không còn phải tùy. Suy nghĩ một hồi cô cũng lấy lại tinh tảo, vội vàng quay trở lại chỗ Tường Lam, cô cũng phải hành động, xem ra cô gái kia cũng biết chút gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 41: Bắt Cóc

Ánh sáng le lói vào khung cửa trải lên căn nhà đồ nát, những mảng rêu xanh ròn ẩm mốc trải đầy chân tường mang theo cảm giác ẩm ướt, lại nhạt nhạt mùi tanh của máu xõng vào cánh mũi. Cái đầu đau nhức khiến nó không đủ tỉnh táo để phân biệt mọi thứ xung quanh, càng có khăn hơn khi hai mắt bị che kín. Nó muốn rên vài tiếng cũng khó khăn vì cái cổ đau rát, như muốn nứt ra, cánh tay tê dần vì không thể cử động càng làm tình trạng của nó thêm chật vật. Cả đời oanh liệt của nó xem như tan thành mây khói rồi. Lúc trước còn xem thường khi thấy mấy cảnh này trong phim ảnh, bây giờ thì hay rồi, bản thân cũng không thoát khỏi, dù có giới võ đến mấy nó cũng không thoát khỏi đánh lén, lại còn thêm thuốc mê mạnh như vậy.

- Xem ra cô tỉnh táo rồi nhì- Giọng nói trầm trầm, không rõ cảm xúc nhưng nhiều đó cũng khiến đó biết được đó là một người đàn ông trung niên ngoài 40t (đoán thế)

- Đây ông chủ, sao lại bắt tôi làm gì? tôi không có tiền, muốn tổng tiền thì nên người giàu có một chút- Nó không khách khí nói, không phải là nó không nghĩ ra chiều hướng khác chỉ là không dám nghĩ thôi, nếu như bọn bắt cóc thực sự có ý định khác thì phải làm sao đây, trong lòng nó không ngừng gào thét tìm cách, dù thế nào cũng không thể để bản thân bị vấy bẩn. Dù nghĩ "chết vinh còn hơn sống nhục" thì bản thân nó cũng không khỏi có chút sợ sệt trước cái chết.

- Hừ, tiền....thứ tầm thường ấy thì tao không cần....thứ tao cần là.....- Chỉ nghe đến đây thôi nó cũng muốn run rẩy toàn thân rồi, nó không dám chắc là bản thân có thể thoát khỏi nơi này, nhưng nhất định không thể để chuyện này xảy ra.....khôn mặt đáng thương của nó nhấn lại thành một đoàn, nước mắt liên bị ép chảy ra

- Ông chủ à, là on tha cho cháu đi, cháu sai rồi, chủ muốn bao nhiêu tiền cháu cũng cho hết.....nhưng chủ đừng làm gì cháu....không cuộc đời của cháu sau này phải làm sao đây, cháu còn ba mẹ chưa kịp báo hiếu....chủ hay thương tình tha cháu ra đi mà.....cháu cũng không xinh đẹp như chủ nghĩ đâu, bộ đáng gầy tong teo này, xem chừng còn có bệnh trong người nữa....- Vừa nói nước mắt nó liền thi đua chảy xuống trên gò má. muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu, chỉ là trong lòng không thăm tự phỉ nhổ bản thân, nhất định phải nhẫn nhịn, dù không khiến bọn bắt cóc động lòng trắc ẩn gì đó thì cũng phải kéo dài thời gian chờ người đến cứu, may ra mới có thể thoát.

- Có bệnh? hừ đừng tưởng bản thân tao không biết mày đang giấu chuyện gì, chỉ cần....

- Chủ à, cháu bị bệnh thực mà, là bệnh truyền nhiễm chết người đấy....chỉ cần lại gần cũng có thể lây bệnh đấy- Nó không ngừng chửi rủa ông già biến thái trước mặt này, đúng là biến thái cấp độ nặng mà! thân "liều yếu đảo to" như nó phải làm sao đây???

- Tao Không cần biết....chỉ cần mày nói rõ mọi chuyện

- Sao ông chủ có thể quá....mà khoan đã chủ muốn tôi nói chuyện gì?- Hình như nó vừa thấy một tia hi vọng rồi, chỉ cần không phải chuyện gì nguy hiểm thì khả năng thoát được cao hơn rồi!

- Già nai, tên hôm đó cô cứu cùng cô có quan hệ gì? À không trực tiếp nói hẳn đang ở đâu thì đúng hơn, nếu khai thật thì hôm nay cô có thể đi rồi- Người đàn ông thâm độc nói, chân cũng từng bước lại gần nó, mang theo đe dọa. Khẩn bị mất lập tức bị kéo khiến ra khiến nó nhìn rõ người trước mắt, khuôn mặt hân đều bị mũ và khổ trang che kín nhưng nhiều đó cũng đủ đáng sợ làm nó cúi đầu không dám nhìn thêm

- Ha....chủ à, bình tĩnh chút, thực sự chủ nói gì tôi không hiểu lắm, tôi thực sự là không biết chủ đang nói cái gì cả- Nó thực sự là không biết tên này muốn nói gì, dù sao mạng sống của bản thân cũng không thể đem ra đánh cược, vậy nên chuyện này cũng không thể nói bậy, nếu không sẽ càng thảm.

- Không biết? có thật là không biết, nếu như vậy sao mày lại cứu hắn, đằng nào mày cũng phải chết, nếu ngày đó không phải tại mày thì tất cả anh em trong bang của tao cũng không phải chết đau đớn, thế thảm như vậy, vậy nên hôm nay mày phải nhận cái chết gấp trăm ngàn lần như thế!- Giọng nói người đàn ông tràn đầy độc ác rồi trực tiếp túm chặt lấy tóc nó kéo lên

- "Á" cảm giác được đau đớn khi da đầu bị kéo căng khiến nó la lên cũng không kịp nói lời nào, tay không tự chủ xiết chặt sợi dây trói tay, mong sao thoát khỏi tình cảnh này. Đau đớn lẫn nửa ập tới khi đầu nó bị đập vào tường, máu trên trán lập tức chảy ra nổi bật bật trên khuôn mặt trắng trẻo của nó

Tên bắt cóc độc ác còn chưa thấy hài lòng, đập thêm vài cái trên người nó, khiến nó phải đau đớn cuộn người lại

- Không biết....tôi thực sự....không biết....làm on...tha cho...tôi- Nó rên rì, khuôn mặt tái nhợt mất máu, môi lại kiên cường mím chặt chịu đựng, bởi vì nó biết mọi chuyện chưa dừng lại

- Còn trong buồng, không chịu khai à, vậy thì hôm nay sẽ là ngày gỗ của mày, con khốn- Nó rồi ông ta giờ chiếc ghế gỗ bên cạnh lên, nhưng lập tức tay bị nó cản lại rồi bê ra đằng sau khiến hắn kêu lên" oai oái" Nó liền nhân cơ hội kéo thân thể đầu đón chặt vật chạy thoát nhưng đau đớn thấu xương làm nó không thể nào chạy được, chỉ có thể lết từng bước nhỏ trong tuyệt vọng

-Mẹ kiếp mày dám đánh tao, hừ tháo được dây trói là thoát được sao!- Tên đàn ông bí nó làm đau càng thêm tức giận liền đuổi theo, kéo mạnh chân nó làm nó ngã sấp xuống đất.

Qua mái tóc rũ xuống nó thấy rõ thứ sắc lạnh trên tay tên bắt cóc đó. Cảm giác tuyệt vọng này khiến nước mắt nó chảy ra, cái chết gần như vậy, thật đáng sợ, lạnh lẽo kẻ sát vào cổ họng.....giống như....lần đó vậy. Không hiểu sao trong đầu lại hiện lên một người.....

Tg: sau thời gian ẩn cư để thi học kì, tg đã trở lại, mong mọi người thứ lỗi vì sự chậm trễ này* cúi đầu 90 độ*

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Hy Vọng

Cơ thể nặng nề, đau đớn như vừa bị cán ngang qua vậy, khuôn mặt cũng bị chất lỏng màu đỏ loang lổ che phủ, mùi tanh nồng khó chịu xõng vào cánh mũi, từng chút chiếm lấy tâm trí nó, mí mắt nặng trĩu khép lại chỉ chừa một đường ánh sáng nhỏ mang theo hy vọng...hay thất vọng, khỏe môi lại cố nhếch lên tự giễu

-.....

- Mày vừa nói cái gì?- Người đàn ông gắt lên, nhìn miệng nó nhấp nháy nhưng gã lại không nghe thấy gì liền khiến hắn ta không thoải mái, tay liền không chút nề tình kéo tóc nó lên, làm nó đau đớn đến tê dại, nhưng vẫn cắn răng lăm bằm

- Tôi nói là.....- Vẫn là âm thanh yếu ớt khiến người đàn ông bực mình, tai hơi ghé sát để cố nghe rõ, cho tới khi:

- .....Tôi không muốn.....chết một mình...- Còn chưa kịp hiểu thì trên cổ người đàn ông đã bị đau đớn nhấn chìm, máu tuôn xối xả, làm cho hắn ta chỉ thấy được mảnh thủy tinh sắc nhọn trên tay nó đang ghim chặt vào cổ mình, đau đớn đột ngột khiến gã không kịp kêu lên, chỉ có thể ôm chặt cổ thông khổ ngã ra đất, hai mắt đỏ ngầu đầy căm hận nhìn nó.

Nhìn tên hành hạ mình cũng đau khổ không kém bản thân trong lòng nó lại có chút thoải mái. Ít nhất cũng không phải trơ mắt nhìn người hại mình nhón nhor sống mà không làm được gì, cảm giác đó thật không thích chút nào. Cố giữ lại tia li ti cuối cùng, nó chỉ mong nhìn thấy ba mẹ một lần cuối cùng cũng được, nghĩ lại thật hối hận,...nếu như lúc trước kiên quyết, cũng rắn thêm một chút, cứ như vậy ưỡn bụng ở bên cạnh ba mẹ thì có phải sẽ không có ngày hôm nay. Nhưng mà.....nó thấy thật mệt mỏi, thật muốn ngủ.....đầu thật đau.....cơ thể dường như lạnh dần.....chỉ mong chạm vào một chút ấm áp....đúng vậy thật ấm áp. Cảm giác ấm áp bao vây này thật thoải mái, lưu luyến khiến nó muốn dụi đầu vào chút ấm áp này, cơ thể cũng không tự chủ áp sát vào.

Nhìn thân thể nhỏ bé đầy vết máu không ngừng dựa sát vào lòng mình chàng trai không khỏi nhủ mảy, đôi mắt lạnh lạnh lướt qua xung quanh ngôi nhà một lần, liền thấy ghét bỏ, đặc biệt cái xác chường mắt của người đàn ông dưới đất, hắn gặt đầu với đám người áo đen bên cạnh rồi lập tức bước khỏi ngôi nhà.

- Phong, cậu thật sự là muốn cứu con nhóc này à- Một chàng trai khác thấy hắn bước ra trên tay còn có thêm một người không khỏi tò mò hỏi.

- Có lẽ- Cậu trả lời nửa vời này thật khiến người khác tức điên mà, đặc biệt hơn là khi nó phát ra từ một tên như hắn.

- Có phải dạo này đầu cậu bị những nước rồi không, sao lại thích làm những chuyện khác thường như vậy- Chàng trai tiếp tục lái nhai với người bạn khó hiểu này của mình

- Trịnh Duy Minh, cậu từ khi nào lại nhiều chuyện như đàn bà vậy

- Cậu....cậu vừa mới nói tôi giống cái gì cơ?- Duy Minh thấy bạn mình thật sự thay đổi rồi, vừa này còn đem anh so sánh với....thật là không thể chấp nhận, uy vũ như anh sao có thể giống.....aaaa

- Nếu cậu tiếp tục suy nghĩ sẽ có người chết đấy- Giọng nói nhàn nhạt có chút hồi thúc khiến Duy Minh thoát khỏi suy nghĩ

- Cậu biết tớ nghĩ gì?...cậu....

- Mở cửa...lái xe- Duy Minh còn muốn nói gì nữa lại bị lời này làm tỉnh táo lập tức mở cửa xe cho hắn, còn anh....tất nhiên trở thành tài xế. Mà lí do anh được chọn làm nhiệm vụ cao cả này thì chỉ có 1, đó là: bấp chập, nhưng hơn hết vẫn là anh có tay nghề.

- Đến bệnh viện nào đây- Duy Minh vừa lái xe vừa hỏi người ngồi ghế đằng sau

-.....đến chỗ của Vũ đi- Lời này lập tức làm Duy Minh suýt nữa lệch tay lái, thật sự anh không nghe nhầm chứ

- Phong, cậu thực sự muốn đưa cô bé này tới đó sao, không phải muốn cứu người à?- Anh thực sự bị hắn bức điên rồi, đưa người đến chỗ tên ác ma đó, chính là giết người aaaa...

- Ngoài Vũ ra, không ai có thể cứu, hơn nữa chỗ đó....an toàn hơn- Ngón tay hắn đặt dưới mũi nó cảm nhận hơi thở yếu ớt, nhìn gương mặt trắng bệch dọa người do thiếu máu hắn không khỏi quả quyết: đúng là chỉ người đó mới cứu được.

- Nếu tên đó không cứu thì sao- Duy Minh tất nhiên hiểu, nói về y thuật đúng là không ai qua được người đó, nhưng anh thật sự chưa thấy được mấy người được tên đó cứu, muốn được tên ác ma đó cứu đúng là khó hơn lên trời.

- Xem ra còn phải tùy vào số mạng của cô ta rồi...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Được Cứu

Ở ngoại ô thành phố, nơi đông cô hoang vu ít người lui tới lại mọc lên một căn biệt thự to lớn màu trắng, pha lẫn cùng màu đen huyền bí, u ám không ai biết tới, ánh sáng dù chói chang cũng không thể len lỏi vào nơi đó, khiến càng thêm phần rùng rợn, chiếc xích đu trước cửa nhà bị gió lay động không ngừng vang lên tiếng cọt két kéo dài rồi lại dừng lại, và cứ tiếp tục lặp đi lặp lại....

" cộc.....cộc.....cộc" tiếng bước chân nặng nề tạo nên từ đôi giày da khi chạm vào nền đất kềm theo vào tiếng leng keng từ kim loại không biết từ đâu phát ra. " cạch" chiếc cửa bằng sắt chậm rãi mở ra sau chuỗi kí tự được nhấp trên bàn điều khiển, tiếp đó một người mặc áo blouse trắng bước vào, chiếc cửa lại một lần nữa nặng nề đóng lại.

Căn phòng rộng lớn nhanh chóng được chiếu sáng từ chiếc đèn nhỏ giữa phòng, cảnh vật xung quanh lập tức hiện lên rõ ràng, mỗi góc tường đều được bày những chiếc kệ sắt lớn, đặt những lọ thủy tinh bên trong là những bộ phận cơ thể người được ngâm trong chất lỏng lơ lửng giữa lọ, trên trần lọ còn dán vài tờ giấy ghi chú đã ngả màu ố vàng nhưng vẫn rõ nét một dòng chữ nhỏ tiếng Pháp bằng mực đen.

Xung quanh còn có thêm máy móc và dụng cụ y tế được sắp xếp gọn gàng trên chiếc bàn mổ phát ra cảm giác lạnh lẽo thấu xương. Ở giữa căn phòng lại là một chiếc bàn máy tính điều khiển lớn với chiếc màn hình lớn có kết nối với camera khắp biệt thự.

Chàng trai ngồi vào chiếc ghế trước màn hình, ánh mắt chăm chú nhìn vào hình ảnh trước cổng biệt thự, khỏe mỗi hơi nhếch lên.

Duy Minh đứng xe trước cửa biệt, trong lòng không khỏi chán nản, có trời mới biết anh thật sự là không muốn đến đây chút nào, nhưng mà chuyện lần này cũng không phải bản thân anh quyết định nha. Nhìn chăm chăm vào bảng điều khiển, anh cười cười lên tiếng

- Tiểu Vũ, cậu có ở nhà chứ? mau mở cửa cho tớ - Duy Minh tuy hỏi vậy nhưng anh đảm bảo tên ác ma đó chắc chắn ở nhà, không những vậy còn đang quan sát hết thấy mọi thứ ngoài này luôn ấy chứ. Nghĩ vậy thôi cũng muốn nói đã già rồi!

- Minh Minh, nếu cậu còn gọi tôi như vậy nữa thì cứ đứng ngoài đó luôn đi- Giọng chàng trai đùa cợt từ màn hình vang lên.

- Được rồi tiểu....à không Vũ cậu mau mở cửa, chuyện này thực sự rất gấp - Nhịn...nhất định phải nện, cái gì mà Minh Minh chứ tởm chết mất, tại sao cậu ta được gọi còn anh thì không? Hừ..

Duy Minh lái xe vào biệt thự, sau đó giúp người phía sau mở cửa xe rồi theo thói quen đẩy cửa bước vào biệt thự, còn chưa kịp ngồi xuống đã bị một giọng nói từ trên lầu vọng xuống làm giật mình.

- Minh Minh nếu cậu giám làm bản ghế tôi thì không cần phải về nữa, cứ ở đây vài bữa cũng được- Chàng trai từ từ bước xuống mang theo giọng khiêu khích nhìn Duy Minh, ánh mắt sau gọng kính hiện lên vẻ âm hiểm

- Được được, tớ sẽ không ngồi cậu cũng không cần giữ người lại, ha ha- Duy Minh trong lòng ớn lạnh, ở đây vài anh còn có thể đi ra sao, dù có ra rồi sợ rằng cũng không còn nguyên vẹn.

- A, lâu lắm không thấy cậu đây bang chủ, không biết lần này đến thăm tôi không phải là muốn...hiển xác đấy chứ- Đôi mắt của chàng trai cong cong nhìn có gì trên tay hắn.

- Cậu thấy thế nào- Vẫn giọng điệu nhàn nhạt, hắn thả nó xuống ghế sofa, rồi ngồi vào chiếc ghế đối diện.

- Vết thương khá nặng, mất máu nhiều....khả năng lớn nhất nếu sống thì sẽ là người thực vật, còn những vết thương khác thì không đáng kể- Chàng trai bước tới gần nhìn chăm chăm vào nó rồi liệt kê

- À- Hắn không quan tâm đáp, lưng hơi dựa vào ghế nhắm mắt.

- Cậu làm tôi ngạc nhiên đấy, thật là không quan tâm à?- chàng trai đưa cọt hỏi, nói thật thì cũng hơi tò mò mối quan hệ này đó nha.
- Cha cậu xem ra rất nhớ cậu-Hắn vẫn nhắm mắt chỉ là tay trên thành ghế nhẹ nhàng gõ nhịp
- Không phải cậu muốn lấy chuyện này hù dọa tôi đấy chứ?- Cái này cũng có thể lắm nha nhưng mà cũng quá không giống tính cách của hắn đi
- Ông ta muốn mua bệnh ở trung tâm thành phố- câu này tuy không khác với mấy câu trước nhưng lại làm người nào đó hơi động tâm
- Aizz...được rồi, cứ để cô ta ở đó, khi nào xong tôi sẽ gọi....cậu cũng đừng quên lời vừa nói- Chàng trai thờ dãi nhìn hắn cùng Duy Minh đã bước ra khỏi cửa từ lúc nào chỉ vọng lại một câu
- Tất nhiên, bệnh viện đó giờ là của cậu, hi vọng cậu sẽ không làm tôi thất vọng...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Bảo Vệ

- Mẹ, bông hoa này thật đẹp phải không?- cô bé khoảng 5 tuổi cười híp mắt đưa bông hoa lên trước mặt người phụ nữ. Cánh hoa màu trắng càng thêm trong suốt dưới ánh mặt trời tạo lên sự tinh khiết, lấp lánh.
- Đúng vậy, thật xinh đẹp giống như bé con của mẹ vậy- Người phụ nữ nhẹ nhàng xoa đầu cô bé
- Mẹ, ở đây có nhiều hoa như vậy, còn có bánh bao (tên chú chó hàng xóm) nữa chúng ta đừng chuyển đi được không?- Cô bé vẫn tiếp tục ngược đời mắt tròn xoe nhìn người phụ nữ, trong lòng lại có chút khó hiểu
- Bé ngoan, nếu tiếp tục ở đây sẽ có người xấu tới bắt con, lúc đó ba mẹ sẽ rất đau khổ, vậy nên chúng ta phải chuyển đi nơi khác- Người phụ nữ hơi cúi đầu nhìn cô bé giải thích, khỏe mắt có chút u sầu làm bà trông có vẻ mệt mỏi vì mất ngủ.
- Người xấu muốn bắt con khỏi ba mẹ sao, không được con sẽ không theo họ đâu- Cô bé liên tục sợ hãi, lắc đầu
- Vì vậy chúng ta phải tới nơi không có người xấu....
- Nơi không có người xấu?...chẳng lẽ là thiên đường sao?- Cô bé nghi ngờ hỏi
- Có lẽ sẽ có một nơi nào đó giống như thiên đường.....

~~~~~
Đoạn kí ức bỗng chốc bỗng vụt tắt khiến nó tỉnh dậy, đôi mắt bị ánh sáng làm cho có chút đau, nhưng nó vẫn nhận ra...thì ra mình còn sống, đúng là khó tin nhưng nó biết những gì mình cảm nhận được là sự thật. Có thể đau nhức nhưng nhờ cảm giác mềm mại cũng đỡ phần nào, nó híp mắt nhìn một mảng màu trắng tinh khôi trước mắt cùng mùi thức sát trùng quanh quẩn liên biết đây là bệnh viện, rốt cuộc là ai cứu nó chứ....

- "Cạch" cửa phòng yên lặng bỗng mở ra, một bóng người nhẹ nhàng bước vào khiến nó ngạc nhiên
- An Vy- Nó khẽ gọi. An Vy từ ngoài cửa cũng nhìn vào, thấy nó đã tỉnh lại thì tâm tình cũng thả lỏng
 - Mấy thấy thế nào rồi, có đau ở đâu không?- An Vy ngồi xuống cạnh giường hỏi nó
 - Không sao, chỉ là nằm lâu thấy hơi mỏi- Nó cười nhạt nói, trong lòng liền thả lỏng
 - Ừ như vậy thì tốt rồi, cứ nghỉ ngơi cho tốt chuyện khác cứ để tao lo- An Vy kéo chăn lên người nó rồi đứng dậy lấy cháo trong hộp ra
 - Kể cả với nhà họ Lê à- Nó ngược mắt nhìn chăm chăm vào An Vy, trong lòng luôn cảm thấy An Vy đang giấu điều gì đó
 - Ừ, tao đã nói với họ là mấy bị ngã cầu thang- An Vy nhàn nhạt nói, chiếc muỗng trong tay khuấy nhẹ cháo, sau đó lại bổ sung thêm một câu
 - Nghĩ gì đi nữa thì cũng nên quên đi, mọi chuyện xảy ra cũng không nên nhớ nữa, dù sao chuyện này tất cả đều không liên quan đến mày, mày hiểu ý tao chứ- An Vy nhét bát cháo vào tay nó, khuôn mặt lạnh tanh nhưng vẫn chăm chú nhìn nó
 - Mày nói bỏ qua thì liền bỏ qua sao, cuộc sống của tao từ lúc đến đây đã không rõ ràng, tao như một món đồ chơi bị xoay vòng vòng vậy, muốn thoát ra cũng không được, mày nói tao phải làm nơ gì để tiếp tục bị như vậy à- Nó hơi nghẹn lại, khỏe mắt đó hoe nhưng lại mạnh mẽ kiềm lại, nó thề là sẽ không đầu hàng, nó không muốn bị sắp xếp nữa, bản thân nó sẽ tự nó quyết định
 - Bảo Linh..
 - Đủ rồi, mày ra ngoài đi, tao muốn yên tĩnh một lát- nó đặt bát cháo lên bàn rồi nằm xuống quay đầu về một bên, An Vy thấy vậy cũng đành bước ra khỏi phòng.
- Nghe thấy thấy đóng cửa nó liền mở mắt yên lặng nhìn lên trần nhà. Nó biết An Vy nói rất đúng, mọi chuyện đều không liên quan đến nó, chỉ là.....hắn đúng là tên xui xẻo, đáng chết vạn phần nếu không phải cứu người nó cũng không suýt chết, nhưng lúc đó nó thật sự không biết hắn là ai, nếu không....nó có thể để mình chịu đau sao, hừ để bà gặp lại xem, nhưng gì bà chịu sẽ cho người lãnh đủ.

Quán bar Chloe

Không gian tuy rộng lớn nhưng lại rất nhẹ nhàng, sang trọng không giống với những quán bar bình thường khác, không ồn ào, không màu sắc lại mang theo cảm giác thoải mái, ấm áp, trang trí tinh xảo, đặc biệt là ở những phòng Vip

- Anh họ, chuyện lần này em không cảm ơn anh cũng không trách anh, chắc anh cũng hiểu.- Cô gái xinh đẹp ngồi trên chiếc ghế màu sofa màu trắng càng làm nổi bật chiếc váy màu đỏ tươi xinh xắn trên người cô, đôi mắt như cũ nhìn chàng trai trước mặt nhưng vẫn không thể nào nhìn thấu
- Vậy cô đến đây làm gì?- Hắn dựa người vào ghế, tay lắc đều ly rượu màu hổ phách càng làm An Vy khó đoán. Nói thật không6bphai3 An Vy tự tin về khả năng nhìn thấu người khác, nhưng từ nhỏ lớn lên trong gia tộc lớn khiến cô sinh ra bản năng như vậy, nhưng mà lại không tài nào nhìn thấu được hai người, trong đó có hắn
- Là muốn một lời hứa của anh....sẽ không để Bảo Linh xảy ra chuyện gì nguy hiểm- An Vy kiên quyết nói, hai tay có chút kích động nắm chặt, cô không dám chắc những gì mình nói hắn sẽ đồng ý, nhưng vì Bảo Linh, nhất định phải làm, bởi vì ngoài hắn ra cô không thể tin tưởng bất kì ai.
- Có thấy cô là ai mà cho rằng tôi sẽ đồng ý- Hắn lạnh băng nhìn An Vy, hắn không ghét cô em họ này nhưng cũng không chó nghĩa là thích, chỉ một vài đề nghị liền đồng ý. Nếu không có lí do chính đáng có khi hắn còn nghĩ cô em họ này có ý đồ mới đến đây.

- Em biết anh không tin em, em cũng không cần, nhưng anh đừng quên những lời khi chết đi đã nói- An Vy nói xong câu này liền quay người rời khỏi, cũng không quay đầu nhìn sắc mặt người đằng sau đã thay đổi trong chốc lát, bởi vì cô biết lần này cô thật sự có thể tin hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Lưu Manh Và Hoàng Tử Côn Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.